

Fazekas József Tamás

Az ébredés metafizikája

Jelen mű az „EGY és EGYetlen” című könyv folytatása.

SZEM-PONT-OK

Szemponatok a könyvben található szellemi tartalmak olvasásához

Az alábbi gondolatokat azon olvasók figyelmébe ajánlom, akik életük értékes perceit nem áttallják az emberi személyem által közlésre került szellemi tartalmak olvasására, értelmezésére, megértésére fordítani. A viszonylagosan tisztább érthetőség végett, az alábbiakban tisztelettel figyelmébe ajánlok minden elmélyülni szándékozó számára néhány alapelvet, mely az írások megfelelő értelmezésében nyújthat némi segítséget.

Jelen könyvben közreadott tartalmak elsősorban azoknak szólnak, akik a világnak, a valóságnak és a tudatnak önMAGukban, önMAGuk által és önMAGukért való megismerésének az egyedi, tudati-szellemi útját járják. Akik az életen, a létesülteken, a relatív valóságon túlmutatót, a lét forrását, a megnevezhetetlent, a metafizikai fogalommal Abszolútumnak nevezettet, a Teljességet kutatják.

Ezen gondolatok írója nem filozófus, guru, spirituális tanító vagy bölcs. Ami és aki – vagyok – az sem állítással, sem tagadással nem ragadható meg a MAGa teljességében, így természetesen mindenkinek MÁS és más a maga részeiben. Személye(m) által közzétett tartalmaknak nincs és nem is lehet senki számára sem abszolút érvénye. Csak az egyedi megtapasztalás útja érvényesíthet bármit, bárkinek belőlük.

Az írásokban a magyar nyelvben lévő mélyebb jelentésrétegek sajátos módon kerülnek kiemelésre, sokszor felülírva ennek érdekében a jelenlegi nyelvi konvenciókat. Külön szeretném kiemelni, hogy bár mindez a felületes szemlélőnek önkényesnek tűnhet, mégsem a nyelvünk valamiféle kiforgatása vagy megerőszakolása vezetett, hanem mindezáltal azt a következetes, megalkotása során eleve kódoltnak tartott belső, koherens, metafizikai EGYségszemléletet szeretném nyomatékosan láthatóvá tenni, ami jóval túlmutat a köznyelvi használat jelentéskeretein. Nyelvünkben az EGY, a SZER és a MAG szavunk különleges, EGYetemes jelentéstartalmakat hordoznak különböző összefüggésekben, melyek kifejtésre kerülnek az írások, a könyvek tartalmaiban.

A fentiekkel összhangban a magyar nyelv metafizikai rétegeinek a felfejtésére is kísérletet teszek, ezért ezen játék a szavakkal egyszerre komoly és egyszerre könnyed jelleggel, de soha nem öncélú tetszélgéssel igyekszik rámutatni azon esszenciális jellegű fundamentális felismerésekre, mely szerint *a magyar nyelv nem pusztán alkalmas a legmagasabb rendű metafizikai valóság szimbolikus érzékeltetésére, szemléltetésére, hanem a magyar nyelv MAGa IS élő metafizika*. Ezen kijelentésem adekvát értelmezése pedig semmiképp sem jelenthet nemzetieskedő, egyéni vagy közös, profán és praktikus célokra való eszmei kisajátíthatóságot, annál is inkább mivel ezen gondolatok írója határozottan elzárkózik minden ilyen jellegű kezdeményezéstől, szellemi és eszmei áramlattól. A célom a fentebbi megállapítással nyelvünk azon rejtett kvalitásainak a kidomborítása, melyeknek tudatosítása által az egyedi, individuális tudat önMAGa létének forrásához, eredetéhez juthat közelebb, saját avatottsági szintjének megfelelően.

Tisztában vagyok vele, hogy a világot mindenki a saját tudati tartalmainak a valóságán keresztül tekinti és értelmezi. Sokszor használunk úgy fogalmakat egymással folytatott eszmecserékben, hogy valójában nem próbáljuk meg azok jelentéstartalmait egyeztetni, tisztázni a minél pontosabb kommunikáció érdekében. Ez rengeteg félreértés forrása, ezért ebből a megfontolásból kiindulva kérek mindenkit, hogy az írásokban gyakran szereplő fogalmak pontosabb értelmezése végett, mielőtt bármit is elolvasna írásaimból, könyveimből, először a „**Fogalomtár**” című fejezetet tekintse meg.

Fontos kiemelnem, hogy nem vagyok követője semmilyen klasszikus vagy neospirituális szellemi ösvénynek, az általam közöltek nem valamiféle, pusztán logikai úton előállított, absztrakt szintézisei ősi spirituális bölcsességeknek, vagy neospirituális rendszereknek, utaknak. Az utam során, az egyedileg és egyénileg felismert tudattartalmak (szándékosan nem nevezném őket igazságoknak, legkevésbé bölcsességneknek) ugyanakkor adott esetekben – többé vagy kevésbé – mégsem különböznek olyan EGYetemesnek mondható bölcseslektől, szellemi MAGoktól, melyek akár ősi spirituális utakban, vagy akár töredékesen a mai vallásokban is fellelhetőek. Amennyiben bármilyen értéke lehet az általam közzétett gondolati pályáknak, felismeréseknek, megéléseknek, az azért lehetséges, mert újra képesek rávilágítani arra az egyszerű tényre, hogy “Nihil novum sub solem” vagyis a lét, a létezés és az élet viszonylatában önMAGunk megismerésének központi problematikájának számos, egyedi és egyéni útja létezik, de paradox módon, minden út EGY és EGYetlen örökkévaló, abszolút valóságra mutat, arra a valóságra amiből minden ered és visszatér, amiben minden lét, létezés és élet, ezek hiánya és ellentéte VAN. Egyfajta tanúságtétel mindaz amit közreadok, arról a szellemi valóságról, amit érzékelek, látok, amit és amiben élek.

Egyszerűbben fogalmazva, életem során mindazon szellemi művek – elmélkedések, írások, könyvek – melyekkel találkoztam, paradox módon nem felismeréseim forrásai voltak, hanem bizonyos értelemben véve tükröződései, megerősítései azoknak. Ez azért volt és van, mert alapvetően soha nem ezekben kerestem az igazságot, a bölcsességet, hanem az egyéni gondolati pályák, és meg tapasztalások mentén. Ezen szellemi tartalmak így mindig utólag jöttek az utamba, amikor már a jelentős felismerések bennem megszülettek.

Az írásokban megjelenített gondolatok – pusztán racionálisan szemlélve – tele vannak ellentmondásokkal és paradoxonokkal, melyeket nem célom feloldani, mert a LÉNY-EG amire reflektálnak, amire utalnak pusztán racionalista logikával megragadhatatlan. Mindenki értelmezze, ahogy akarja és tudja őket, önön képességei, szellemi beavatottsága által. Ez az igazi szabadság és “prekonceptió mentesség” a részemről amit az olvasónak nyújthatok. Az írásaim nem meggyőző célzattal íródtak, sokkal inkább egy szellemi út mementóiként lettek megörökítve a bennük foglalt tartalmak. Nem szólnak tömegeknek és nem is céljuk tömegek megszólítása, hanem azoknak szólnak, akinek a megnyilvánult, érzéki világon túl mutató valóságára fogékonyak, abban elmélyedni képesek.

Az általam leírtak nem pusztán logikai intuíció, vagy intellektuális termékei bizonyos gondolati pályáknak. Ami mögöttük van, az lényegét tekintve olyan világ-átélés, mely tulajdonképpen átadhatatlan. A metafizikai gondolkodásmód és nyelvezet, amelybe ezeket becsomagoltam pusztán egy eszköz, annak az érzékeltetésére, hogy ez a világ – ami mindig az én általam átélt világ, tudati valóság értendő, nem pedig valamilyen tudatomtól absztrakt és független valami – *megjelenés*. (transzcendencia). Valaminek / valakinek a megjelenése, nem ok, hanem okozat. Az ok – mint végső ok – pedig pusztán okoskodással nem felfejthető, mert a logikai rendszerek, mind csak önmagukban véve, önmagukhoz képest és önmagukba zárva képesek bizonyos szempontok alapján való megjelenítésére a dolgoknak. Azoknak a dolgoknak – tudattartalmaknak, tudati objektumoknak – melyek tudattól és személyes nézőponttól és értelmezéstől függetlenül valójában soha nem tárgyalhatóak.

Tudattól független, objektív valóság – meg tapasztalásaim, felismeréseim szerint – nem létezik. A tudat(om) természetét illetően nem veszek alapul semmilyen klasszikus iskolát, csak és kizárólag az egyéni meg tapasztalásokat, felismeréseket, valamint intuitív módon feltárt szellemi tartalmakat. A tudományos, tudományoskodó, materialista világképben ezen tudattartalmak csak hiányosan, töredékesen, vagy egyáltalán nem értelmezhetőek, ezért nem is törekszem semmiféle

kompromisszumra, mely valamiféle kényszeres “közérthetőség” motivációjából fakadna. Azon embertársaim számára, akik az objektív valóság létét önön tudatuktól függetlenül élik át, tételezik, valamint annak meglétét megdönthetetlen tényként kezelik (naiv realizmus és ennek formái) jelen szellemi tartalmak nem lesznek értelmezhetőek, így természetükből fakadóan érthetőek sem. Ezen szellemi korlátot nem igyekszem a tartalmak szellemi értelemben vett leegyszerűsítésével, alászállításával felszámolni, annál is inkább, mivel ez lehetetlen, a céloom az arra érzékenyek tekintetének az ÉG, az EG-ÉSZ, az EGY és EGYetlen valóság, a Teljesség felé való irányítása, és nem annak földhöz ragasztása, amint azt a jelen korszak mindent átható, mindent meghatározó materializmusa teszi.

A relatív világban nincsenek abszolút logikai rendszerek, minden nézőpont és értelmezés kérdése. Ami abszolút, az túl van a ráción. (A relatív világ mégis, paradox módon az Abszolútum része, megjelenése, kifejeződése.) Ez csak a racionalitáson túli intuícióval ragadható meg. Csak megélni, átélni és átérezni lehet. Az egyéni megélésnek és átélésnek pedig nem is lehet és nem is kell legyen mindenki számára való érthetősége, és egzakt jellege. A LÉNY-EGünket tekintve a dolgok gyökerébe, az intuitív módon való behatolás, (misztikus intuíció) vagyis a dolgok LÉNY-EGével való EGYesülés vezetheti vissza MAGomat, önMAGamon át önMAGammal önMAGomhoz.

Gondolataim elsősorban azoknak szólnak, akik az enyémhez hasonló úton, utakon igyekeznek eljutni az önMAGuk valóságának a legmélyére. Nem az a lényeg, hogy más mit tart “abszolút” igazságnak, (mert az számomra egy konvenció, vagy egy sajátos nézet, amit tiszteletben tartok) hanem hogy a megjelenítettek szempontjából, az adott írásban mi az az intuitív módon megragadott, racionalizálni próbált lényeg, amit egy fogalmi rend segítségével érzékeltetni szeretnék. (Ezért van úgy, hogy bizonyos fogalmakat nem úgy használok, amint az konvencionálisan elvárható lenne.)

Írásaim pusztá logikával ugyanúgy támadhatóak, és ugyanúgy ízekre szedhetőek, mint bármilyen logikai rendszer. Nem valamiféle rendszer építésére és kidolgozására törekszem. Ennek tudatában írok. Ezért nincs igényem vitatkozni senkivel sem, saját intuitív valóságom átélésének tartalmait illetően, amit nem utolsó sorban amúgy is abszurd és értelmetlen dolognak tartok, akár profán példával élve az ízekről vitatkozni, amit mindenki másként érzékel. (A formaiság pedig soha nem lehet tökéletes. Ugyanakkor mindig tökéletes.) Arra viszont nyílt vagyok, hogy amennyire valakit mindez – amiben többé vagy kevésbé magára ismer – őszintén érdekel, esetlegesen megpróbáljam érthetőbben megvilágítani lehetőségeim szerint a részleteket. (Értelmes, elmélyült, gyümölcsöző párbeszédet folytatni csak közös szellemi platformról kiindulva lehetséges.)

A LÉNY-EG – az én megközelítésemben – mindig CSAK paradoxálisan ragadható meg, és ezért nem is igyekszem a paradoxonok feloldására, hiszen *a paradoxon azért paradox, mert olyan valóságból származik, olyan valóságra mutat, amit pusztán logikailag megragadni nem lehetséges.* Sokkal inkább elmélyedve abban, A KI vagyok. (és ezt mindenkinek önmagára, egyes szám első személyben kell értenie, értelmeznie) Valójában nem “Az Igazságot” keresem már jó ideje, mert tudom, hogy a pusztá rációba zárult, relatív világban és világértelmezésben ilyen nincsen. (Az Igazság csak a maga teljességében, minden nézőpont relativitásától megszabadítva nevezhető Igazságnak a számomra, ez pedig MAGa a Teljesség, az Abszolútum. Ezzé csak válni lehet, és ez emberen túlmutató, de értelem szerűen azt is magában foglaló dimenziója a létnek.)

A bölcsességet kutatom. Nem MÁS-ok, hanem MAGam üdvösségére. Mindez pedig igen kevés embernek lehet a hasznára, segítségre. Vagy az is lehet, hogy senkinek sem. Akkor miért írok? Az igazi játéknak, számomra nincs miértje. ÖnMAGa a cél és az eszköz is egyszerre, önMAGáért. Az üdvösségért, és azon is túl: a Teljességért.

Fogalomtár

Írásaimban általam gyakran használt fogalmak értelmezése:

Személyiség (a kis én):

(latinul ego) – a szellemi-lelki lény emberi lényként való megtestesülésének azon része, mely által önmagát leszűkíti a materiális érzékek, érzékelés szintjére. A személyiség részei: a fizikai test, az érzélemtest (érzelmek), a mentális test (gondolatok). A személyiség feladata, hogy a végtelen isteni szellem-lélek a véges képzetében szerezhessen megtapasztalásokat, megéléseket. A személyiség működéséből kifolyólag önmaga létét kizárólagosan azonosítja magával az emberi lényvel. Az életösztönt, életfélést, az alapvető testi programok összességét ösztönszintű alapprogramokban hordozza, melyek önműködés szinten vannak jelen az emberi lény életében. A személyiség tudatosan az EGY-ÉNIség által kiválasztott életfeladathoz, életprogramhoz van megteremtve, a szellem-lélek megtestesülését megelőzően.

EGY-ÉN, EGY-ÉNIség (a nagy, EGY és EGYetlen ÉN):

Az EGY-ÉN, EGY-ÉNIség az örökkévaló, határtalan, végtelen, EGY és EGYetlen, mindentudó, mindenható, tökéletes és teljes, *személy feletti isteni tudat* megjelölése, míg a SZEM-ÉJiség annak a mulandóságban testet öltő anyagtudatban korlátozódó, ha úgy tetszik „tükör által homályosan” látó, érzékelő része. (Az ego magyarul SZEM-ÉJiség (személyiség) nem azonos az EGY-ÉNIséggel.)

Az EGY-ÉNIségünkkel a megtestesülésünk után többnyire mindnyájan elveszítjük a közvetlen tudatos kapcsolatunkat. Az EGY-ÉNIségünk az Örökkévaló Megfigyelő, mely önmaga tudtára ébredve képes a személyiség tudatos megfigyelésére, irányítására, uralására. Ameddig az emberi lény önMAGában nem ébred rá saját isteni EGY-ÉNIségére, addig létezését kizárólagosan a személyiség létére korlátozza, létezését pedig a személyiségének irányítása alatt éli.

A magyar nyelvben az EGY-ÉN szavunk mély metafizikai szimbólumot hordoz. Az EGY azonos a Mindenséggel, Istennel, az ÉN pedig az isteni, örökkévaló, ős ÉN, az abszolút létező, melynek minden teremtmény a MÁSa. Minden MÁS-ban az isteni EGY-ÉNIség nyilvánul meg, a MAGa teljességében.

Isten:

Végtelen EGY-SZERűség, Szeretet, Intelligencia, Erő és Akarat. Minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan, Lét és Élet Forrása, Oka, Léttére amiben/akiben MAGunk is létezőnk és ami/aki MAGunk is EGYben, EGYszerre, EGYetemben. EGY és EGYetlen Örökké-Valóság, Teljesség mely fogalmilag érinthető, de lényegében meghatározhatatlan.

EGY:

Az EGY az Isten, az Isten EGY. Ő, ŐS, MAG, Forrás, ŐS-Tudat, ŐS-TEN, ŐS-Erő, ŐS Szellem, ŐS Lélek = mind EGY.

MAG:

Mi MAGunk, az Isteni EGY-ÉN. ÖnMAGunk lényege, mely egyszerre része az Istennek, és mely egyszerre alkotója is az Istennek. Az emberi lény tudatMAGja azonos és EGY az Isteni ŐS-Tudattal. Az EGY-ÉN azonos a MAGgal, mindkettő azonos Istennel.

MÁS:

A más, másolat, azon teremtett rész az EGY egészben, mely által minden létező EGYediségre tesz szert. Minden MÁS az EGY része, minden MÁS Tudat-MAGvában MAGában hordozza a Teremtő teljességét, mint rész az egészben. A MÁS a különbözőség, az elkülönülés megnyilvánult formáiért felel, MÁSság nélkül ugyanis semmi sem létezhetne, mivel minden kizárólag EGYetlen EGY, differenciálatlan valóságként létezne.

Valójában a MÁSság is az EGYségben jön létre, minden MÁSban az EGY nyilvánul meg, így a MÁS az EGYben nem kizárólagosan, hanem párhuzamosan, EGYszerre létezik. EGY IS, MÁS IS. IS-IS. IS-TEN.

EGY-MÁS:

Egymás, az EGY MÁSa. (Mikor EGY-MÁSközt vagyunk akkor EGY-MÁSra nézünk, mikor MAGunk közt vagyunk akkor MAGunkra nézünk, mikor pedig MAGunkban vagyunk akkor MAGunkba tekinthetünk. Az EGY MAGa nyilvánul meg minden MÁSban – amelyek EGY-lényegűek – az EGY-MÁSai pedig végtelen sok személyiségben megtestesülve fejeződnek ki.)

Teljesség:

EGY, Isten, Mindenség.

Tudat:

A tudat az emberi lény saját lényegiségét, létezését, egyediségét, önazonosságát magában foglaló, azt érzékelni, azzal azonosulni képes létező. A tudat azonosul az elme által létrehozott valósággal, a Lélek által pedig átérzi, átéli, megéli azt. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes emberi én-tudat, és a minden létező személyes, egyedi én-tudatot magában foglaló, magában egyesítő de azt meghaladó, személy feletti EGYetemes Tudat. A kettő valójában EGY és ugyanazon lényegiség, az EGYetemes tudat az abszolút lét része, mely nem szeparált, az emberi lények egyedi, személyes én-tudata ennek az EGYetemes tudatnak az egyedi valóságokba bezárult részei.

Elme:

Az Elme az emberi lény által érzékelhető és megtapasztalható valóság teremtésének tisztán szellemi minőségű eszköze, mely magában foglalja mind az általa teremtett valóságot, mind a benne megélhető és szemlélhető valóságot. Az elme egyszerre teremtője saját valóságának és egyszerre szemlélője annak a tudat segítségével. Az elme képes úgynevezett belső – egyedi, individuális, egyéni – és közös, (kollektív) egyetemes valóság megkülönböztetésére. Az EGYből tekintve két ilyen, egymástól különálló és egymástól független valóság nincs, ez az elme valóságába bezárult tudat megélése csupán. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes emberi elme, és a minden létező személyes, egyedi elme valóságát magában foglaló, magából kibontó, magában egyesítő EGYetemes Elme.

Lélek:

Az elme és a tudat valóságát érzelmi azonosulással átélni képes létező. A lélek intuitív módon, közvetlenül képes EGGYé válni minden létezés és létező Forrásával. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes (individuális) emberi lélek, és a minden létező személyes, egyedi lelket magában foglaló, magában egyesítő EGYetemes Lélek.

1. Kiűzetés

Az evolúció-elmélet legnyilvánvalóbb cáfolata a jelenkori emberi valóság. A XXI. századra ugyanis a „természetes szelekció” eredményeképpen hihetetlen számú emberi tömeg lepte el a bolygónkat, mely tömegek nagy része csak és kizárólag egyetlen egy dolognak köszönhetik létüket és létezésüket: a technikai vívmányok materiális mankóinak. Soha nem volt talán még jelen ilyen nagyszámú, mesterséges lélegeztetőgépen tartott emberi biomassa, mely egyre nyilvánvalóbb módon mutatja az életképtelenség jeleit minden természetessel szemben és leginkább a minden modern technikát nélkülöző közegben. A mai népszaporulat csak egy mesterséges, egyre laboratóriumbb tenyészethez hasonló élettér meglétének köszönhető, és a nagy számok törvénye pont hogy nem az evolúció-elmélet diadalát jelenti, hanem az életképtelenség tudományos magasztalását, mert abban a pillanatban, amikor ez a hihetetlenül hatalmas erővel fenntartott, technofil vallási bázisokon nyugvó, materiális-mentális tudati tér megszűnne – mondjuk egy kataklizma, vagy az erőforrások hanyatlásának, kimerülésének következtében – az emberi faj nyilvánvalóan nem ugyanoda kerülne vissza, ahol a technicista szemlélet időben útjára indult, hanem azon – materialista romantikával „tudományosan” tételezett – kőkorszaki létbe, ahol az emberi faj eme abnormális burjánzása drasztikus módon véget érne. Kétszer ugyanabba a folyóba lépni a lineáris időbe zárult tudat számára lehetetlen.

Az evolucionista létszemlélet nyilvánvalóan naiv, torz, a naiv realizmus szintjét alulról súroló szellemi bázisa egyébként pont ebben a fejtelten, végkifejleteiben egyre nyilvánvalóbban önpusztító jegyeket mutató, technofil, technokrata, technomán, globális katasztrófát iniciáló „kiteljesedésben” látja saját önigazolását. A valóság mégis involúciós folyamatokat mutat, mert ahelyett, hogy a globális intelligencia valóban növekedne, egyértelműen alulmúlja azon korok embereinek natív intelligenciáját, akik képesek voltak a természettel és a természetben a mainál sokkal magasabb szintű harmóniában élni. Természetesen ezt az evolucionista-progresszionista nézőpont úgy prezentálja, hogy ez a harmónia csak a technikai fejlettség hiánya miatt létezhetett, magyarul a kőbaltás homo-sapiens nem rendelkezett elég eszközzel és számbeli fölényvel, hogy a bolygót a mai mértékben maga alá gyűrje. Ez a nézőpont pedig az önmagát kizárólagosan a technikai kibontakozás megvalósulási szintjeiben mérő, abban kondicionálódott posztmodern ember tudati látóterében egyértelmű, és megdönthetetlen ütőkártya, melyet semmilyen, más korokból ránk maradt – ezen létszemlélet számára teljesen értelmezhetetlen – paradigmálisan is egészen más lét és életszemléletről, tudati kiterjedtség-irányról, tartományról és metafizikai értelemben vett megvalósultságról tanúskodó, szellemi hagyományok nem haladhatnak meg.

A lét iránti érzékenység elvesztése az életbe ragadtság egyik okozója, melyet a materialisztikus-szcientifikus-technomán szemlélet nem is észlel, mivel természeténél fogva nem is érzékelhet. Olyan, mint a vakon született ember, akin értelmetlen számon kérni a színeket. A valódi intelligencia – többek közt – azt jelenti, hogy a környezetet önMAGamként élem át, és értelemszerűen nem pusztítom értelmetlen módon el, hiszen emígy magam pusztítom ezzel. A valódi intelligencia teljessége nem egyszerűsíthető le egyetlen aspektusára sem az életnek, a valódi intelligencia szükségszerűen tud önMAGa teljességének a Forrásáról, mellyel élő kapcsolatot tart fenn. Ez az élő kapcsolat nem engedi, hogy a létből olyan módon zuhanjon ki az életbe, hogy onnan – többé már a kettő közötti átjárót nem ismerve, azt elfeledve – a valódi, transzcendens szellemi tudást nélkülözve, a Paradicsomból önmagát végleg kirekessze.

A valódi, metafizikai értelemben vett kiűzetés a Paradicsomból nem más, mint önMAGam teljességéből való kizuhanás, a megnyilvánultsággal való teljes tudati azonosulással egyetemben, Narkisszoszként a tükörkép kizárólagos imádata önMAGam benső, minden létezés forrását jelentő, minden absztrakció mentesen létező Örökké-VALÓságával szemben. A Teremtő – látszólag – visszavonhatatlan, végzetes belefeledkezése, megMÁSulása a Teremtettekbe, az EGYetemes belefeledkezése a RÉSZlegesbe, a RÉSZ bele RÉSZegülésé önön tudati létének külsőleges, anyagi aspektusainak végtelen tereibe. RÉSZ(eg)ség és EGY-ÉN-tudatvesztés. Az intelligenciának a teljessége aprópénzre váltva, tudó helyett tudóssá, tudás helyett tudománnyá válva. Látás helyett nézet, és nézetek, nézőpontok végtelen, relatív összességének kavalkádja. A végtelen és múlhatatlan, semmitől sem függő, kezdet és vég nélküli, Üdvösségen is túli primordiális Boldogság felcserélése a teremtettség végtelen tudati állapotainak anyagivá sűrűsödő, érzéki valóságával. A Boldogság örömmé váltása, mely fájdalom nélkül nem tapasztalható meg. Az EGYség KETTŐsséggé hasadásának, tudati hasadtsága. Látszólagos reménytelen, végzetes állapot az anyagi lét illúziójába való végső beleragadásra. Egyre gyorsuló időspirál, a szétesés, a felbomlás, a megsemmisülés Vaskori világának valóságában. Alászállás a poklok poklának mélységeibe. A halál tudatos megízlelése, a halálé mely nélkül az élet sem létezhet. Alászálla a poklokra, hogy harmadnapra halottaiból feltámadhasson.

Az álom valósága egyre nyomasztóbb. Közeleg az idők teljessége, a feltámadásra, az ébredésre.

2. A szellemi alászáll(ít)ás „ezo-spiri” káosza

Pesszim Ista és Optim Ista beszélgetnek.

Pesszim Ista: ennél lejjebb, ennél @rabb már nem lehet.

Optim Ista: te Ista, légy optimista, dehogy nem!

A verbális, írott és szimbolikus kommunikációnak megvannak a maga sajátos korlátai, melyek a maguk szintjén nem kerülhetnek áthágásra. Többször szembesültem azzal, hogy bármit is írok le az általam tapasztaltakból, látottakból – szellemi értelemben – azok teljes mértékben ki vannak téve az azt értelmezők tudati tartalmainak, vagyis tapasztalatainak, nézeteinek, világlátványának, világnézetének, szellemi irányultságának, vágyainak, törekvéseinek, céljainak stb. Ebből következően az is előfordulhat, hogy az általam közreadottak teljesen más, az én nézőpontból tekintve teljesen torz, alapvetően más irányultságú szellemi utak alátámasztását is szolgálhatják. Ezek a jelenségek megelőzhetetlenek, nem hiába nem hagytak maguk után semmilyen írott művet a metafizikai abszolútumot realizált tudatok (Krisztus, Buddha). A valódi ezotéria soha, semmilyen korban nem tárta ki kapuit tömegek előtt, mivel a valódi ezoterikus – belső – tudás, lényegét tekintve átadhatatlan. Ma eljutottunk odáig, hogy magukat spirituálisnak nevező irányzatok, már nyíltan hirdetnek olyan téziseket, mint például, hogy minden ember – sorsától függetlenül – eljuthat ugyanazon avatottsági szintekre, megvilágosodhat, vagyis metafizikai értelemben véve abszolút, realizált tudattá válhat, továbbá ezen utak, napjainkban már válogatás nélkül és minimális erőfeszítéssel elérhetőek bárki számára. Ennél tovább menve egyes – nem véletlenül igen populáris – magukat spirituálisnak beállító, ám lényegükben álsprituális irányzatok nyíltan hirdetik, hogy az emberiség egy olyan korszak küszöbén áll, melyben *automatikusan minden emberi tudat magától fel fog ébredni*, nem lévén tekintettel addigi sorsára, egyéni útjára, céljára stb. (pld. a New Age, és egyéb parapszirituális, álezoterikus utak.)

Mindenki útját tiszteletben tartom, így az alábbiakat ennek szellemében teszem közzé, így fokozottan érvényes, hogy *„kinek nem inge ne vegye magára, kinek nem dolga ne járjon után és fordítva”*. Ugyanakkor az EGY és az EGYség általam használt értelmezését úgy tapasztaltam, hogy sokan – elkerülhetetlenül és természetesen – a mai kor, tömegirányzatai szerint értelmezik és faragják a maguk szája ízére, belelátva, beleérezve ezekbe olyan érzelmi, mentális, jelentésbeli, szimbólumbeli tartalmakat, melyekkel *emberileg* nem vállalom, nem vállalhatok közösséget. A tagadás útját használva, néhány fő szempontban megragadnám, hogy az EGY-ÉN-MAGomság útja mi nem. Vagyis melyek azon aspektusok, melyekkel a mai, divatos „ezoterikus-spirituális” utakkal ellentétben, szellemi értelemben merőben más létszemléleti valóságot képviselvek.

Alapvető fogalmak melyek a mai korban használatosak (a teljesség igénye nélkül):

EGY, EGYség, mindeki EGY, EGYségtudat, EGYségélmény, tudat, tudatosság, tudatos tudatosság, tiszta tudat, képzelet-imagináció-teremtés, az igazság, megvilágosodás, ébredés, felébredés, tömeges ébredés, felemelkedés, meditáció, jóga, meditációs és jóga tanfolyamok, pénz és spiritualitás.

1. EGY – végső VALÓként nem meghatározható, a kezdet és a vég EGYszerre, a Teljesség fogalmilag pusztán érinthető, lényegileg azonban megragadhatatlan szimbóluma.

2. EGYség – nem a megnyilvánultság nivellálatlan, hierarchia mentes, differenciálatlan masszája.

3. Mindenki EGY – ezen egység nem jelenti az egyéniség felszámolását, az „egó” megsemmisítését, a különbözőség megszűnését, semmi köze a nivellacionista-egalitárius felfogásokhoz, a megnyilvánultsághoz elengedhetetlen minőségi különbségek eltörléséhez, vagy a spirituális egalitarizmushoz. Nem a sokszínűség, a sokféleség, a különbözőség hiánya, annak eltörlődése. Sokkal inkább ezek *meghaladása* a metafizikai realizáció egy magasabb lépcsőfokán úgy, hogy ezen minőségek tudatilag nem törlődnek el, hanem visszatérnek, visszakerülnek abba az eredendő, és eredendően tudati jellegű EGYségébe, melyben mindig is léteztek, s melyben létük és nemlétük IS egy.

4. EGYség tudat – ma már igen ritkán, óvatosan használom ezt a fogalmat, amióta világossá vált számomra, hogy ez valamiféle olyan, mindenek felett álló realizációs szintként van feltüntetve a mai exoterikus, ám magukat ezoterikusnak hirdető szellemi utakban, mely szint valamiféle önmagáért megcélzandó, végső tudati állapot. Az „egység tudat”, vagyis tudatában lenni minden létező, minden dolgok egységének, önmagában még nem jelöl semmiféle kitüntetett realizációs szintet.

5. EGYségélmény – a spirituális önmegvalósítás – metafizikai értelemben realizáció – útján a valódi üdvösségre, a végső felébredésre törekvő lény, nem élményeket keres, nem élményeket hajszol. Ez ugyanis egy még masszívabb pszichikai függés felé vezet, nem pedig a metafizikai realizáció, megszabadulás, üdvösség és/vagy ezek feletti állapotokhoz. A valós spirituális út nem egyszerűsíthető le egy „élményszínház” szintjére. A metafizikai értelemben vett EGYség – minden létezővel és nemlétezővel – a Lét és a Nemlét kettősséget is meghaladóan NEM ÉLMÉNY, nem mentális-pszichikus kategória, hanem olyan transzcendens VALÓság, mely meghalad minden emocionális, mentális kategóriát. Mindaz ami „élmény” az az átélés lelki szintje, mely a metafizikai értelemben vett realizáció útján semmiképp nem cél, sokkal inkább cél minden emocionalitás meghaladása, azon tudati, megvalósultsági szintek eléréséhez, melyekből az alászállás tudati-mentális-pszichikus folyamánként az emóciók világa, vagyis a lélek szférái is erednek. Az EGYség tudati megvalósultsága nem egy tűnékeny, illékony, mulandó élmény, hanem szinonimája az önMAGa forrásába visszatért és visszavonhatatlanul megállapodott, ezért megvalósultnak nevezhető tudatnak, mely krisztusi, buddhai tudatminőséget jelent. Az „egységélmény” összekeverése, egybemosása ezen szintekkel hatalmas tévedés, miként annak propagálása is, hogy ma már mindenki krisztusi, buddhai szintekre juthat.

6. Tudatosság, tudatos tudatosság, tiszta tudat – a tudatosság talán az egyik legszenyezetettebb „spirituális” fogalom a jelen korban, melyet úton-útfélen, valamiféle varázsszóként lebegtetnek, mindenféle ál- és parapsirituális irányzaton belül. Metafizikai szempontból, a spirituális értelemben vett tudatosság nem egyenlő valamiféle tudatos cselekvéssel, vagy egy önmaga létének tudatára ébredt létező tudatos cselekvésével. Ilyen értelemben akkor pld. egy házfalat tudatosan építő kőműves is „tudatosnak” nevezhető. A tudatosság mint fogalom elve nem is használatos magasabb spirituális minőségek megjelölésére, mivel ilyen formában értelmetlen. A „tudatos tudatosság” ennek még torzabb formája, mert kérdezném én, létezik-e tudattalan tudatosság is? Lehetséges, de mint spirituális tudat-minőségi fokozat inkább a humor kategóriájába sorolandó. Tradicionális, jól körülhatárolható értelemben egyedül a *tiszta tudat* fogalma használható egyedül, mint a metafizikai értelemben vett realizáció legmagasabb, tudatom belül megtapasztalható szintjén megállapodott, megszilárdult, megvalósult *tudat*, amely az önMAGával azonos, saját forrásába visszatért, minden tudati tükröződéstől, téves azonosulástól, illúziótól, májától megtisztult ŐS-Tudat, VALÓság szinonimája. Az ind-hindu, a jóga és a budhista tradíciók őrizték meg a mai napig a legtisztábban a tiszta tudat jelentését, ám a nyugaton populáris változatai ezeknek, többnyire már teljesen kiüresedtek, és félre lettek értelmezve ezen a téren is.

7. Képzelet-(imagináció)-teremtés – „A titok” – című film óta e három fogalommal sikeresen kimosták a nagy tömegek agyát egy olyan tisztán materialista-spiritizta bázisokon nyugvó „ezotériával”, mely középpontjában pusztán az anyagi gyarapodás mágiája áll, semmi más. Sokan ennek eredményeképpen az ilyen „tudásokat” magasrendű spirituális szinteknek tüntetik fel, és ma már számtalan módon, számtalan irányzatban használják fel ezen imaginációs praktikákat. Hangsúlyozni kell, hogy nem arról van szó, hogy a metafizikai realizáció ösvényén járó tudatnak nem szükséges megtapasztalni a képzelet teremtmény erejét, hanem arról, hogy a magasabb megvalósulási szinteket megcélzók számára az ilyen fajta mágikus praxis soha nem lehet cél, pusztán bizonyos szintek megtapasztalásának az eszköze, melyek mindenképp meghaladásra kell kerüljenek, és semmiképp sem ragaszthatják bele a törekvőt a májá kozmikus, materiális szintjeibe. Az ilyen szintekbe való beleragadásnak, melyek pusztán az emberi lény materiális aspektusaira koncentráltak, pusztán az anyagi jólétet, anyagi gyarapodást célozzák meg, sokkal több közülük van a spiritizmushoz, mintsem a valódi, tiszta értelemben vett spirituális törekvésekhez. Ezen szintek átlátása azonban – törvényszerűen – csak azok meghaladása által lehetséges, ilyen módon tehát akik, ezen szinteket célként jelölik ki a maguknak, metafizikai értelemben kétségtelenül egy fontos megtapasztaláshoz jutnak, juthatnak, de többnyire semmiféle realizációs törekvéssel nem rendelkeznek, így ezen jelenségek semmiképp sem tárgyalhatóak spirituális értelemben. A mágia tudása és művelése – lásd *képzelet-imagináció-teremtés* – önmagában semmiféle spirituális törekvést nem szükséges feltételezzen. (Az ókori Egyiptomban nem egy mágus-iskola működött, ahol az arra fogékonyak különböző mágikus praktikákat sajátíthattak el, bármiféle spirituális irányultság nélkül. Például a theta-healing és a hozzá hasonló módszerek, a fentiek alapján semmiképp sem nevezhetők spirituális utaknak, sokkal inkább ellenspiritualitásnak, materialista mágiának, posztmodern-kori pszuedospiritualitásnak.)

8. Az igazság, megvilágosodás, ébredés, felébredés, tömeges ébredés, felemelkedés – Bármit is írjak le, bármit is mondjak az soha nem Az Igazság, pusztán arról egy relatív nézőpont. Az Igazság nem birtoktárgy, amit adni-venni lehet, ez túl van minden emberi igazságon, és paradox módon ugyanakkor magában foglalja mindezen lehetséges nézőpontokat is. Igazsággá csak válni lehet (személy feletti minőségben, EGY-ÉNként), amikor én, mint személy nem birtokolhatom Az Igazságot, hanem Az Igazság kell birtokoljon engem. Ez a Tiszta Tudat szinonimája is egyben. Ilyen módon az, aki kijelenti magáról, hogy ő az egyedüli igazság birtokosa, az abszolút értelemben nem vehető komolyan.

A megvilágosodás – abszolút értelemben – maga a Tiszta Tudat, és a teljes Felébredés. Krisztus és Buddha – a jegyzett történelemben – azon örök szimbólumok, melyek fennmaradt jelzőkövei ennek. A megvilágosodásnak azonban – önmaga beteljesüléséig – rengeteg tudati fokozat lehetséges, bizonyos kiemelt jelentőségű tudatpontokkal egyetemben. Az ébredésnek is lehetnek fokozatai, hasonlóképpen, ilyen módon a megvilágosodás és az ébredés egymás szinonimái, ám Felébredett – azaz metafizikai értelemben a teljességet megvalósító tudat – csak az lehet, aki Az Igazság, A Megvilágosodás minden szintjét birtokolja, önMAGa nem más, mint abban végleg és visszavonhatatlanul megállapodott EGYetemes Tudat, mely meghaladott és MAGában megvalósított minden lehetséges létszintet.

A mai korban nem egy „tanító” hirdeti magát megvilágosodottnak. Egy megvilágosodott megvilágosodottságáról igazából csak egy másik megvilágosodott nyilatkozhatna hitelesen, ám az ilyen jellegű okoskodás csapdája az, hogy egy avatatlan tudat számára mindez addig úgyis hiteltelen, ameddig maga is megvilágosodottá válik. Ilyen módon tehát – e sorok írója sem kivétel ez alól – csak azon szellemi realizáltság szintjei átláthatóak a maguk teljességében, melyeket az adott individuum már megvalósított önmagában. Ezért könnyen előfordulhat, hogy sokakat

megtéveszthetnek az olyan tanítók, akik a megvilágosodás abszolút értelemben vett teljességétől még igencsak messze állnak.

Metafizikai szempontból az úgynevezett tömeges ébredés, megvilágosodás és „spirituális felemelkedés” olyan álezoterikus vagy parapsirituális hitrendszerek része, melyek lényegüket tekintve a materialista értelemben vett evolucionista nézeteket importálták és gyúrták egybe bizonyos valós, vagy részleges, ősi spirituális tanítások elemeivel. Ki kell hangsúlyoznom, hogy minden olyan törekvés, mely a metafizikai értelemben vett spirituális önmegvalósítást valamiféle automatizmusként fogja fel, mely egyéni akarattól függetlenül, tömegesen bekövetkezhet, az egyfajta spirituális kommunizmusra emlékeztet, melyben az egyed egyéni útja ilyen szempontból teljesen lényegtelen, hiszen bármit tesz, úgyis automatikusan „felemelkedik”, megvilágosodik, felébred, már földi életében. Ezen tanok nem csak naivak, de alacsony szellemi szintjüknel fogva igen alkalmasak egyfajta „spirituális” populizmussal karöltve, a széles tömegek számára való valláspótlék szerepének a betöltésére.

9. Meditáció, jóga, meditációs és jóga tanfolyamok

A nyugati ember tévhiteinek egyike az, hogy valós, ezoterikus, spirituális tudást tanfolyamokon szerezni lehet. Hogy ezen tudások, mindenféle előzetes avatottsági szint nélkül megszerezhetőek. Hogy a jóga testgyakorlat, ászánák összessége. Sorolhatnám még, de értelmetlen. Nehéz elfogadni azt, hogy igazi, mély jóga tudás nyugaton nincs és nagy valószínűséggel már nem is lesz, mivel nyugat eleve alkalmatlan a jóga ősi gyökereinek a befogadására, azon egyszerű tényből kiindulva, hogy a nyugati civilizációkban és kultúrákban nem meghonosítható az a fajta létszemlélet, melyből a valódi jóga tudása kisarjadhat. Nagyon ritka, egyéni kivételek természetesen vannak, és lehetségesek. (Ajánlott irodalom, *Mircea Eliade: Jóga. Halhatatlanság és szabadság* c. a nyugati szellemtörténetben egyedülálló és kiemelkedő műve.)

10. Pénz és spiritualitás

Spirituális tudásért, beavatásért pénzt kérni az a kategória, mely már minősítésre sem érdemes. Egyéni megtapasztalás részeként, ugyanakkor vitathatatlanul szükséges lehet egyes egyedeknek. A pénz és a spiritualitás álezoterikus összebékítése olyan, mint Isten felé törve szövetkezni az Ördöggel. Nem állítom, hogy lehetetlen, de a polarítások világában nem hiába vannak irányok, irányultságok, melyek bizonyos helyekre vezetnek. Minden út EGY, és minden út EGYben és EGYhez vezet, de a mind-EGY pusztán annak az önmegvalósítás legmagasabb fokát elért tudatnak, VALÓságnak, EGY-ÉNnek érvényes, aki a Mennyek Országán is túl emelkedve tekint a Mennysországra és a Pokol duális lét-egységére. (A pénz a vaskori rend kikerülhetetlen része, azonban egy magasrendű spirituális célt követő törekvő számára a pénznek – mint mobilis tudati energiának – a szerepe soha nem terjedhet túl a minimális eszköziség létén, amennyiben a pénz már mint cél szerepel, úgy az olyan tudati béklyót képez, mely a végső megszabadulás eszköze csak igen kis valószínűséggel lehet. A kérdés a fentiekből eredően az, hogy kinek mi a minimum, mit jelent az eszköziség, és mi a metafizikai értelemben vett önmegvalósítás útján a legmagasabb, önMAGa számára sorsszerűen meghatározott, elérendő és megvalósítandó cél.)

3. Az ŐS-NYELV

Akadémia

Egy kis játék a szavakkal:

Akadémia = akad – e – mi – a(z)? , akad – (d)e – mi – a(z)?

Akad, akadékos, akadékoskodik – akadémikusodik

Tud – Tudó – Tudós – Tud(álék)os = a tudás fokozatai, az abszolúttól a relatívig

Az akadémia szó állítólag a görög nyelvből származik. Hogy a görög és a magyar nyelv – ógörög és ómagyar viszonylatában – számos kísérteties rokonságot és hasonlatosságot mutat, azt avatott nyelvészek már sok aspektusból is megerősítették. Jelen esetben még sincs szükség különösebben elmélyült nyelvészeti ismeretekre ahhoz, hogy észrevehessük, az *akadémia* – *akademos* szó gyökei a magyar nyelvben tökéletesen feltárhatóak. Az akadály a jelen korban az ilyen jellegű nyelvi megközelítésnek maga az akadémikus akad(ékoskodó) – démosz(i) [démosz δῆμος =görög jelentése: nép] felfogás, mely meghatározó minden jelenlegi akadémikus, tudományos szemléleti rendben. Egy tudományos-materialista szellemben kondicionált nyelvész-elme számára, már pusztán a magyar nyelv valós gyökrendszeri voltának a megismerése is jóformán lehetetlen, „tudománytalan” feladat. Tisztelet a mindenkori kivételeknek, akik túl tudnak lépni a fent nevezett akadályokon, és a materialista racionalizmus anyagbaragadtságát meg tudják haladni azon intuitív egység szemlélettel, mely csak a tudományos-materialista létszemléletből tekintve tűnik irracionálisnak és tudománytalannak, de valójában ezen szemlélet nélkül a magyar nyelv valódi eszmei lényegiségéhez nem valószínű, hogy eljuthatunk. Természetesen nem célom abszolutizálni az egység szemléletű gondolkodást sem, ezzel kizárva más szemléletek létjogosultságát, pusztán arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy a magyar nyelv *szerves gyökrendszerének* az ismerete nélkül, minden kísérlet kudarcra van ítélve, ami nyelvünk elmélyültebb, belső tartalmainak a feltárására tesz kísérletet. Ezen írás nem az akadémikusság kritikája, de kétségtelen, hogy azok művelői számára annak is tűnhet. Ugyanakkor ismerve a jelenlegi „hivatalos nyelvészet” művelőinek magabiztosságát, nincs félnivalónk ezen téren, mert az ilyen, és ehhez hasonló okfejtéseket akadémikus berkekben általában az „elmeháborodott, tudománytalan és magyarkodó” jelzővel illetik, így azok még a téma felvetés-megfontolás szintjéig sem juthatnak el. Jelen okfejtésben mindhárom fenti kategóriát elutasítom, ugyanakkor nem tartok igényt sem a tudományos sem a tudományoskodó módszerekre, sokkal inkább a metafizikai szemléletben feltárható összefüggések megfontolás tárgyává való tételére.

A nyelv

A nyelv olyan absztrakt és szimbolikus kommunikációs eszköz, mellyel az ember által – csakis szubjektív, alanyi módon – átélhető tudati valóság tartalmai, absztrakt módon közölhetővé válhatnak. A fogalmi gondolkodás tartalmainak a kifejezhetősége a nyelvben csak közvetett, absztrakt módon történhet, a nyelv inherens formai eszközei által, melyek egy adott, konvencionálisan elfogadott viszonyítási rendszeren belül bírnak csak érvényességgel. A nyelv ilyen értelemben eleve konvencionális és absztrakt kommunikációs eszköz, mivel annak tartalmi megjelölései az azt használók számára ugyanazon tudati objektumokra (valóság-tárgyakra, tartalmakra) kell hogy vonatkozzanak, másként a kommunikáció megvalósítása komoly akadályokba ütközhet, vagy egyenesen megghiúsulhat. A nyelv a relatív valóság része, és önmagában csak önmagához képest rendelkezik, elméletileg abszolút érvénnyel az a tartalmi rendszer, mely a

fogalmi gondolkodás tartalmainak a kifejezésére hivatott. (Egy példa: a *ház* szavunk a magyar nyelven belül egyedüli, úgy mint formai egység, ebben az értelemben abszolút. Ugyanakkor a jelentéstartalma annak használói által konvencionálisan, azaz közös megegyezés alapján elfogadott olyan tudati objektumot – valóságot – jelöl, mely látszólag gyakorlatilag bármikor megváltoztatható lenne. Ha például a nyelv használóinak közössége egységesen megállapodna abban, hogy a *ház* szóval ezentúl mindenki mondjuk egy almafát jelölne, akkor a *ház* szavunk más kommunikációs tartalommal töltődne fel, és bár morfológiailag változatlan maradna, de jelentésanilag más tartalomra szolgáló megjelöléssé, szimbólummá válna.) Könnyen belátható, hogy egy nyelv tartalmi koherenciáját elsősorban annak használóinak az adott nyelv tartalmi viszonyaira irányuló konvencionálizmusa határozza meg.

A tudományos-materialista szemlélet szerint, a nyelv az emberi evolúció terméke, mely maga is evolúciós mellékterméke, az evolúció termékeként megjelenő emberi értelemnek, amely a tárgyi és a virtuális világ leírására, megnevezésére, kifejezésére és közlésére – kommunikációjára – szolgál. Ez egy *lehetséges* nézet, amely a létet az anyag eredőjeként értelmező létfelfogás terméke, és egy kétségtelenül létező, domináns tudati jelenség. Mivel jelen értekezésünk kiindulópontját nem ez a világkép és világnézet határozza meg, ezért nem bír kizárólagos elfogadottsággal, a tudományos-materializmus kritikizmusát pedig már több értekezésemben a maga helyén kifejtettem ezért az ide vágó tartalmak elolvasása szükséges. (Isten majma, majmok istene, Materializmus, avagy a cellá vált eszköz története, Az OKafogyott intelligencia, A vak gyermek története) Kétségtelen, hogy minden nyelvnek van fejlődése, mely jelen szemlélődési pontból tekintve nem egyenlő az evolucionista felfogás evolúció értelmezésével, mely szerint valamiféle „vak órásmester-hipotézis” alapján, a nyelvek minden előzetes intelligencia megléte nélkül, véletlenszerűen alakultak és evolválódtak az időben. A materialista felfogás szerint a majomból emberré válni készülő, „ökögő-bökögő” transz-fajoknál jelent meg a vokális kommunikáció, mint a fogalmi gondolkodás egy értelmileg magasabb szintjének az artikulált, nyelvi formája, amely mikro-közösségi szinteken indult fejlődésnek és a kommunikáció tárgyait képező, közösen tapasztalt valóság tartalmainak a verbális absztrakciójaként vált a ma ismert nyelvvé, nyelvekké. De mi van akkor, ha mégsem? Mi van akkor, ha a nyelv, egyszerűen kezdeti, eleve létező velejárója az emberi létformának, mely ugyan ki van téve egyfajta változásnak és fejlődésnek, de semmiképp sem valamiféle fantáziadús evolúció mellékterméke, hanem egyidős az emberi létezéssel? Mi van akkor, ha a ma ismert nyelv – mint fogalom – valójában már egy lecsökkent, szimbolikusságánál és konvencionálizmusánál fogva egy eleve absztrakt – így esetleges – kommunikációs forma, melynél sokkal magasabb rendű kommunikációs formák is léteznek, de amely kommunikációs formák az anyagtudatú ember számára jelenleg a maguk valóságában elérhetetlenek?

A **kommunikáció** – magyarul **KÖZ**-lés

A nyelv – metafizikai szemlélettel tekintve – a kommunikáció relatív eszköze. Nem csak önmagában és önmagához képest véve relatív, hanem magának a kommunikációnak az egyéb lehetőségeihez, formáihoz mérten. Ezen a ponton ugyanakkor szükséges meghatároznunk, hogy mit érthetünk jelen kifejtésben a kommunikáción, és a kommunikáció minőségi szintjein. A kommunikáció – magyarul közlés – önmagában unidirekcionális vagyis meglehetősen egyirányú tudati folyamat. A kommunikációhoz értelemszerűen szükséges egy kommunikáló – *közlő alany*, a kommunikáció tárgyát képező *közlendő*, és de facto maga a kommunikáció aktusa, vagyis a *közlés*. Mi mindebben a közös? Magyarul és latinul is: a **commun(is)** – **köz**. A *kommunikáció* – a *közlés* tehát olyan tudati-szellemi aktus, mely során a közlő tudatán belül létező szellemi tartalmak a kommunikáció valamely eszközével – pld: nyelv, szimbólumok, képek, hangok, jelek – közlésre kerül a kommunikációban résztvevő fél, felek felé, számára. A kommunikáció ezért szigorúan véve,

természeténél fogva mindig egyoldalú, hiszen a kommunikáló fél által érzékelt, adott tudati valóság megragadására, absztrahálására és átadására törekszik. A kommunikáló *felek* ilyen módon mindnyájan saját valóságukba próbálják bevezetni, beavatni, bevonni egymást, ugyanakkor a kommunikáció tárgyának a közvetlen, absztrakciótól és szimbólumoktól mentes át és megélhetősége és annak *teljessége* egyedül a kommunikáló, vagyis a közlő számára abszolút evidencia. Ebből következik, hogy a kommunikáció aktusa verbális formában eleve egy olyan indirekt közlési forma, mely a kommunikáló fél által átélt *individuális tudati valóság* tökéletes, maradéktalan és teljes közlésére, átadására csak többé vagy kevésbé alkalmas, amiből többnyire különböző kommunikációs anomáliák, disszonanciák magyarázatát eltérések származnak.

Individuális tudatként a kommunikáló fél, mindig *fél* marad, bármilyen kommunikációt is folytat, és ennek elsősorban nem maga a kommunikáció fajtája, módja stb. az akadály, hanem az individuumok közötti természetes individuális különbségek és különbözőségek, amelyek az egyénenként különböző, egyedi és csak és kizárólagosan egyediként meg és átélhető tudati valóságok abszolút EGYesíthetőségének a hiányából fakadnak. Feltevődik a kérdés, hogy akkor milyen is lehet, lehetne az ideális, az abszolút kommunikáció, vagyis amely azt tételezné, hogy a kommunikáló fél által közölt tartalom a kommunikációban résztvevő másik fél, vagy felek számára is tökéletesen, teljesen azonos módon, torzulás mentesen érthető, értelmezhető, át és megélhető tudati tartalom-átvitelt jelentene? Metafizikai értelemben az ilyen kommunikáció akkor jöhetne létre, ha a kommunikációban résztvevő *felek* tudatilag-szellemileg-lelkileg EGGYé tudnának válni, vagyis a kommunikáció tökéletlenségét jelentő, önön szem-éjességükön, individualitásukon képesek lennének túllépni, egymással tudatilag-szellemileg-lelkileg EGY KÖZ-ŐS (communis) VALÓSÁGBA lépnének. Ez önön személyességünkbe zárulva, individuumként megvalósíthatatlan tudati aktusnak tűnik. EGY-ÉNKént azonban – mivel megszűnik minden személyesség, egoitás – tökéletesen és maradéktalanul megvalósítható, metakommunikációs Valóság. EGY-ÉNKént ugyanis mindenféle kommunikáció, és kommunikációs torzulás, tökéletlenség mentesen válhat minden individuum EGGYé minden létező valóságával, mivel az EGY-ÉN minden individuális feletti, szupraindividuális tudati valóság teljessége. Így valójában Mind-ÉN-Kivé válok, vagyis minden individuálisan átélt valóság teljesen és tökéletesen láthatóvá válik MAGunkban. **Minden kommunikáció, kommunikáció mentes legmagasabb és abszolút foka** – amikor még tudati tartalmakról és azok közvetlen át és megélhetőségéről beszélhetünk – **az egyéninek, mint tudatnak EGY-ÉNNé való válása által valósulhat meg, mely a KÖZlő, a KÖZlés és a KÖZölt újra KÖZ-ŐSsé válását jelenti.** Ez csak a tiszta, szupraindividuális, EGYetemes elmévé vált EGY-ÉN EGYetemes VALósága számára jelenhet meg, melyben a SZEMlélő, a SZEMlélet és a SZEMlélt EGY és EGYetlen VALóságként, önMAGa Forrásába visszatérve időzik. A kommunikáció mentes kommunikáció legmagasabb foka: önMAGom önMAGam Forrásában való feloldódása és időzése, mikor minden közvetettség (absztrakció) teljes és tökéletes kiküszöbölésre kerül, egy szupraindividuálisan megvalósított tudati állapotban, tudati minőségben. Ez olyan paradoxon mely csak át és megélhető, de amelyről érdemi kommunikációt folytatni fogalmi rendszerek által nem lehetséges.

Miután tisztáztuk a kommunikáció és az abszolút, kommunikáció feletti kommunikáció fogalmát térjünk vissza a nyelvhez, mint kommunikációs eszközhöz, és vizsgáljuk meg, hogy milyen lehetőség van, a mai tudományos-materialista nézetten kívül a nyelvnek, mint kommunikációs eszköznek egy teljesen más szemléletbe való helyezésére. Mi van akkor, ha a nyelv nem evolúciós termék, hanem egy olyan *eleve létező MAG*, mely a növény mintájára bomlik ki, vagyis nem evolválódik*, hanem az eleve önMAGában hordozott potenciált nyilvánítja meg önMAGa fejlődése közben? Itt tisztáznunk kell, hogy nyelv alatt nem egy konkrét nyelvet értek, hanem egy olyan

ŐS-NYELVet, mely minden létező, megnyilvánult és meg nem nyilvánult nyelvek ŐSE, ANYJA, és aminek a jelen, általam használt magyar nyelv is a része. Elejét szeretném venni tehát mindenféle elsőbbségi vitának, mert jelen értekezésem nem erről szól, hanem a NYELVEK NYELVÉRŐL, vagyis arról az őS MAGról, melyből minden ismert és ismeretlen nyelv kibomlott, létezik akár megnyilvánulatlanságában, akár megnyilvánultságában. (* az „evolutio” latin szó eredetileg fejlődést jelent, de az evolucionista nézet kisajátította ezt, így nem az önmagában véve létező, nyilvánvalóan megtapasztalható fejlődését tagadjuk a dolgoknak, hanem annak azon evolucionista nézet szerint vett értelmezését, amely többek között elveti az elve létező, minden létező és létezés alapját képező Intelligencia létezésének, vagyis a dolgok **magság-szerűségének** a lehetőségét.)

Az ŐS-NYELV

Az ŐS-NYELV – az őselvek szintjén – MAGa a MAG, és tökéletesen alkalmazható rá a növény félődésének a szerves analógiája. Ezen nézet szerint a növényben csak és kizárólag az a valóság nyilvánulhat meg, ami a növény MAGvában, a növény kifejlődését megelőzően már eleve létezik. Amint egy növénynél a MAG különbözik a gyökértől, a szártól, a levelektől, a virágtól, a terméstől stb. de ezen különböző szervek, *szervesen* egymásra épülve EGYek, ugyanazon MAGból nyertek életet és ugyanazon MAGban előre kódolt valóságot nyilvánítják meg, úgy az ŐS-NYELV is ezen analógia alapján hordoz MAGában minden EGY-MÁSbanfoglaltságot, minden EGYezőséget és minden MÁS-ságot és különbözőséget. A materialista szemlélet számára a mai nyelvek halmaza egy olyan konglomerátum, melyek különböző kategóriákba rendezhetők, bizonyos szempontok figyelembe vételével. Ezen szemlélet ugyanakkor elutasítja annak a lehetőségét, hogy minden ismert nyelv, egy és egyetlen ŐS-NYELV leszármazottja legyen. Bár megkülönböztetnek rokon nyelveket, és ezen alapon különböző nyelvcsaládokat, valahogy a nyelvészet terén – a materialista felfogás dacára – a darwini fajeredet szingularitáselméletét óvakodnak még csak gondolatilag is felvetni. Bár az evolúció elmélete mindennek egy közös őst feltételez – legalábbis az embert illetően jelenleg aktuálisan a mókuscickányig visszavezethetően – a nyelveknél zavaró az a „genetikai lingvo-diverzitás” mely alapján például a szanszkrit és a magyar nem lehet ugyanolyan rokon, mintha a magyart a szláv, indogermán, latin vagy egyéb nyelvekkel együtt tekintenénk rokonnak, mint egy hajdani ŐS-NYELV gyermekeit, melyek között kétségtelenül találhatók hasonlóságok, de ugyanúgy hatalmas, a jelenlegi szemléletek és kategóriák által áthidalhatatlannak tűnő ellentétek és különbségek. Ez olyan, mintha egy növény esetében már eleve nem látnánk annak szerveinek, részeinek az egységességét, csak a különböző részeit szemlélnénk darabokra szedve, és azokból próbálnánk összerakni a növény egészét, anélkül, hogy valaha láttuk volna, hogy hogy is nézett ki a növény a maga egészében és EGYségében. A jelenlegi földi nyelvek között kétségtelen, hogy végletes különbözőségek léteznek, de az általam felvetett ŐS-NYELV létezésével mindez minden látszat ellenére és paradox módon még sincs ellentétben. **Minden nyelv ugyanis EGY és ugyanazon transzcendens valóságból ered és transzcendens valóságra mutat, amelynek rengeteg színes és változatos aspektusát tükrözi pontosan az EGYségtől való elszakítottságának végtelenül sokféle, különböző, individuálisan pedig még jobban elmélyülő egyedi aspektusainak a révén.**

Jelen vizsgálódás fő szempontja tehát az, hogy a ma ismert nyelvek között az jelent elsősorban különbséget, hogy az adott nyelv – elsősorban nem egy másik nyelvhez viszonyítva, hanem önmagához képest – milyen minőségű kifejezőerővel hordozza magában a transzcendens létre való irányultság megjeleníthetőségét, szemléltethetőségét, tükrözhetőségét. Egy nyelvnek, az ŐS-NYELVhez való távolságát ennek az alapján „mérhetjük le”, hogy feltételezzük, az ŐS-NYELV a MAGa teljességében soha nem nyilvánult – mert nem nyilvánulhat meg – a relatív világban, de ehhez a transzcendens EGYséghez vannak nyelvek, melyek látszólag közelebb állnak. Nem

föltétlenül időbeni ősiségük alapján – bár látszólag ez is fontos tényező lehet – hanem elsősorban ama belső EGYségességük, transzcendens EGYséglátásuk, EGYségszemléletük okán, mely által a Létezés Forrására képesek irányítani tudatunk fókuszát, pusztán az önMAGuk létezésében megismerhető racionális-logikai-intuitív összefüggésrendszer, építmény *intuitív megismerésével*.* (* Intuitív megismerés alatt nem a pszichológia által használt intuíció definícióját használjuk, mely a racionális megismerés tartalmi objektumai közötti logikai következtetésrendszer alapjain értelmezi az intuitív fogalmát, hanem intuitív megismerés alapján azt értjük, hogy a tudatban, megjelenhetnek olyan, minden logikai előzményt nélkülöző tudattartalmak, melyek nem a racionális, empirikus megismerés, és logikai-dedukció következtében bukkannak fel. Olyan tudati terekbe való behatolást jelent ez, melyek addig zárva voltak az individuális tapasztaló tudat számára, és amelyek valamilyen okból kifolyólag, egy adott élethelyzetben megnyílnak, így megismerhetővé válnak közvetlen módon, a racionális logikai-intuíció mechanizmusától független, *tudati-szellemi intuíció* által. A Misztikus Intuíció egy lehetséges megnevezése, válfaja ennek.)

Az ŐS-NYELVhez természetszerűen a relatív világban semmilyen nyelv nem hasonlítható, mivel ez olyan ős-elv, idea, mely közvetett, empirikus módon nem ismerhető meg. Az empirikus-materialista gondolkodás egyik fegyvere pont ezen a ponton a lehatásosabb, amikor a „hiszem ha látom” szemlélettel utasítják el a transzcendencia fogalmát, mondván ami empirikusan nem tapasztalható, az nincs. (Metafizikai szempontból viszont, pontosan az érzék(szerv)i empirizmus maga a legközvetettebb megismerés, mely a *májá* része.) Ám sok minden nem tapasztalható közvetlen érzékszerveinkkel, mégis következtethetünk a létezésére. Ilyen például az elektromosság, a különböző sugárzások, melyek közvetlenül nem kézzelfoghatóak sok esetben, hanem olykor csak egyfajta kiterjesztett empirizmus (pld. mérőműszerek, vagy egy adott létező működése) által következtethetünk annak létezésére. A transzcendens valóság mindig csak tükröződik a tudaton belül, és az empirikusan megragadható, megismerhető, érzéki valóság az individuális megtapasztalásban soha nem adhatja vissza annak teljességét. A véges nem ismerheti meg a végtelent a maga teljességében. Az ideák, vagyis az ős-elvek és azok transzcendens teljessége is ilyen módon pusztán tükröződnek a fizikainak mondott valóságban. Az ŐS-NYELV létezésére empirikus módon pont annyi bizonyíték gyűjthető, mint arra, hogy az soha nem létezett és nem is létezhet. Az ŐS-NYELV létezésének a valóságára pusztán a szellemi intuíció, vagy a misztikus intuíció által juthatunk el. Ez ugyanakkor a materialista tudomány módszertanában nem létező, meg sem jeleníthető, sőt egyenesen tudománytalan kategória, és emiatt meg sem jelenhet. Az érdekesség az, hogy mindezek ellenére, a materialista tudomány eszközeivel is el lehetne jutni arra a következtetésre – pusztán csak a jelenleg fellelhető nyelvek különböző szempontokból való tudományos analizálása által – hogy a jelenleg létező nyelvek, függetlenül attól, hogy azok élőknek vagy holt nyelvnek vannak titulálva, mind rokonok egymással, pusztán a rokonságuk más-más fokon nyilvánul meg.

Ha a vizsgálódást eleve azon szempontból indítanánk, hogy minden mindennel összefügg, hogy minden létező EGY és EGYetlen forrásból és intelligenciából ered és bomlik ki – valamint ez alól semmi sem, még a nyelvek eredete sem kivétel – akkor a rendelkezésre álló vizsgálati eredményeket nem lenne nehéz egy olyan szemléleti rendszerbe illeszteni, mely kimutathatná, a bábeli zűrzavar ellenére azt az igazságot, hogy szimbolikus értelemben véve, és gyakorlatilag is, Bábel tornyánál az emberiség EGY nyelvet beszélt, és ez a nyelv nem volt más, mint az EGY NYELVE. Nem hívták ezt sem szanszkritnak, sem latinak, sem magyarnak sem egyéb nyelvnek, mert egyszerűen nem kellett megnevezni, hisz más nyelvet nem beszéltek és nem is beszélhettek azok, akik EGY-MÁSt minél tökéletesebben óhajtották megérteni. Szándékosan nem idézem a Biblia ide vágó passzusait, mert ezt mindenki egyéni belátására bízom, hogy érdemesnek tartja

elolvasni-e. Az anyag(i)-ember – a *homo materialis* – az ŐS-NYELVet soha nem beszélte, mivel az túl van azon a verbális, fonetikus beszéden, amit ma nyelvnek, nyelveknek nevezünk. A valódi ŐS-NYELV a kommunikáció csúcsa, felette a létezésnek már csak olyan szintjei találhatók, melyekben az általunk ismert kommunikáció minden téren meghaladott, felesleges és értelmetlen, a már fentebb kifejtettek okán. Az ŐS-NYELV bár magában hordoz minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan, élőnek és holtnak nevezett nyelvet, mindezeket ugyanakkor minden szempontból meghaladja a maga Teljességében. Hiába raknánk össze az összes általunk ismert nyelvet, ezen szilánkokból nem lenne kirajzolható az ő teljessége és tökéletessége.

Az ŐS-NYELV az EGYetértők nyelve, az ŐS-Ten nyelve, az IS-TEN-nek nyelve, az Angyalok nyelve. E nyelv hajdanán az EGY Értőinek a nyelve volt, az Aranykor nyelve. Kevesen beszéltek, de annál többen értették: a szavak nélküli Csendben. Ma, a Vaskorban az EGYet nem értők, az EGY *nemértő*inek a nyelve, amin talán annyian és annyit beszélnek, mint még sohasem, zajosan, lármásan, harsogón és *egy-mással* ellenkezve. A valódi ŐS-NYELV szavak nélküli, hangok nélküli, beszéd, jelek nélküli *értése, tudása, bizonyossága az EGY és EGYetlen VALÓnak: az ÖN-VAL(L)Ónak, az EGY-ÉNnek, mely nyelv ott szunnyad Mind-MAGunk isteni tudatában arra várva, hogy újra felfedezzük.*

4. Az ébredés metafizikája

EGY és EGYetlen valóság van, és ez EGY-ÉN MAGom vagyok.

A Valóság nem absztrakt, nem tőlem független, nem nélkülem is létező, hanem közvetlen, teljes tudati függőségben, csak EGY-ÉN MAGom által létező örök, kezdet és vég nélküli teljessége a korlátlan, minden emberi fogalomtól mentes, minden emberi fogalmon és KÉPzeleten túli, önMAGában, önMAGától és önMAGáért VALÓ Létezésnek. Az EGY és EGYetlen Örökké-Valóság a Lét teljessége, mely egy módon ragadható csak meg, az Élet álmából való teljes *felébredésben*.

A Teljesség: EGY-ÉN MAGom vagyok. **A Végtelen EGYben.**

A Teljességben a Teljességtől tudatilag-lelkileg elkülönült, önMAGát egyedinek, szem-éjesnek, születettnek, élőnek és halandónak KÉPzelő: egyedi, egyéni, szem-éjes én-tudat (individuális, perszonális ego) vagyok. **Az EGY a Végtelenben.**

Az élet álom, mely álom – mint tudati-szellemi-lelki valóság – az Egyetemes Tudatban elkülönült egyedi, egyéni, szem-éjes én-tudat (individuális, perszonális ego) és az EGYetemes Elme által jelenik meg. Minden egyedi, egyéni, szem-éjes az EGYetemes Elme valóságát szemléli, és abba zárul be. A tudat-elme valóság a lélek által válik az érzések szintjén átélhetővé.

Minden valóság csak és kizárólag tudati valóságként ragadható meg. Az ŐS-Tudat minden lét forrása, mely EGYetemes, és a tér-idő síkjának nincs alárendelve. Az egyedi, egyéni, szem-éjes én-tudat (individuális, perszonális ego) az objektívnek nevezett tudati valóságban létező, megtapasztalható és átélhető függőségben éli át önMAGát mindaddig, ameddig az Élet álmából véglegesen és visszavonhatatlanul ki nem *ébred*. Ez az ébredés nem a fizikai halált jelenti, mert a halál – a teljességből tekintve – még mindig az életbe alászállt lét egyik aspektusa és része, hanem az egyedi, egyéni, szem-éjes én-tudat (individuális, perszonális ego) végleges és visszavonhatatlan feloldódása, visszatérése önMAGa Teljességébe, mely a teljes megvilágosodás, metafizikai értelemben pedig a szellemi (spirituális) önmegvalósítás legmagasabb fokozatát, a **teljes felébredést** jelenti.

Az egyénileg megtapasztalható valóságot nem az egyedi, egyéni, szem-éjes én-tudat (individuális, perszonális ego) teremti, hanem az egyedi, egyéni, szem-éjes én-tudat (individuális, perszonális ego) az EGYetemes Elme teremtménye, mely az EGYetemes Tudaton belül jön létre, az EGYetemesnek önMAGában, önMAGától és önMAGa általi elhatárolódása, különválása (szeparációja) által. Ezt nevezik bizonyos szellemi hagyományok „téves azonosulásnak”, amikor a Végtelen önmagát végesnek, a Határtalan önmagát határoltnak, a Mindentudó önmagát tudatlannak, a Mindenható önmagát az objektívnek nevezett valóság által meghatározottnak (determináltnak) KÉPzeli. Ezen a ponton ragadható meg a ráció számára az önmegvalósítás elméleti alapja, és annak a megértése, hogy mit is értünk az alatt, hogy a valóság álom, és az álom a valóság.

A Végtelen önmagát végesnek KÉPzeli, az által hogy önMAGában, önMAGától és önMAGa által elhatárolódik, létrehozva ezáltal az egyedit, az individuálist, a szem-éjest, az egót. A Végtelen ugyanakkor igaz, EGY és EGYetlen valóságában SOHA nem lesz – mert nem lehet – Véges, tehát önMAGa végességének KÉPzete, önMAGa abszolút, teljes valóságából tekintve: álom, mely nem valóságos. Valóságossá csak akkor válik a Végtelen eme álma, amikor a tudati elkülönülés – mely az egyedi, egyéni, szem-éjes én-tudat (individuális, perszonális ego) születését jelenti – létrejön, és

megszilárdul a folyamatosan fenntartott egyedi, egyéni, szem-éjes én-tudattal (individuális, perszonális ego) való azonosulása EGY-ÉN-MAGomnak. Ezt nevezhetjük a Teljesség (Abszolútum) „szempontjából” tekintve álomnak, és téves azonosulásnak. Az EGÉSZ, a Végtelen, a Mindentudó és Mindenható önMAGát önMAGa részeként KÉPezi le az EGYetemes Elme segítségével, mely mint az EGYetemes Tudat prizmája az EGY és EGYetlen, EGÉSZ és OSZTATLAN Teljességet – VALÓságot – végtelen sok színre bontja széjjel.

Az EGY-ÉN meg-MÁS-ul, vagyis önMAGát MÁS-nak KÉPzeli, mint ami önMAGa Teljes, Mindenható és Mindentudó EGY és EGYetlen, oszthatatlan és megMÁSíthatatlan, örökké-valósága, igazsága és Teljessége. A Születetlen és Halhatatlan, a halandóként valójában soha sem létező azt KÉPzeli, hogy születik és meghal, és különböző létformákként létezik, mely létformák az állandó és folyamatos változás törvényeinek vannak kitéve. A Teljesség (az Abszolútum) valójában sem a Lét sem az Élet fogalmaival nem ragadható meg, mert túl van mindenben, ami fogalmi rendekkel érzékeltethető lenne. A Teljesség azért teljes, mert EGÉSZ, és bármit is szakítok ki ebből az egészségből, az Részé válva a logikai-absztrakció elvonatkoztatásában már nem alkalmas, az EGÉSZ egészségének, Teljességének a kifejezésére. A Teljesség csak önMAGa Léten és Nemléten túli VANságában azonos önMAGával, és a részként megnyilvánuló emberi elme számára, emberi minőségként ezen teljesség csak intuitíve, azaz sejtésként, érzésként – és nem pusztán érzelmként, emócióként – van jelen, paradox módon pont a hiányérzetben. Az Emberi Lény ugyanis, mivel eredendően önMAGa is a Teljességből kiszakadt Teljesség, így részként olthatatlan, ősi vággyal irányul eme megMÁSulásában is, önMAGa Teljességének a visszaszerzésére, az önMAGa teljességéhez való visszatérésre.

A Teljesség az Emberi Tudaton belül csak tükröződik. A tükörkép részlegessége soha nem azonos a tükrözött egészséggel. Az Emberi Tudat tükörtermészete itt ragadható meg, az EGYetemes Tudattól való elhatárolódás hozza ugyanis létre az egyedi (individuális) emberi tudatot, mint önMAGa teljességének tükröződését, önMAGa meg-MÁS-ulása által, a MÁSok sokaságának végtelen lehetőségében. Így záródik be a Végtelen a végesbe, az álom így válik valósággá, a Tudat és az Elme így válik eszközévé a Teremtésnek.

A Teljességből tekintve: a Teremtés álom, amiben soha semmi nem teremtett, mert a Teljességben minden VAN időtlen időtlenségben. A Teljesség azért teljes, mert semmi sincs rajta kívül, és maga a Semmi sincs rajta kívül, mert a Teljesség a Semmit és a Mindent is meghaladó Léten és Nemléten túli VALÓság összessége, teljessége. A Teremtés, annak minden KÉPzetével, elKÉPzelésével és leKÉpeződésével együtt is a Teljesség EGYetemes Álmának – májá – a része. Végtelen számú és minőségű teremtés és teremtett világ van, mely mind az EGYetelems Tudat és EGYetemes Elme által létezik, a Teljességen belül. Ezek valósága csak az ebben alászálló, megMÁSult, megszemélyesült, individualizálódott egó által lehetséges, mely egó az Egésztől, az EGYtől való tudati elhatárolódás aktusa által jön létre. Minden létezés megtapasztalhatóságának kulcsa, tehát ezen tudati-szellemi-lelki EL-KÜLÖN-ÜLÉS-ben (szeparáció) jön létre. Az egyediség, az egyéniség, a személyesség és a személyiség az, ami által az Abszolútum önMAGában, önMAGától és önMAGa által önMAGát megtapasztalhatja, átélheti, önön álmát valóságként ízlelheti meg, és olyan módon élheti át önön álmát valóságként, hogy végső soron annyira belebonyolódhat önön személyességébe (egoitásába), hogy egy adott ponton az álmot tekinti valóságnak, az egyedüli létezőnek, megfelelkezve önMAGa valódi természetéről. A májá természete ezen a ponton ragadható meg, a kozmikus álom ugyanis nem azért illuzórikus, mert annak valósága a tudat-szellem-lélek-test által nem tapasztalható valósan meg, hanem az az álomszerű benne, hogy a

Teljesség – az EGY és EGYetlen, oszthatatlan VALÓ – önMAGát önMAGából kirekeszti, a tudati-szellemi-lelki-testi elkülönülésben. A Teljesség az EGY és EGYetlen Igazság, VALÓság, minden más csak KÉPzet, mely az EGYetemes Tudatban az EGYetemes Elme által jelenik meg, és az egyedi (individuális) én-tudatba zárult egyedi (individuális) elme számára valóságos, mely valóság az EGYetemes Lélek által kerül átélésre egyedi (individuális) szinten.

Az Isten, a Teremtő ugyanúgy mint a Sátán – és egyéb poláris, tudati valóságok – mind a Teljesség (Abszolútum) által léteznek, az EGYetemes Tudat és EGYetemes Elme által, és abban megjelenve.

Az Isten és a Teljesség két egymással összemosott fogalom, ugyanis a vallások – és sok metafizikai megközelítés is – általában az Istent, mint legfelsőbb hatalmat *abszolutizálják*. Ez által az általuk aktuálisan leképezett Isten-fogalom kerül mindenek felé, holott valójában a Lét és Nemlét fogalmi rendjét is meghaladó VANság rendjében a Teljesség – mint Személyes, mint Személytelen, mint EGYszerre Személyes és EGYszerre Személytelen, és mint mindEGYik és EGYik sem – a legfelsőbb, a legvégső, a meghaladhatatlan, megragadhatatlan és meghatározhatatlan, kifejezhetetlen VALÓ. A Teljesség a TELJES-ÉG (ég, eg, egész) ami felett, ami mellett, amin kívül nincs semmi sem, és ami a Mind-Én-s-ÉG és Mind-ÉN-KI, EGY és EGYetlen oszthatatlan, soha meg nem MÁsuló, soha meg nem hasonuló EGYsége. Az Isten – mint fogalom – valójában a Teljesség része, mely azonban még mindig meghaladható, és az Isten meghaladása, amiben MAGa az Isten is létet nyerhet: A TELJESSÉG. Mindaddig, ameddig Isten léte, mint poláris fogalom vetül fel – és a vallásokon belül kivétel nélkül minden Isten és istenkép polarizált – addig semmilyen módon nem tekinthető meghaladhatatlannak. Isten és a Teljesség közé akkor tehetünk EGYenlőséget, amennyiben Isten – mint fogalmi rend és valóság feletti valóság – már MAGa is feloldódott a Teljességben, ezáltal semmilyen kiemelhető, megragadható és elvonatkoztatható (absztrahálható) tulajdonsága már nincsen. (Tipikus példa erre, a Jóisten megnevezés. Ezáltal Istennek csak „jó” tulajdonságokat tulajdonítanak, az úgynevezett rosszat pedig a Sátán kapja meg, mint Isten ellensége. Ez nem más mint tudati polarizáció, mely által az Isten végső soron nem abszolút, mert ha abszolút lenne, akkor a sátáninak tulajdonított „rossz” tulajdonságok birtokosa is lenne. Így válik végső soron Isten erkölcsi kategóriává, és ilyen módon relatívvá. A Teljesség azért teljes, mert mindent MAGában foglal, Istent és Sátánt – mint létezőt vagy fogalmi rendet IS EGYaránt.)

A Teljesség – Isten feletti, végső kategóriája a Lét és a Nemlét kettősségének a kényszerétől is megszabadított teljes (abszolút) VALÓnak. A Teljesség – EGY-ÉN-MAGom igaz, EGY és EGYetlen, minden KÉPzeleten, teremtésen és teremtettségen túli, időtlen, kezdet és vég nélküli, mindentudó és mindenható, örök, minden függőségtől mentes (totálisan determinálatlan) kényszermentes, Igaz VALÓsága és VANsága. Az emberi fogalmak csak töredékes tükröi ennek, a Végtelen pusztán csak tükröződhet a Végesben, de önMAGát végesnek álmódva önMAGa Teljességét nem foghatja fel.

Két út van: az egyik út a Teljességből való kiszakadás általi egyedi, egyéni, személyes (individuális, ego) létesülés útja: alászállás által. Ez a létforgatagba való alámerülés, a számszára, a létörvénybe való feledkezés útja: az Élet-álmom valósága, a máj útja.

A másik az Élet-álmom valóságából, a számszárából, a létörvényből való *felébredés*, mely által az egyéni, egyedi, személyes megszűnik az EGY-ÉN-MAGom EGY és EGYetlen Teljes-EGébe való ki és beteljesedésben, az önMAGát részként, elszakítottként átélő önMAGamnak az EGYetemes Tudatba való visszatérése. **ÖnMAGam EGY és EGYetlen igaz valósága: az Éberség, az örök kezdet és vég nélküli Boldogság minden emberi és isteni állapotot is meghaladó: TELJES-EGE.**

Mindkét út EGY, de egyenként nem mindegy melyiken járok.

A fenti sorok üres fecsegés annak, aki az álmodat hiszi valóságnak, és emlékeztető önMAGa, önMAGunk teljességére annak, aki már megsejtette, vagy tudja: a valóság csak önMAGunkban és önMAGunk által létezhet. Hogy mi ez a MAG, amely minden létezőben, minden MÁSban EGY és ugyanaz? Ez a MAG a TELJESSÉG maga. A Valóság tehát nem az, aminek azt egyénileg, emberként KÉPzelem, önMAGom valósága ezért van túl, minden KÉPzeleten, amit az elme a tudatban kivetíteni KÉPsz. Az EGY és EGYetlen valóság EGY-ÉN-MAGom vagyok, ki legvégső értelmén túli abszolút értelemben EGY és EGYenlő a TELJESSÉGGEL.

A tudatnak minden olyan cselekedete, mely önMAGát a fizikainak nevezett valósággal azonosítja: téves. A Teljesség szemszögéből nézve tudatos alászállása, és tudatos azonosulása (tévedése) a Végtelennel a Végsőség KÉPzetével: ez a Világ Teremtése. A Világ az EGYetemes Tudaton belül létező EGYetemes Elme teremtménye. Minden valóság tudati valóság ilyen értelemben, és végső soron felfogható minden létezés is úgy, mint teljesen és tökéletesen tudat természetű valóság. A világ teremtése tehát metafizikai értelemben egyáltalán nem fizikai, hanem tudati-szellemi aktus, cselekvő nélküli cselekedet, mely valójában teljesen tudati természetű és tudati jellegű, leginkább az álmodás analógiájával megragadható, KÉPzhető le. Az EGYetemes Elmének önMAGam felett EGY-ÉN-MAGom adok hatalmat, amikor önMAGam álmában alászálllok. A „téves azonosulás” tehát mindig tudatosan megy végbe, akarva, irányítottan. Az ébredés vágya – legfelső szinten – valójában soha nem létezik, mivel a Teljesség önMAGába bár belefeledkezhet, de önMAGa teljességétől, EGYségétől igaz valójától soha nem szakad el. Ez egy feloldhatatlan paradoxon az emberi elme és gondolkodás számára. Ez az a pont, ami miatt gondolati szinten szükséges a dualisztikus gondolkodásminták meghaladása ahhoz, hogy a metafizikai értelemben vett realizáció, ön és ÉN-megvalósítás lényege, absztrakt módon megragadható legyen.

Valójában azt „kell” megvalósítanom, ami megvalósíthatatlan, mert az EGY és EGYetlen VALÓság ami mindig is megvalósulva VAN. Ez MAGa maga(m) a Teljesség. Ezért paradox minden önmegvalósításra való törekvés vágya, az Abszolútum szempontjából nézve. Azért nevezik az ősi iratok *líl*ának, azaz játéknak a tudat álmát, azt az álmodat amit most emberként kizárólagos valósággént élünk meg a legtöbben, mert valójában a Lét és az Élet végső soron minden tragédiájával és komédiájával, szépségével és csúfságával, minden dualitásával és polaritásával együtt: Játék. Álom. Az EGYetemes Elme álma és az EGYetemes Tudat játéka, melybe egyéniként, személyesként bezáródva foglya leszek saját mágiámnak. Amennyiben az Isten fogalmát – megtisztítva minden polaritástól és dualitástól – a Teljességgel EGYenlőként használjuk, akkor egy szemléletes példával élve a következőket mondhatjuk: Az Isten a VilágEGYetem legnagyobb szabadulóművésze. Létrehozza a legnagyobb illúziót Élet néven, hogy önMAGában meg-MÁSulva mindebben és mindebbe önMAGa teljességéről megfeledkezve alászálljon. Az álmodat tekintse valóságnak, az álmodat amiben végesként azonosítja önMAGát, és eme végsőségében végletes, csak ilyen módon létrejövő megtapasztalását élhesse át a létezésnek. Születettnek és halandónak, különböző létformákként létezőnek KÉPzeli önMAGát. Elmerül a látszatvilágok álom-valóságaiban, és végtelen tudati terekben bolyong, melyeknek nincs sem kezdete sem vége. Látszólag végzetesen belebonyolódik önMAGa álmába, melyet sokszor önMAGán kívülinek, teljesen objektív valósággént létezőnek él meg, ezáltal az elszakíthatóság, a kiszolgáltatottság még intenzívebb valósággént válik átélhetővé a számára. Ugyanakkor mindenben ösztönösen keresi az örömet, de *a dualítások világában a boldogságra csak emlékezni lehet öröm néven*, és az öröm mulandó, mindig több és egyre több kell belőle, hogy az Élet elviselhető legyen. A boldogtalanság ugyanis a poláris világ szerves része, és ez a kettősség világának meghaladhatatlannak tűnő törvénye. Miközben Teljességgént folyamatosan hiányt tapasztal, olthatatlan vágyat érez, hogy

egyszer elérje a Teljességet, de paradox módon, bár LÉNY-EGét tekintve önMAGa mindig teljes, az álom valóságában ez a teljesség csak egy elérhetetlen fogalomként lebeg tudata homlokterében. Aztán egyszer csak felismerések, ébredések láncolatán keresztül – melyek szervesen kötődnek az Élet játékában megélt történésekhez – elkezd emlékezni önMAGára. Egyre tágabb és tágabb terek nyílnak meg egyedi tudatában, melyek valójában az EGYetemes tudatra való rátágulás, az önön Forrásába való visszatéréseinek állomásai. Ennek csúcán éri el a *megvilágosodást*, ami abszolút értelemben nem más, mint az egyéni tudat-szellem-lélek visszatérése önön Forrásába: a Teljességbe. A résszé vált Teljesség visszatér önön Teljességébe, vagyis önMAGát teljesíti be. Ez az Isten nem MÁS, mint EGY-ÉN-MAGom.

Az álomban tévesen azt gondolom, hogy léteznek MÁS-OK. Sem *mások*, sem MÁS-OK nem létezik MAGamon kívül. Mindez tudati KÉPzet, és minden az EGYetemes Elme kiáradása. ÉN VAGYOK minden teremtés teremtője, az Isten és a Sátán sem létezhet nélkülem. De ezen kijelentés nem emberi énemre, nem személyiségre vonatkozik, mely személyiség IS valójában EGY-ÉN-MAGom isteni teremtménye. Az egész teremtet világ EGY-ÉN-MAGom isteni tudatának és elméjének a valósága, amit teremtményként alászállva szemlélek. A legnagyobb paradoxon az, hogy teremtményként alászállva ezen világot végtelen szempontból tekintve, olykor tökéletesnek, olykor tökéletlennek, olykor szépnek, olykor csúfnak, olykor jónak olykor rossznak, olykor kíváncsnak olykor elviselhetetlennek élem át és meg. Mindvégig a tökéletes állapotot keresem, amiben az öröm soha nem ér véget, amiben minden tökéletes, amiben minden jó és szép, és ami soha nem múlik el. DE a földi élet nem ezért jön létre. Az amire ugyanis epekedek benne, az EGY-ÉN-MAGom vagyok, aki és amit – bár magában hordoz minden dualitást és polaritást – önön Teljességemben meghaladok minden elképzelhető földi boldogságot, tökéletességet, jóságot és szépséget, mert valódi LÉNY-EGem a maga osztatlan EGYségében, a maga feldarabolatlan EGYetlenségében VAN, a létezés minden kötöttségtől, kényszertől mentes SZABADSÁGÁBAN. A Lét és Nemlét feletti VANSág időtlen, örök, állapota ez, melyre az állapot – mint meghatározás – sem érvényes, és amire végső soron Emberi Lényként csak intuitív módon emlékezhettek, mert csak a teljes és tökéletes ÉBERSÉG az, amiben a Tudat önmaga Forrásába elmélyedve örökre megpihenhet, az örök Boldogság óceánjában, az egyedi, az egyéni, a személyes feloldódhat, ki és beteljesedhet.

EGY és EGYetlen valóság van, és ez EGY-ÉN-MAGom vagyok. Minden MÁS álom, minden MÁS KÉPzelet. A valóság Tudat, a Teljesség örök Éberség. Lét-Tudat(osság)-Boldogság. Sat-chit-ananda.

Záró gondolatok:

A mai kor „mentális betegségeinek” egyike a progresszió és az evolúció eszméje. Akár társadalmi, akár technikai akár tudományos vagy (horribile dictu!) spirituális „haladásról” van szó, a haladás ténye önmagában mint egyedül üdvözítő lehetőség van beállítva a mai kor emberének. Akár a társadalmi progresszió híveiről, akár a transzhumanizmus híveiről stb. legyen szó, mindnyájan kívül, önMAGukon kívül keresik a megváltást. Az EGY és EGYetlen Valóság, Igazság: Abszolút. Nem függvénye semmilyen kornak, ezért változatlan, pusztán megnyilvánulási formái különböznek korról korra, mely által a szavakon, szimbólumokon túli *megtapasztaláshoz* segíthetik vissza mindMAGunkat. A különböző hitek, így a progresszionizmus hite is a májja része. Haladhat bárhová ugyanis a világ – mint az EGYetemes Tudat álmának a valósága – az önMAGunkból önMAGunkon át vezető út az EGY és EGYetlen ami az üdvösséghez, a valódi megváltáshoz és az e feletti

létállapotokhoz, végső soron pedig a teljességhez, EGY-ÉN-MAGom Teljességéhez visszavezethet. A minket megelőző korok tudói – akik valós spirituális tudással, és nem holmi aprópénzre váltott mágikus tudással rendelkeztek – nagyon jól tudták még, hogy a májába, vagyis a kozmikus illúzióba való révedésből, az álomból csak és kizárólag EGY és EGYetlen lehetőség van a „szabadulásra”: és ez a metafizikai értelemben vett realizáció, magyarul az ÉN-megvalósítás, vagyis az ébredés, a Tudat ős állapotába való visszajutása, mely csak és kizárólag MAGunk megismerése által lehetséges. A májában mindennek a léte: illúzió. A mai kor embere pedig már a *materia secunda*-t képzeletben annak a primér valóságnak, melyből majd megfejtheti önMAGa okát, és megoldhatja az emberi lét nagy kérdéseit. Ez a szent igyekezet azonban olyan játék, mely önmagát soha nem oldhatja meg. Semmilyen progresszió vagy evolúció ugyanis soha nem hivatott arra, hogy az álomból felébredjen, mert mindez – a mája részeként – azért van, hogy az álom valóságnak képzelhessem. A mája megváltoztatása – egy komoly szellemi utat járó törekvő szemében – értelmetlen. Mindez még abból a vágyból fakad, hogy nem tudom: KI VAGYOK ÉN? Abból a téves képzetből fakad, hogy kizárólagosan azonosulok egy emberi testtel, anyag(i)nak képzelem magam és a valóságot nem mint tudatomon belül létezőt, mint EGYetemes Elme(ém) kivetülését, tükröződését azonosítom. Technikai eszközökkel próbálom kimenteni magam abból az objektív, tudatomtól függetlennek átélt valóságból – mája, álom – melyben pont ezen „progresszionizmus” hatására egyre messzebbre kerülök önMAGamtól, és ezáltal egyre mélyebb, egyre sűrűbb, egyre valósabbá lesz az álom, amelyet viszont egyre valósabbnak, és egyedülinek KÉPzelek.

Erre a földre SOHA nem fog semmiféle új tudás érkezni önMAGunkat illetően, mert sem „új” tudás nem létezik, sem olyan „tudás”, ami MAGomon kívülről érkezik. Mindez csak illúzió, a mája része. A technika, a tudomány és a progresszió az álom, a mája része, amely arra szolgál, hogy az álom még mélyebb legyen, hiszen az Igazságot MAGamtól elválasztva keresem. „ÉN VAGYOK az Út, az Igazság és az Élet”- mondta a Jézusnak nevezett Krisztus. „Senki nem juthat az Atyához, csak ÉN ÁLTAL(am)”. Ezen utóbbi részét a mondásnak – amennyiben elfogadjuk, hogy így, vagy hasonlóképpen hangzott el – a kereszténység, az emberen kívüli istenképének köszönhetően félreértelmezte, így Jézusból kizárólagos közvetítőt kreált, akinek *személyét* nem lehet megkerülni az üdvösséghez. Pedig, ha kicsit máshogy értelmezzük ezt, és az ÉN által, ÉN általam alatt az EGY-ÉNT sejtjük meg, az Atyát pedig a TELJESÉG szimbólumaként értelmezzük, akkor az egész történet visszahelyezhető önMAGunkba a következő képen: (EGY-)ÉN VAGYOK az Út, az Igazság és az Élet, senki nem jut vissza a TELJES-ÉGbe (Az Atya) csak az (EGY-)ÉN, azaz EGY-ÉN-MAGom megismerése által. Ehhez pedig annak a felismerése szükséges, hogy – szupraindividuálisan – ÉN VAGYOK a Teljesség.

Minden valós spirituális út célja az, hogy a Teljességet MAGunkban azonosíthassuk, és hogy különböző tudati utak – spirituális realizáció, ÉNmegvalósítás – által visszajuthassunk önMAGunk által önMAGunkon át önMAGunk EGY és EGYetlen LÉNY-Egéhez: a Teljességhez, a TELJES-ÉGbe. A mája részeként minden szolgálhatja ezt, azonban egy dolog kétségtelen: semmi új nincs a Nap alatt, így hiába jön ezer ígéret, mely „kívülről” akar megváltani bennünket, vagy ami arra irányul, hogy a külső világot változtassa meg, ezek irányultsága eleve hibás. Ugyanis a valóság forrását szükséges először is azonosítsam, és ha ezt felfedezem saját MAGam tudatában, akkor elindulhatok annak felfedezésére, hogy mindez honnan származik, honnan árad ki, mi a forrása ennek. Ha ezen az úton sikerül eljussak olyan magasrendű felismerésekhez, mely által felnyílik bennem a tudás csatornája, hogy a valóságot tudatom kivetüléseként azonosítsam, akkor még mindig fennállhat a lehetőség, hogy az ilyen módon felismert tudást aprópénzre váltsam, mondjuk mágia néven, vagyis beavatkozzak a valóság teremtésébe emberi szinten. Azonban ez nem a megvilágosodás útja, mert a megvilágosodás útját kereső nem éri be ennyivel, hanem tovább kutat

önMAGa LÉNY-EGe után.

Amennyiben minden kétséget kizárólag képes vagyok megbizonyosodni egyéni utamon járva afelől, hogy a világ az Egyetemes Elme kiáradása által létezik, és hogy ez az Egyetemes Tudaton belül, végső soron pedig EGY-ÉN-MAGom tudatán belül van – de nem emberi hanem isteni szinten – akkor a valóság megváltoztatására a továbbiakban semmilyen erőfeszítés tétele nem szükséges. A megvilágosodás útján minden törekvés tehát a Valóság(om) forrásának megismerésére irányul, mert ez jelenti azt, hogy megismerem önMAGam, vagyis elkezdek emlékezni önMAGam isten(i)ségére, és végső soron istenségen is túl lévő Teljességére. A lényeg tehát, hogy felismerjem: **a világot** – amelyben alászálltam – **istenti szinten, istenként teremtettem, és most MÁSként, megMÁSulva, teremtményként, végesként nem vagyok képes annak tökéletességét átlátni** – ebből fakadóan pedig megváltoztatni törekszem – ezért örök küzdelemben vagyok önMAGammal, anélkül, hogy erről tudomásom lenne. Az ébredés láncolatainak egyik fontos lépcsője annak a felismerése, hogy emberként, az eleve relatív világ eleve relatív tartalmait, dolgait SOHA nem fogom tudni úgy megváltoztatni, hogy *abszolút értelemben* jobbá tegyem. Miért? Mert egyrészt nincs meg hozzá az EGÉSZ ismerete, másrészt végesként nem foghatom fel a végtelen tudás szempontjait, az eleve létező Intelligencia Teljességét, amiben a világ(om) fogant, és ami végső sorom önMAGom vagyok. További akadályként említhető még, hogy a „jó és a rossz” az a viszonylagosságok világában eleve viszonylagos fogalom, abszolút „jó és rossz” tehát nem lehetséges, ezért ha változtatok is valamit, az lehet hogy az én egyedi, individuális RÉSZ-szempontomból „jó” lesz, de MÁSok, illetve az EGÉSZ szempontjából viszont rossz, vagy egyenesen katasztrofális is lehet. Ezen a ponton ragadható meg tehát minden világjobbító szándék metafizikai abszurditása, mely véges tudással, egyedi szempontokat figyelembe véve próbál beavatkozni a Teljesség Tudását és az egyéni feletti, a szupraindividuális nézőpontját nélkülözve és mellőzve.

A bölcs soha nem a világon akar változtatni, hanem önMAGa korlátoltságának véges, valódi tudást és igazságot nélkülöző nézőpontjától óhajt megszabadulni. A Valós Tudás: az EGY ismerete, az EGY ismerete ÉN MAGom ismerete, az EGY-ÉN-MAGosság ismerete. Minden más álom, minden más a májja része. Még ezen szavak is, minden látszat ellenére, még akkor is, ha az álomban az ébredésről szólnak, az ébredni vágyókhöz beszélnek. Valójában ébredni vágyó MÁS-OK sincsen, csak EGY és EGYetlen valóság OK nélküli OKa: ÉN VAGYOK.

5. Isten országa ti bennetek van

A Kali Yuga, a Vaskor – a spirituális önmegvalósítás szempontjából – a legösztönzőbb kor a metafizikai értelemben vett felébredésre. Mert a valódi kérdés: kinek az álma mindez? Kinek jelenik meg mindez, amit valóságnak képzelek? Ki vagyok én, aki SZEMléli mindezt?

A válasz: MAGa(m) a SZEM.

Az Aranykor és a Vaskor és minden kor teljessége: EGY-ÉN-ként ÉN MAGam VAGYOK. Isten – amennyiben Isten alatt a Teljességet, az Abszolútumot értem – minden. Isten Mind-ÉN. Mindig csak az emberré vált Isten – megMÁSult emberi énemben – vágyhat a felébredésre, amikor az álom túl mély, túl FÉL-ELEMetes, túl fekete, túl démoni, mert a Teljesség, a Teljes ÉG (eg, ég, egész) MAGom az Éberség, a Lét és a Nemlét kényszerétől sem determinált VANság EGYsége. Szabadság.

Hálás vagyok, hogy e korban szülehettem, mert az “Aranykorban” – amiben bár az éberség a legmagasabb fokú, de mégsem TELJES – valószínűleg semmi, de semmi nem ösztönözne arra, hogy ennyire vágyhassak a végső felébredésre. Amint a yugák rendje sincs rajtam kívül, úgy az Aranykor és a Vaskor potencialitásai, és tudati realitása sem. A kérdés: valóban ébredni akarok-e, vagy tovább borzongani saját isteni álmom egyre sötétülő, egyre mélyülő, önMAGamtól egyre távolodó valóságának tudati tereiben bolyongva? Miden lehetséges.

A kérdés számomra mégsem kérdés. MAGában hordozza a választ. Az Élet a Lét álma, a Lét alászállása, melyben az EGY és EGYetlen valóság: ÉN VAGYOK.

Van-e alkalmasabb hely, van e alkalmasabb kor az ébredésre, mint az egyetlen valóság-pillanat, a jelen-LÉT amit önMAGamban megragadhatok, s mely nem volt, nem lesz, hanem mindig és örökké VAN, s ami szupraperszonális értelemben is ÉN VAGYOK?

Felébredni annyit tesz, mint EGY-ÉN-MAGommá lenni, újra Mindenhatóvá, Mindentudóvá, Teljessége válni. Azzá lenni amivé nem válhatok, mert időtlen idők óta *vagyok*, de emberi énként azonosítva önmagam, a tudatlanság fátylával, a májával takarom el tudatom.

Felébredni annyit tesz, mint teljes uralmat, hatalmat nyerni önMAGam felett, megszabadulni a tudatlanságtól, a létörvény, a létesülési törvény istenként szabadon vállat forgatagából, a Szamszárából. Belépni EGY-ÉN-MAGom MAGasztos, mindenek felett álló Örökké-VALÓságába: IS-TEN-MAGom Országába.

“Megkérdezte pedig a farizeusoktól, mikor jó el az Isten országa, felele nekik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van.” (Lk 17, 20-21)

Kinek füle van, hallja.

6. Éberség

A. D. 2016. augusztus 16-án, egy zöld polifoamon fekvve, a szovátai hegyeket szemléltem, a relatív csendben magamba mélyedve. Hirtelen bevillant elmémbe, hogy tulajdonképpen milyen abszurd és felesleges törekvés az, hogy emberi énemhez bármiféle érzelmi kötődéssel viszonyuljak. Miért kellene emberi éneket szeressem, vagy gyűlöljem? Miért kellene bármiféle kötődéssel lennem irányába? Ha szeretném, ugyanazt tenném, mintha gyűlölném. Ha gyűlölném ugyanazt tenném, mintha szeretném. Kötődni és kötve lenni a maszk, a szerep iránt: nem a szabadsághoz, nem az egyedüli valósághoz, nem a maszk viselőjéhez visz közel.

A léghajó ahhoz, hogy egyre feljebb emelkedhessen, le kell dobjon MAGáról minden nehezéket, mindent ami visszatartja attól, hogy a nehézségi erőt az ÉG felé szállva legyőzhessen. A szellemi, az égi ember számára a test, az anyag az a káprázat, mely által önMAGát önMAGától különbözőnek, végletesen megMÁSultnak képzelheti, élheti át és meg. Kimondani azt: hogy ÉN nem a test, nem a maszk, nem a szerep, és végképp nem az vagyok, amit MAGamról és MAGamnak képzelek: felszabadító, magasrendű szellemi felismerés. Nem MÁS-OKért, hanem MAGoméért teszem. Az EGY és EGYetlen ÉN, MAGam vagyok, ki soha nem született, soha nem volt, van és lesz egyetlen szerepnek sem alárendelve, és soha nem hal meg.

Az egyetlen igaz valóság, nem ez a test, nem ez a világ, ez az álom, amit valónak KÉPzelek. Az EGY és EGYetlen Valóság, a nemszületett, a halhatatlan, soha semmitől sem függő, tiszta léten és nemléten túli Szabadság, Boldogság, Teljes-ÉG: EGY-ÉN-MAGom VAGYOK. Aki az ÉG felé vágyik, de nem akar semmit elengedni mi a föld porából való, az az álmodó hiszi valóságnak, mert nem ismeri a valódit: AZ Álmodót. Csak annak lehet hatalma az álom felett, aki felkutatja önMAGában az Álmodót, hogy felébredve minden álom fölé emelkedhessen: az ÉbersÉGBen.

7. Világ – Valóság – Tudat

Létszemléleti útmutató az EGY-ÉN-MAGossághoz

1. A világ MAGom vagyok. (személyes és személy feletti értelemben)
2. A valóság = tudat.
3. A világ, a valóság és a tudat MAGom vagyok.
4. EGY és EGYetlen világ, valóság és tudat létezik, és ez EGY-ÉN-MAGom vagyok, személyem feletti teljességében a léten és a nemléten is túli Örökké-Valóságnak.
5. Az objektív és a szubjektív – mint világra, valóságra és tudatra vonatkoztatható kategóriák – csak személyességemben és nem EGY-Éniségemben létező, megragadható és átélhető, tudati valóság.
6. A világ az, amit tudati valósággként megragadok.
7. A valóság az, amit tudati valósággként átélek.
8. A tudat maga a személyes és személy feletti lét és létezés, melyben a világ és a valóság megjelenik.
9. Minden valóság, lét, létezés és ennek hiánya: EGY
10. A világ, a valóság és a tudat EGY és EGYetlen forrásból fakad és tér vissza: EGY-ÉN-MAGomba.
11. Az élet a léten belüli tudati valóság, melyben a világ, a valóság mint tudati objektumok összessége, lehetősége és megvalósultsága a maga elkülönültségében és megkülönböztethetőségében megjelenik.
12. Minden valóság forrása a személy feletti EGY-ÉN, mely MAGom vagyok.
13. A személyemben megragadható valóság az EGY-ÉN valóságának tükröződése, az EGY végtelen számú részekként való tudati világ-tapasztalása.
14. EGY-Énként a Világ és a Valóság személyem EGY-ÉN-MAGomtól történő tudatos, akaratlagos elkülönülése által válik megkülönböztethetővé, mely tudati elkülönülés Teljességgként és Szabadságként, Mindentudóként és Mindenhatóként a létesülés akaratával jön létre.
15. Minden valóság tudati valóság, minden elkülönülés tudati elkülönülés, olyan valóság, mely lényegét tekintve I.) van II.) nincs III.) van és nincs EGYszerre IV.) sem nem van, sem nem nincs és sem nem van és nincs EGYszerre, tehát EGYik sem.
16. A világ, a valóság tudati mágia, mely mágia nem személyes, hanem személyem feletti valóságom megnyilvánulásaként élhető át emberi énemben, személyemben.
17. Minden mágia tudati mágia.
18. A tudati mágiában – teremtés, világ, valóság – létezik egy EGY-ÉN-MAGom teljességétől, mindentudóságától és mindenhatóságától *távolodó, alászálló*, és egy EGY-ÉN-MAGom teljességéhez, mindentudóságához és mindenhatóságához *visszatérő, emelkedő tudatfolyam*.

19. Eme tudatfolyam minden tudati tartalma, alanya, cselekvése és tárgya EGY és EGYetlen világ, valóság és tudat, melynek EGY-ÉN-MAGamon belül tudatilag elkülönült és különböző léte: EGY-ÉN-MAGom vagyok.
20. EGY-SZERre vagyok EGY, és EGY-SZERre vagyok Végtelen.
21. A VÉGtelen a vÉG, az ÉG, a véges EG-ÉSZ tagadása, mert minden világ, valóság, lét, élet és ezek hiányán, tagadásán túli VÉG – mely mindenek kezdete – EGY-ÉN-MAGom vagyok.
22. *TeremTŐ* és *Teremtett* vagyok, mindkettő és egyik sem. A TÉR (terem): alany és ige EGYben.
23. Nemszületett, halhatatlan EGY-ÉN, született és halandó – *szem-éj*.
24. Tökéletes Teljesség VAGYOK.
25. A Lét, az Élet és a Léten és a Nemléten túl is: ÉN VAGYOK.
26. EGY és EGYetlen világ, valóság és tudat vagyok.
27. EGY és EGYetlen VAN vagyok.
28. Az Örökké-Való, *egy szem* SZEM, aki és ami mind-ÉN-ben és mind-ÉN-Kiben, a Mindenségben és a Mind-ÉN-s-Égben figyel, az örökkön-örökké VALÓ ÉBERsÉG: ÉN VAGYOK.
29. EGY-ÉN-MAGom, EGY-ÉN, EGY VAGY-OK.

8. Az EGÉSZSÉGES KÉT-ELkedés

A szellemi utat járó emberi lénynek, a kettősségek, a polarítások, magyarul az elme mindent elemekre bontó, elemző, megkülönböztető és elkülönítő világában a megismerés folyamata során sokszor kételyei merülnek fel „a valósággal” kapcsolatban. Az egészséges szkepticizmus – még ha az írás címét alapul véve önellentmondás is ami az egész-ség és a két-ség között látszik feszülni – mindenképpen szükséges jelen legyen azon ember életében, aki a világot önMAGa által, és nem MÁS-ok vélt vagy valós megtapasztalásai tükrében óhajtja megismerni. A megismerés, jelen értelmezésben ugyanis soha nem lehet absztrakt, és főképp nem személytelen, tudattól, tudatomtól független tudati-szellemi aktus. Korszakunk domináns, tudományos-materialista világképével ellentétben, általam semmiféle megismerés nem nevezhető megismerésnek, ami nem a tudaton belül jön létre, és saját, egyedi, egyéni tudatcentrumomból kiindulva, majd abba visszatérve, a személyes, egyéni, egyedi megtapasztalásból nyer az elme által értelmezést. (taMÁSSág)

Az úgynevezett objektív valóság fogalma, pont ugyanolyan tudattartalom, mint a szubjektív valóság fogalma, melyek végső soron saját tudatomban létező, abban létrejövő és megnyilvánuló gondolati minták, a valóság tudati tárgyainak a megkülönböztetésére. A valóság minden esetben csakis szubjektív módon közelíthető, ugyanis a valóság tartalmi minden esetben a valóság centrumához, középpontjához képest rendeződhetnek különféle kategóriákba, mennyiségi, minőségi, logikai struktúrákba, magyarán a megfigyelő nélkül megfigyelés nem lehetséges, és a megfigyelt tudati objektum is csak absztrakció, megelevenítetlen valóság lenne. Nem arról van tehát szó, hogy a tudaton, a tudatomon belül nem különböztethetők meg úgynevezett szubjektív és objektív valóságrészleteket, hanem arról, hogy végső soron és eredendően is, ezen kategóriákat eleve MAGában hordozza a tudat, melyben ezek megjelennek. A tudományos-materialista világképben a valóság tudattól független létezőként tételeződik, így már a perkonceptió által garantált annak tudaton kívüli léte. Azonban ha végiggondoljuk, hogy minden tudati objektum – ilyen tudati objektum a tudomány is, vagy a tudományos gondolkodásmód, világkép stb – csakis a tudat, a tudatom által létezhet, akkor a tudományos szemlélet abszurditása, nevezetesen a valóságnak a tudattól függetlennek való tételezése is megvilágítást nyerhet.

Nem szándékom ezen okfejtést a realizmus kontra idealizmus filozófia szintjére redukálni, mivel az illetén vitáknak és pro-kontra okfejtéseknek se vége se hossza a filozófia történetében, annál is inkább mert mondanivalóm lényege jelentősen túl van mind a tudomány, mind a filozófia kategóriáin, még akkor is, ha nyilvánvalóan, rejtőzködő (latens) módon mindkettőt tartalmazza és érinti is egyben. Jelen esetben *az egyéni megtapasztalás áll a középpontban*, mely adott esetben erőteljesen kiáll önmaga mellett, létéből következően – és nem öncélú vitából – szembehelyezkedve akár a mai kor minden hivatalos tézisével, tudományos dogmájával, világképével.

Tudattól, tudatomtól függetlenül objektív valóság nem létezik. Ez nem azt jelenti, hogy „A Valóság” egésze mindig és mindenkor elérhető saját egyedi, személyes tudatomon *tudatterén* belül, hanem azt, hogy potencialitásként minden valóság – ami számomra megismerhető – csakis saját, személyese, egyedi, individuális tudati teremben jelenik és jelenhet meg, vagyis: van. Ez a kijelentés akkor érvényes, ha feltételezem, hogy a tudat és a valóság végső soron EGY létező, és hierarchiáját tekintve tudat nélkül semmilyen valóság nem létezik, létezhet. A tudat valóság, a valóság pedig tudat, minden valóság tehát csakis tudati természetűként, csakis tudati függőségként és csakis tudati létezőként vethető fel, értelmezhető és tárgyalható.

A tudat minden. Ezen kijelentéssel szemben azonban a szellemi utat járó embernek kötelező módon

élnie kell az egészséges kételkedés jogával és kötelességével. Elfogadni ugyanis csak személyes, egyedi, individuális megtapasztalás által átélt, megélt, megtapasztalt és hitelesített tudati tartalmakat lehetséges. Tudásnak csak azt nevezhetem, ami saját megtapasztalásom által születik meg, minden más, amit tudásnak képelek ezen kívül semmi más mint olyan információ, mely adott esetben megtapasztalható, valaki, valakik, által megtapasztalt valóságból származik, és feltételezhetően mások számára is megtapasztalható valóságra mutat, de mivel saját személyes megtapasztalásom hiányzik mögüle, ezért számomra az a bizonyosság hiányzik belőle, mely az egyedi, egyéni megtapasztalás, megélés, átélés gyümölcse.

A tudat, a tudatom, a valóság és a világ megismerése által juthatok egyre MAGosabbra és egyre mélyebbre, egyre közelebb önMAGomhoz, minden létezés és Lét középpontjához. Ez a személyes megtapasztalás útja, mely út az elmét használja önMAGa forrásának felkutatására, felfedezésére. *Az elme által vissza az elme forrásához*, hogy saját tudatom működésének, valóságának megtapasztalása által végül elérkezzek az abszolút nullponthoz, az abszolút középponthoz, az origóhoz, mely személy feletti értelemben de a személyest is MAGában foglalva: EN MAGom VAGYOK. A szkepszis, vagyis a kételkedés eleve az elme működéséből fakadó tudatfunkció, mely által képessé válhatunk a dolgok mélyebb megismerésére, többszörös szempontból történő vizsgálatára, anélkül, hogy az egyedi megtapasztalás és megismerés aktusát – ami által a valós tudás létrejöhet – felcserélnénk a pusztá bizalom, és a tekintély alapján automatizmusként magunkévá tett hittel. A hit ugyanakkor, amennyiben nem kondicionált, hanem kondicionálatlan – olyan értelemben, hogy pusztán megelőlegezett bizalmat jelent valamilyen információ lehetséges igazságtartalmát illetően – nem ellentéte az egészséges kételkedésnek, a szkepszisnek, hanem tulajdonképpen feltétele, kiegészítője.

Azért tartom lényegesnek ezen dolgok kifejtését, mert a mai világban a szkeptikusság, a szkepszis fogalmilag egyre inkább a tudományos-materialista világképben kondicionálódott tudat privilégiumává lett, mely önmagát kifejezett módon a hit, a hiszékenység ellentétéként igyekszik beállítani, mint a tiszt ész, a tiszta ráció kérlelhetetlen és mindenek felett álló zászlóvivője. Amint azonban közelebbről megvizsgáljuk, hogy mit is jelent a szkepszis, a szkeptikusság többnyire ezen köröknek, úgy hamarosan kiderül, hogy valójában ez a fajta kételkedés nem nevezhető semmilyen szempontból sem előremutatónak, előrevivőnek a szellemi utat járó embernek. Hogy miért? Ennek tisztázásához előbb az egészséges és az egészségtelen kételkedés fogalomköréit szeretném tisztázni. Előre bocsájtom, hogy az egészséges és az egészségtelen minőségi kategóriák használata itt nem etikai, vagy morális ítéletet jelent, főleg nem fizikai-mentális vagy pszichés, hanem csakis egy a jelenségre fókuszált kategorizálás igényével született.

1. **EGÉSZsÉges KÉTelkedésnek** (szkepszisnek) nevezem azt a fajta szellemi automatizmusoktól mentes, csak az egyéni, egyedi, személyes és közvetlen, vagyis szubjektív megtapasztalási igényt és szellemi attitűdöt, mely az általa ismeretlen valósággal szemben nem elutasító, de nem is kritikátlanul elfogadó. Ilyen módon esélyt ad bármi számára, hogy a személyes megtapasztalás által méretenessen meg.

2. **EGÉSZsÉgtelen KÉTelkedésnek** (szkepszisnek) nevezem azt a fajta szellemi automatizmusoktól vezérelt, egyéni, egyedi, személyes és közvetlen, vagyis szubjektív megtapasztalást és/vagy igényt nélkülöző szellemi attitűdöt, mely az általa ismeretlen valóság létével szemben eleve, előítéletesen elutasító, vagy egyenesen tagadó. Ilyen módon esélyt sem ad bármi számára, hogy esetlegesen saját, személyes megtapasztalás által méretenessen meg. (Arról nem beszélve, hogy azért, mert valamit képtelen vagyok személyesen megtapasztalni, az még nem jelenti azt, hogy nem is létezhet, mások nem tapasztalták, tapasztalhatják meg.)

Az elme működésének egyik jellegzetessége az, hogy az EGY és EGYetlen VALÓSÁG eleve létező tartalmi meg-**külön**-bőztethetőek lesznek. Ilyen értelemben az elme, a tudaton belül a személyem által egyénileg, egyedileg, **individuális**an megtapasztalható valóság teremtője. Az ily módon létrejövő, az elme által kivetülő valóság ugyanakkor számtalan nézőpontból válik szemlélhetővé, számtalan szemléleti mód, szemlélet, és személyes, egyedi, egyéni valóság jön így létre, mely azonban végső, abszolút természetét tekintve EGY és EGYetlen, azonos VALÓSÁGról alkotott és alkotható nézet. Az igazságot kutató elmébe zárult EGY-ÉN, amikor emberré válva, személyként, egyedként, egyénileg arra vágyik, hogy *Az Igazságot* megérinthesse, első lépésben szüksége van (vagy lehet) – amennyiben az intellektusnak az intellektus forrásához visszavezető intellektuális útját járja – a valóság tartalmainak egészséges kételkedés, szkepszis általi megkülönböztetésére, elemzésére, megismerésére. Másként a vak hit áldozataként soha nem juthat eme úton előbbre, vagyis végső soron önMAGához közelebb. Az egészségtelen szkepszis ugyanakkor erősen hátráltathatja, sőt végső soron megakadályozhatja ezen előrejutást, intellektuális gáttá válhat saját intellektusának feltárásában, melynek célja saját tudatának a feltárása, közvetlen, minden absztrakciótól megtisztított megismerés. Ez tehát nem pusztán valamiféle lemeztelenített, racionális aktus – melyet például a tudományos gondolkodás művel – hanem tudatos, teljes, racionális-intuitív tudati intellektualizmus, mely kiindulási pontja a konkrét személy, annak személyisége, egyénisége és amelynek célja eme személy, személyiség és egyéniség forrásának a megismerése, az abba való visszatérés, az azzal való tudati, szellemi-intellektuális és ezt is meghaladó intuitív EGGYéválás, újraEGYesülés, ki és beteljesedés. Metafizikai értelemben ezt nevezhetjük végső felébredésnek, megvalósulásnak (realizáció), melyhez a fent tárgyalt tudati önfeltárás aktusának az egyénileg, egyedileg változó, végtelenül sokszínű lépcsői, az individuális tudati ébredések láncolatai vezetnek. Az EGÉSZsÉGes KÉTelkedés így lesz eszköze az önMAGát megismerni törekvőnek, és paradox módon a KÉTelkedés világából így szabadíthat meg bennünket a megtapasztalás, a személyes, egyedi, egyéni átélésében, megélésében a tudaton belüli valóságnak, a valóságon belüli világnak. Így találhatunk vissza az intellektus útját járva önMAGunk eredendő, minden életet és létesültséget, létet és nemlétet is meghaladó EGYségébe, melynek EGY és EGYetlen köz-ÉP-PONTja: EGY-ÉN-MAGom vagyok.

Végezetül az intellektus fogalmáról, értelmezéséről és az intellektus útjáról néhány szó. Amint azt bizonyos írásaimban már kifejtettem, alapvetően két útját különböztethetjük meg az önMAGunkhoz való visszatérésnek, a teljes megvilágosodásnak és felébredésnek. Az első a *szív útja* a másik az *intellektus útja*. Ezen vegytiszta kategóriák azonban a gyakorlatban egymástól különválva nem léteznek, hanem különböző arányokban keverednek egymással, egy konkrét személyiségen belül. A szív útját járni annyit tesz, mint az „elme fogságából” való teljes megszabadulásra koncentrálni, a személyes, egyéni, egyedi emberi énné az EGY-ÉNNek (Istenség) való teljes és visszavonhatatlan önátadás által. (A jóga ezt „*bhakti*”-ként nevezi meg.) Az intellektus útját járó egyén a tudat, az elme, a valóság, és a világ természetének a megismerése által törekszik eljutni az intellektus útján, az intellektus által, az elme, a tudat, a valóság és a világ forrásának önMAGában való azonosítása, feltárása és megismerése által, így a személyes, egyéni és egyedi megtapasztalás útján egyre inkább képes elszakadni a kozmikus illúzió mindenhatóságától, képes megtanulni uralni azt, de *nem a MÁS-ok felett elnyert hatalom, hanem a saját MAGa(m) felett elnyert, megvalósított uralom által*. A két út, bár látszólag kizárólagosnak tűnik, azonban sokkal inkább kiEGÉSZíti egymást, ugyanis egyiknek sem célja bármelyiknek a felszámolása, hanem annak a forrásához, annak teremtőjéhez való visszajutás. Az intellektus ilyen értelemben a tudaton belül tehát magában foglalja a rációt (ész), az intuíciót (megérzés), az elmét, és elválaszthatatlan a szív (érzés), és a lélek (érzelem) valóságától, hiszen pont ezek megértésére törekszik, és a megértés általi felülemelkedésre.

A hatalom, és a hatalom megszerzése a mai korban – köszönhető a Kali Yugában tapasztalható alászállási folyamatok automatizmusainak – egyre inkább pejoratív színezetet öltött, sőt ma már egyenesen gyűlöletessé vált a széles néprétegek tudatában, köszönhetően azon hatalomgyakorlási tendenciáknak, melyek a fizikai világ valóságában nyilvánulnak meg. Ebből következően, ma már magukat „spirituálisnak” nevező szellemi áramlatok is büszkén hirdetik, hogy a hatalom megszerzése, gyakorlása az nem spirituális dolog, mert ellenkezik a „szeretet törvényeivel”. Általában arról feledkeznek azonban meg, hogy a *valódi hatalom* az az önMAGom felett megszerzendő HATalmat jelenti, vagyis amikor nem MÁS-OKon, hanem MAGamon akarom megvalósítani és gyakorolni a korlátlan, teljes és szabad uralmat. Ennél nagyobb hatalom nincs, mert ez a hatalom valójában a Mindenség és a Mind-ÉNség felett elnyert uralmat jelenti, ami végső soron az önMAGam forrásához való teljes és tökéletes visszatérést, a metafizikai értelemben vett ÉN és önmegvalósítást (realizációt) jelenti. Ennek természetesen különböző fokozati és szintjei léteznek, személyes, egyéni és egyedi utaktól függően.

Ha hatalmat akarok nyerni a világ felett, akkor önMAGam felett kell hatalmat nyerjek. MAGom felett uralkodni, a *MAGom ura lenni pedig soha nem öncélú cselekedet azon, szellemi utat járó lény számára, aki a metafizikai értelemben vett végső, teljes felébredést tűzte ki céljául. Ennek a lénynek a hatalom nem cél, pusztán eszköz a végső cél elnyeréséhez. Ennek a lénynek az egészséges szkepszis pusztán eszköz, saját tudati valóságának a feltárásában és megismerésében. Az EGÉSZSÉGES KÉTelkedés így vezet(het) vissza a KETTŐS-ÉGből az EGYsÉGbe, az atyai házba, hogy azzá válhassak, amivé nem válhatok, mert a Lét legnagyobb paradoxonaként, az Idők kezdete előtt óta: VAGYOK.*

9. Az ébredés metafizikája II.

Spiritualitás és spiritizmus

A Kali Yuga korszakában a spiritualitás fogalma javarészt nem csak a felismerhetetlenségig el lett torzítva, ki lett ürítve, de ezzel párhuzamosan, az ily módon, ezen fogalmi degradáció és devalváció által keletkezett szellemi vákuum kiegyenlítésére fel lett töltve olyan jelentésekkel, melyeknek eredendően semmi közük a tiszta értelemben vett spiritualitás fogalmához, hanem sokkal inkább a spiritizmus kategóriáinak a jellemvonásait hordozza magában.

Ezen megállapítás megköveteli, hogy definiálásra kerüljön a spiritualitás, a spirituális és a spiritizmus két alapvetően egymástól esszenciálisan különböző kategóriája. Az érthetőség kedvéért, fontos, hogy ezen kategóriák tisztázása érdekében megjelöljem azon, egymástól különböző, és bizonyos szempontból egymással ellentétes törekvéseket, melyek a fent nevezett szellemi irányultságokon belül nyilvánulnak meg.

A szellemi úton járó törekvő, a létből az életbe történt alászállása, vagyis EGY-ÉN-MAGomtól való eltávolodása után alapvetően három lehetőséggel rendelkezik:

I. Az első az, hogy igyekszik megmaradni ama szellemi amnéziában, mely az alászállás következménye, vagyis mindennemű tudatos, transzcendentális (ön)megismerés vágyát mellőzve éli az emberi lény szokványos, valós spirituális törekvéseket mellőző életét.

II. A második lehetőség az, hogy felébred benne a gyanú, hogy a földi, emberi létezés és élet nem ok, nem végső cél hanem okozata és eszköze egy magasabb rendű létezésnek, mely önmaga megtapasztalásán keresztül törekszik önMAGa világának, valóságának, tudatának a megismerésen át visszajutni önmaga eredendő, mindentudó, mindenható és minden determináltságtól független teljességébe. Ennek az útnak a célja a transzcendens létben való emelkedésre, az élet és az emberi lény és lét meghaladására van tudatosan rögzítve, az emberi egy-éntől (személytől) az ember feletti (személyfeletti) EGY-ÉN-MAGomhoz (Istenség és/vagy Abszolútum, Teljesség) való felemelkedés tudati fokozatainak megvalósítása által, mely az önMAGam felett megvalósítandó teljes és korlátlan hatalom és uralom megszerzésére törekszik, akár indirekt akár direkt módszerekkel. Ezt az utat nevezhetjük jelen értelmezésünk szerint egyedül és kizárólagosan spiritualitásnak.

III. A harmadik lehetőség szintén egyfajta transzcendencia irányába mutat abban az értelemben, hogy részben felismeri az emberi lény önmagán túlmutató szellemi eredetét, életbe vetettségének függőségeit, azonban az ettől való megszabadulást, az emberi lét transzmutálását nem önmaga centruma felé irányulva, hanem önmagából mintegy kitekintve kísérli meg, nem „felfelé” hanem „lefelé”, olyan, számára ismeretlen szellemi erőknek való alárendelődés, megnyílás által, melyek felett valójában nem rendelkezik és ezek természeténél fogva nem is rendelkezhet uralommal. Ezen erők lassan, fokozatosan uralmat nyernek felette és saját, okkult céljaikra kezdik el használni őket, mely folyamat végén a totális, szellemi és lelki értelemben vett felbomlás, feloldódás, (disszolúció) és emberi szint alá való bukás, hanyatlás megy végbe az egyénben. Ez az út kezdetben igen gyors és igen látványos „sikerekkel” kecsegtet a külső világban mások felett elnyerhető hatalmat és uralmat illetően, köszönhetően különböző mágikus, okkult praktikák elsajátításának, melyek irányultsága mindig a szubjektum által önmagától különválasztottnak átélt objektív valóság tudati tereit célozza meg. Ennek az útnak a jellemzője az, hogy szellemi értelemben nem az emberi minőség felé való emelkedést célozza meg, hanem ennek ellenkezőjét, az emberi minőség alatti, démoni erők birtoklását, mely öncélúsága által és ennek következtében fordul az eredeti törekvés ellentétébe,

vagyis a démoninak nevezett erők fokozatosan megvalósuló uralmához, hatalmához és birtokához, az ily módon negatív értelemben vett „törekvő” felett. Ezt az utat nevezhetjük jelen értelmezésünk szerint spiritizmusnak.

Ezen meghatározások és kategorizálások azonban további kérdéseket vetnek fel. Egyrészt mindhárom út, végső valóságukat tekintve ugyanúgy tudati út, vagyis semmiképp sem a Teljességen kívül fut, hanem mindháromban EGY és EGYetlen, dualitáson, polaritáson, léten és nemléten is túlmutató Abszolútum, vagyis Teljesség nyilvánul meg, és tapasztalja önMAGát, önMAGában, önMAGa által, önMAGáért. Tévedés lenne tehát azt hinni, hogy bármelyik út, a fent nevezettek közül nem ugyanazon Lét és Lét feletti EGYség, ŐS-Tudat potencialitásainak a kibontakozása és megvalósulása lenne. Ezen utak valójában egyrészt párhuzamosan futnak a mindenkori Tudaton belül, másrészt egymást kiegészítve, keresztezve, harmadrészt ténylegesen egymással ellentétben is. Mindez azonban túlmutat a dualitás és a polaritás világában, a logika által felfejthető kategóriák általi, szintetikus, pusztán racionális módon való megragadhatóságon.

Okkult és Mágia

Az okkult vagy a mágia fogalma – köszönhetően a judeo-keresztény vallás létszemléleti beállítottságának – kizárólagosan negatív, lefelé húzó tudati erőként van ma prezentálva. Pedig az okkult eredeti jelentése rejtett, a mágia pedig tulajdonképpen olyan tudatos szellemi akcionalitást jelent, melynek célja egy magasabb rendű szellemi lét megtapasztalása, tehát önmagában sem nem rossz sem nem jó, amennyiben valaki mindenképpen erkölcsi kategóriákban szeretné vizsgálni eme fogalmat, ami jelen vizsgálódásunk szempontjából viszont egyértelműen meghaladandó szempont. Tény ugyanakkor, hogy az okkult, mint fogalom jelenleg a démonisággal van összemosva, a mágia pedig olyan tudati cselekvőképességgel, melynek egyedüli és kizárólagos célja az úgynevezett külső, objektív valóságba való szándékos, irányított, személyi és személyes, egyéni beavatkozás, melynek célja annak egyéni érdekek szerinti megváltoztatása, módosítása, felülírása. A mágia tehát egyfajta törekvést jelent a természet és a természetfeletti Rend – akár csak rövid távú, akár pillanatnyi – megváltoztatására, mely törekvés hátterében a személy azon pillanatnyi érdekei állnak, melyek képtelenek átlátni ezen beavatkozások hosszú távú hatásait az Egész szempontjából, így a Részt manipulálva tulajdonképpen csak látszólag képesek a vélt vagy valós problémák megoldására, mivel ha a mágia sikeres, akkor az oly módon avatkozik be – látszólag – az Egész struktúrájába, hogy ugyanakkor szükségszerűen és törvényszerűen újabb és újabb karmikus folyamatokat indít be, melyek végső soron, előbb vagy utóbb de mindenképp visszatérnek, a mágia elindítójához. A mágia ilyen értelemben tehát még mindig az ok-okozati szint folyamataiba való beavatkozást jelenti, nem pedig az ok-okozati szint felé való emelkedést azon szellemi törekvés és út által, mely felismerte, hogy a karma kerekéből nem a további karma generálása, hanem a karma által létrehozott okozatiság generálásának a felszámolása vezet. Magyarán a Rendbe való, bármilyen szinten történő mágikus beavatkozás, valós lehetőség, ugyanakkor – mivel eme mágikus tudati aktus, mindig csak a Rész ismeretétől elszakadt, elszakított, abból kizárult tudat hiányos nézőpontjait tükrözi, így természetes és értelemszerű módon – nem képes átlátni, az Egész szempontjából sem a folyamatok végtelen összetettségét és egymásra hatását, sem azok kölcsönhatásait és viszonyait. Ebből fakadóan a mágia – és legyen ez bármilyen jellegű – mindig törvényszerűen újabb és újabb karmát generál, vagyis újabb és újabb következményeket jelent, melyeknek mindig és mindenkor visszahatása van nem pusztán a manipuláltra, hanem első sorban is a manipulálóra, vagyis a mágia elindítójára. (*1 – bővebben lásd “Megjegyzések”)

Mindezzel együtt vagy mindezek ellenére a mágia, önmagában véve továbbra sem helyezhető el a

jó és rossz etikai, morális kategóriájának leegyszerűsítő kereteiben. A mágia megtapasztalása ugyanis egy olyan lehetőség, egy olyan eleve kódolt potencialitása az emberi és az emberen túlmutató létezésnek, mely végső soron ugyanúgy a Teljesség része, így semmiképp nem tárgyalható azon kívül, mint ahogy a Teljességen kívül semmi sem tárgyalható, azon felismerésből fakadóan, hogy a Teljességen kívül még a Semmi sem létezik és létezhet. A Teljesség (Abszolútum) minden. A fent jelzett három kategória is mind-mind a Része. Ezen kategóriák megkülönböztetése pusztán azon szellemi lényeknek szükséges, akik tisztán és világosan szeretnék látni, az emberi létezésen, az életen belüli utakat, és az ebből adódó egyéni, egyedi – spirituális és metafizikai értelemben vett megvalósítás – célkitűzéseikhez fontos, és elengedhetetlen lehetőségeket.

Minden mindegy és minden EGY, de ez csak a Teljesség, az önMAGához visszatalált EGY és EGYetlen VALÓSÁG szempontjából jelenthető ki. A létesültekben alászálló, egyedi, egyéni személyes, individuális tudat és individuum szempontjából egyáltalán nem mindegy, hogy eredendő, a megtestesülésem és alászállásom előtt megmeghatározott szellemi célt követem-e vagy sem. Ezen a ponton felmerül ugyanakkor, hogy végső soron – a Teljesség, az Abszolútum szempontjából tekintve – még ha ellene is megyek, eredeti szellemi célkitűzésemnek, mindaz nem-e ugyanúgy az EGY és EGYetlen VALÓ szolgálatában történik-e, magyarul hogy létesültként valójában – a relatív világ minden látszata ellenére – cselekedhetek-e bármit, ami végső soron az EGY és EGYetlen valóság „ellen” történhet?

Szabad akarat

Emberi szempontból – és a legtöbb vallásban ez a nézőpont jelenik meg – az emberi lény alárendelt viszonyban van, egyenesen kirekesztve, egyes nézőpontok szerint pedig örökre kirekesztve abból a szellemi teljességből, amit istennek jelöl, istenként határoz meg. Azonban ezen isten-definíciók még mindig igencsak polárisak, magyarul a relatív világ nézőpontjába helyezettek. Ebben a nézőpontban ugyanis úgy tűnik, hogy az ember Isten akarata ellen is tehet, annak ellenében cselekedhet, mintegy fellázadva ellene, mintegy tudatosan szembeszegülve vele. Kétségtelen, hogy amennyiben Isten alatt egy ember felett álló, azt meghaladó szellemi minőséget értünk, úgy az ezen minőségből, tudatilag kívül rekedt, attól elkülönült lény – aki pusztán és kizárólag eme szellemi valóság teremtményeként, az ettől a valóságtól függő, ennek alárendelt és kiszolgáltatott lényként értelmezi, határozza meg magát – látszólag tényleges hatalommal, „szabad akaráttal” rendelkezik saját teremtője ellenében. Emberi szempontból tehát az életnek, az emberi létben megélhető megtapasztalásnak nagyon is valós, megtapasztalható és kézzelfogható következményei vannak, mely következmények eme vélt vagy valós szabad akarat következtében jelennek meg.

Az emberi szabad akarat az, ami a mágikus, és vagy okkult cselekedeteknek alapot biztosíthat. Legalábbis a létesült, a teremtet, az emberi lény szempontjából ez mindenképpen így tűnik. Az emberi, teremtményi szabad akarat azonban a Teljesség, az Abszolútum szempontjából nem létezik. Hogyan? Ki lehet-e ilyet jelenteni egyáltalán a mai kor emberének, aki mindenek feletti autodeterminizmusra törekszik, és ezáltal egyre kevésbé akar, vagy tud tudomást venni heterodetermináltságáról, vagyis eleve meghatározott helyzetéről, mely meghatározottság önön személyfelettségéből, vagyis transzcendens eredetéből fakad?

Elkerülhetetlen, hogy a szabad akarat problematikáját ezen a ponton a lehető leglényegretörőbben megvizsgáljuk. Az élet játékát játszó emberi lény könnyen és viszonylag korán megtapasztalhatja ugyanis azt, hogy a világban bizonyos dolgok felett rendelkezik, más dolgok felett kevésbé és/vagy részben, bizonyos dolgok felett viszont tapasztalatai nyomán úgy tűnik, hogy semmiféle

hatalommal, uralommal, befolyással, magyarul szabad akarat nem rendelkezik. Egyértelműen tehát semmiképp sem jelenthetjük ki, hogy a determináltságok világában létező emberi lény – aki metafizikai értelemben nem érte el az önmegvalósítás legmagasabb fokát – teljes, és tökéletes szabad akarat rendelkezik. Mit is jelent a teljes és tökéletes szabad akarat? Teljes, tökéletes, korlátlan, azaz semmi és senki által nem korlátozott, nem akadályozott SZABADSÁGOT, a lét és a nemlét és az ezt is meghaladó VALÓSÁG felett. Ettől az abszolút valóságtól, mint EGY-ÉN, eleve el kell szakadjak, mint alászálló tudat ahhoz, hogy a relatív világban, mint megnyilvánult létező, mint létesült, mint teremtmény, mint *egyén*, mint szem-éj létet, életet nyerhessek. Ez a teremtés sajátos paradoxona, hogy ÉN, mint EGY-ÉN, mit Teremtő saját teremtett világomban mint teremtmény alászállok, így önMAGamban, önMAGam által tapasztalom meg önMAGamat, vagyis saját teremtesemet, mely végső soron csakis a tudati különválás, szeparáció által lehetséges. Mindezek ellenére, mint EGY-ÉN, vagyis személyfeletti létező és valóság, továbbra is folyamatosan EGY és EGYetlen, oszthatatlan, töretlen és folytonos VALÓSÁG maradok, VAGYOK. Egyszerre van tehát jelen a teljes, tökéletes szabad akarat önMAGam személy feletti valóságában, és egyszerre van jelen ennek különböző mértékek szerinti hiánya, vagyis a determináltság, a függőség. Teremtőként – ez különösen hangsúlyozandó – a magam korlátlan, szabad, semmitől sem determinált minőségében csak és kizárólag Abszolútumként, Teljességeként rendelkezem tökéletes szabad akarat, emberként – Résszé válva az EGÉSZben, alászállva saját teremtesemben – és létesülteként a létben semmikképpen sem. Ezt emberi lényként igen könnyen megtapasztalhatom, és itt jön be újra a mágia, mint olyan eszköz, mellyel tulajdonképpen ezen alárendeltségből, ezen kiszolgáltatottságból, ezen függőségből próbálhatok meg kitörni, ezen létállapot felett uralmat nyerni.

Végkonklúzióként a szabad akarat kapcsolatban tehát a következőket állapíthatom meg:

1. Emberi lényként a teljes és tökéletes szabad akarat – emberi determináltságomból fakadóan – nem létezik.
2. Emberi lényként, a világ-valóság-tudat hármasságában a szabad akarat korlátozott módon van jelen, ilyen módon, a szabad fogalma – mint abszolút és tökéletes, s mely csak mint abszolút és tökéletes szabad – nem használható, helyesebb inkább arról beszélnünk, hogy determináltságunk milyen jellegű.
3. Emberi lényként önön determináltságunk a szubjektív és az objektív, egymástól tudatilag elkülönített, de egyaránt tudati függésben létező, tudati valóságainak, viszonylagos arányainak milyenségében ragadható meg. Érthetőbben fogalmazva ez azt jelenti, hogy egy adott személy esetében melyek azon tényezők, amelyek felett a szubjektumnak – vagyis az alanynak, önMAGamnak – hatalma, uralma, ellenőrzése, befolyása van, és melyek azon tényezők, melyek felett nem, illetve ezen két végpont között melyek azon tényezők, amelyek felett különböző arányokban áll fenn az egyedi hatalom, uralom, ellenőrzés és befolyás léte és hiánya együttesen.
4. Ember feletti értelemben az emberi lény eleve determinált azon aktus által, hogy mint létesült, tudatilag elszakad a létesítő – az EGY-ÉN, a Teremtő, az EGY, a Teljesség – egészétől, EGYségétől, teljes és tökéletes teremtoi státuszától, mindentudóságától, mindenhatóságától való Teljességétől.
5. A Teljesség szempontjából a létesültnak, abszolút értelemben nincs és nem is lehet szabad akarata, amennyiben a szabad akarat, mint teljes, tökéletes valóság feletti valóság, kategória feletti kategória jelenik meg.
6. A Teljességben – a Teljesség abszolút szempontjából – teremtés soha nem volt és nem is lehet, mivel minden a léten és a nemléten túli VANság állapotában VAN. A teremtés, mint aktus, mint tudatilag megtapasztalható tudati valóság csak a tér-idő kontinuumában átélhető, megélhető,

megtapasztalható illúzió, mely illúzió azonban teljes és tökéletes tudati valóságként élhető meg mind a teremtető, mind részelegesen a teremtetett által.

7. A Teljességben nem létezik és nem létezhet semmi olyan, ami eleve – az idő fogalmát paradox módon segítségül hívva az érzékeltetés kedvéért – az időt és teret is megelőző teljesség valóságában, az örökké valóságban ne létezett volna, ne létezne, az idők kezdete előtt. Ilyen módon minden lehetséges út, egyedi ösvény, amit egy teremtmény bejárhat, megtapasztalhat, a tér-idő kontinuumában alászálló ŐS-Tudat, Teremtő, EGY és EGYetlen VALÓ számára MÁR VAN, de a tér-idő kontinuumában alászállt, önMAGától elhatárolódott, teremtményként, teremtettként, létesültként, életként és élőként önmagát megtapasztaló individualizálódott ŐS-Tudat számára új, soha annak előtte nem tapasztalt, egyedi, egyéni, egyszeri és megismételhetetlen.

8. A metafizikai értelemben vett realizáció – ezt a két, látszólag egymástól elhatárolódott, élesen különváló létezés – a Teremtő és a Teremtett tudati állapotának szükségszerű egyesítését jelenti, melyben a Teremtményben a Teremtő képes visszatérni önMAGa abszolút, személy feletti tudatához és valóságához, mely újraegyesíti, de egyben meghaladja a lét-élet, a nemlét és a lét minden kategóriájában, tudatilag széttagolódó valóságot, önMAGában önMAGán át visszatalál önMAGához, a VANság, a VAGYOK Örökké-VALÓságába.

Következtetések és összegzés

Minden út EGY és EGYetlen VALÓságból indul, abban fut és annak kiindulópontjához tér meg, amennyiben ezt a tér-idő síkjában akarjuk ábrázolni. A tér-idő síkját is meghaladó, de azt önMAGában foglaló, önMAGából kibontó, attól semmilyen módon sem determinált, hanem attól tökéletesen szabad létező, végső, metafizikai értelemben EGY-ÉN-MAGom vagyok. A fenti okfejtést tehát minden elvontsága ellenére, szükséges emberi és személy feletti valóságomba visszahelyezem, abban átéljem, amennyiben a célom a II. pontban leírtak beteljesítése.

Minden teremtetett valóságnak megvannak a saját belső szabályai, törvényszerűségei. Minden teremtetett világ valójában nem más, mint egy végtelenül összetett és egy végtelenül EGYszerű (a szó nem leegyszerűsítő értelmében) tudattér, tudati valóság. Kiáradásának a köz-ÉP-PONTjában EGY-ÉN-MAGom, mint TeremTŐ, mint EGY és EGYetlen VALÓság: VAGY-OK. Minden létezés, létesültség és élet OKa EGY-ÉN-MAGom vagyok, így az általam és bennem megnyilvánult valóság forrásához is csak akkor juthatok vissza, ha saját teremtésemben alászállva, abban felismerem annak tudati tükörtermészetét, vagyis a teremtetettekben, a létesültekben felismerem, hogy azok tükröződései egy magasabb rendű valóságnak, mely Részként van jelen azon tudati tárgyakban (objektumokban) melyeket saját, individuális tudatomban észlelek. Önön individuális tudatom, azonban pusztán Része annak az EGÉSZnek, melyből a teremtés aktusában önként, minden kényszerből mentesen kiszakadt, ezáltal létet és életet nyert a megnyilvánult világban. Mind a megnyilvánulatlan mind a megnyilvánult világ ugyanakkor EGYszerre és EGYben: EGY-ÉN-MAGom vagyok.

Mi a jelentősége a „*Spiritualitás és spiritizmus*” címszó alatt tárgyalt I-III. Kategória megkülönböztetésének és ismeretének?

A Vaskorban uralkodó szellemi sötétség következtében ma nagyon sokan összetévesztik az úgynevezett természet feletti adottságokat, képességeket a II. pontban kifejtett EGY-ÉN-MAGam személy feletti forrásához és valóságához tartó, metafizikai értelemben vett önmegvalósítás (realizáció) szintjeivel. Amikor ugyanis egy emberi lény rendelkezik bizonyos paranormális,

úgynevezett „természet felettinek” mondott érzékenységgel, képességekkel, ebből sokan arra a következtetésre jutnak, hogy az ilyen emberek a metafizikai értelemben vett önmagvalósítás magas szintjeit érték el. Ezt tetőzi azon jelenség, hogy a mai korban kiváltképp elszaporodtak azon szellemi irányzatok, neospirituálisnak mondott, ám többnyire – még önmaguk számára sem ismert módon – spiritisza irányzatok, melyek bizonyos képességek birtokában, és ezek által azt a látszatot igyekeznek kelteni, hogy ők a transzcendens önmegvalósítás II. pontban ismertetett útját, vagyis az EGY-ÉN-MAGosság, önMAGamban önMAGam által, önAMAGamhoz tartó, végső célként a teljes és totális felébredés, metafizikai megvalósítás fogalmi eszközével megjelölhető útját járják.

Ezen irányzatok még a miénknél összességében éberebb, nagyobb szellemi világosságban fogant korszakokban is jelen voltak, bizonyos szellemi hagyatékok tanulságai szerint, ám azon korokban semmiképp sem volt esélyük dominanciára jutni. A mai kor emberiségének a jelentős része ugyanakkor, pont a fent ismertettet tendenciák következtében többnyire nem a spirituális önmegvalósítás útját választja, hanem a spiritizmus különféle, igen színes, igen változatos módon becsomagolt útjait. Ezen utak sajátossága, hogy többnyire a mágiát, mint a világ manipulálásának egyedi, szem-éjes útját választja, melynek célja a karmába való beavatkozás, a körülmények olyan módon való megváltoztatása által, mely tulajdonképpen – természetéből adódóan – csak látszólag képes az egyedi vagy akár a közös problémák megoldására, de amely végső soron újabb és újabb karmát hoz létre, a létesültek világában, a relatív világban, ezáltal még jobban beleragasztva az individuumot a létörvény forgatagába, a számszárába. Ez egy olyan jelenség, melyet nem vagyok hivatott elbírálni, pusztán felhívni ennek létezésére a figyelmet. Ez egyfajta aprópénzre váltott „spirituális tudás”, mely inkább illelhető a spiritisza jelzővel.

Valójában nagyon egyszerűen, akár egyetlen szempontból is elkülöníthető egymástól a valós spiritualitás útjainak a törekvése, az úgynevezett álspirituális, vagy spiritisza, paranormális jelenségekkel operáló szellemi utak törekvéseitől. Ez a szempont pedig az önkutatás, a metafizikai értelemben vett önismeret, vagyis az EGY-ÉN-MAGomra való fókuszáltság léte vagy hiánya. A II. pontban meghatározott valós spirituális utak közös tulajdonsága – még abban az esetben is, ha a külvilágból indulnak ki, és abban gyökerezik a kiindulópontjuk többnyire nagyon is szükségszerűen – az, hogy törekvéseikben a fő cél a világnak, a valóságnak és a tudatnak a személyben tapasztalható természetének a megismerése általi eljutás a személyfelettihez, vagyis minden világ-valóság-tudat forrásához, mely végső soron EGY-ÉN-MAGom vagyok, mind személyes mind személy feletti értelemben. Ezen út jellemzője, hogy amennyiben mágikus praktikákat is alkalmaz, azokat nem öncélúan, pusztán a személyes jólét, vagy a személyes állapot megváltoztatására használja, hanem éppen ellenkezőleg, annak a megtapasztalására, hogy a MAGus, vagyis a mágus MAGomban van, még az isteni alatti tudati szinteken is. Így a fő cél nem a mágia gyakorlása jelen esetben, hanem pont a mágiától való eltávolodás az által, hogy a megvilágosodás és az ébredés különböző tudati szintjeihez érve, fokozatosan felismerjem, a világ és a valóság EGY-ÉN-MAGom isteni mivoltában, annak mindentudóságában és mindenhatóságában megteremtett műve, mely azért nem uralható a maga teljességében a teremtmény státuszában, mivel törvényszerűen és szükségszerűen, teremtményként alá kellett szállnom önön teremtésemben ahhoz, hogy saját isteni valóságom Részként megtapasztalhassam önMAGam, akár emberi vagy akár bármilyen más létformaként RÉSZesedhessek benne, úgy mint az EGÉSZtől tudatilag elkülönült megtapasztaló.

Bizonyos vallásokban ugyanakkor a fenti nézet a jó és a rossz, az angyali és a démoni küzdelmévé egyszerűsödik le, és nincs semmiféle átjárhatóság eme duális, polarizálódott tudattereken belül. Pedig minden látszat ellenére, ez a játék – végső, célon túli célját és értelemen túli értelmét tekintve – EGY és EGYetlen tudat, az ŐS-Tudat játéka, mely tudat EGY és EGYetlen, EGY-ÉN-MAGom VAGYOK. A jó és a rossz harca, az angyalok kara és a démonok hada, a tudat, a tökéletes

tudatosságnak a fényessége ugyanúgy, mint a tudattalanként megnevezhető sötét, sűrű, állatias, vad, nyers, ösztön-erők uratlan és uralatlan kavargása, dühöngése is: ÉN VAGYOK. Mindezen minőségek végtelen arányban való keveredése nyilvánul meg megszámlálhatatlan karakterében, típusában, fajában és fajtájában a teremtésnek. A jó és a rossz harca is az ÉN szent küzdelmem, és eme küzdelem véresen komoly dráma, tragédia mindaddig, ameddig teljesen és tökéletesen meg nem világosodom, fel nem ébredek önön isteni álmomból, hogy önMAGamba visszatérve, végtelenül EGY VANságomként léteznek.

Elkárhozhatok, alászállhatok, vagy megdicsőülhetek és felemelkedhetek, az EGY és EGYetlen VALÓ számára: mind-EGY, mert minden az EGY és ÉN AZ VAGYOK. Én álmodom azt, hogy MÁS vagyok, hogy MÁS-OK vagyunk, hogy megsokasodok és megsokszorozódom a teremtésben, hogy gyermek vagyok, vagy felnőtt és aggastyán, hogy háborúba megyek, hogy gyilkolok, vagy gyermeket nevelek, feláldozom magam és szentté leszek, amint azt, hogy démoni erőknél áldozok, és a poklok poklát járom, akár itt, a földi létben. A válasz mindegyike: ÉN VAGYOK. Minden okon túli ŐS-OK, melyet érteni nehezen, de éreznem kell, szükséges, muszáj ahhoz, ha a megvilágosodás, a végső felébredés az a cél, amelyet – MAGamat embernek álmodva, egy személyben – elérni törekszem. Mélyen el kell magamban a sejtését is temessem annak, hogy valójában KI vagyok, ha azt akarom megtapasztalni, hogy milyen az, amikor az emberi lét pusztán céllá válik az eszköz helyett, karaktereim sokaságának a tengerében, a szürke, arctalan, jellegtelen, sodródó és kiszolgáltatott, örök szenvedésre ítélt tömegben. Minden és mindenki VAGYOK, s bár részzé válok MASAmban, teremtéseimben, minden látszat ellenére minden részemben ott a teljességem, amihez mindaddig nincs hozzáférésem, ameddig fel nem ébred bennem a gyanú, majd a vágy arra, hogy meghaladjam önön emberségem.

Nem az ember, hanem az emberben alászálló, megnyilvánuló örök EGY-ÉN vágyaz ez, mely a teljességből kiszakadva vágyakozik csillapíthatatlanul, olthatatlan szomjúsággal önMAGa önMAGába zárt és csakis önMAGában felfejthető Teljes-EGére, teljességére: A TELJESSÉGRE. Ebben a pokoljárás ugyanúgy része a Teljesség megtapasztalásának, megélésének mint a teljesség részeként minden. Mert Pokol nélkül nincs Mennyek Ország, mert kárhozat nélkül nem érne semmit az üdvösség sem, mert egyik a másik nélkül értelmezhetetlen. A kettősségek világa, miként azok forrása, teremtője, létrehozója, létben tartója, az EGY és EGYetlen, örök, igaz, teljes IS-TEN és az Őr-dög IS: ÉN VAGYOK. Rajtam kívül nincs senki és semmi sem, a bukás és a kárhozat, a felemelkedés is: ÉN VAGYOK. A kérdés örök, és változatlan itt az emberi létben: mi az én személyes utam, ami személyfeletti önMAGomhoz visszavezet?

ÉN VAGYOK a soha nem született. Létemnek sem kezdete sem vége. Minden létező bennem él, s én őbenne. Álmodom a születésem, a létem, a halálom. A kárhozatom és a dicsőségem. Mindaddig ez az álom a valóságom, ameddig az EGY és EGYetlen ÉN MAGomban fel nem ébred. Amíg vissza nem jutok az üdvösségbe, üdv-ŐS-ÉG-benn, s azon is túl, az örök, éber: Teljes-ÉGbe.

Megjegyzések

(*1) **Kiegészítésként** megemlíteném, hogy a ma oly divatos, magukat „spirituálisanak” beállító különböző utaknak, praktikáknak mint például a theta healing, hemi sync, transzcendentális meditáció, (Maharishi Intézet) stb. valójában semmi közük a fenti értelemben vett spiritualitás fogalmához (II. pont), azon egyszerű oknál fogva, hogy egyik sem tűzi ki hívei elé a legmagasabb rendű szellemi célt, vagyis a teljes megvilágosodást, a metafizikai értelemben vett önmegvalósítást, és teljes felébredést. Amennyiben utalnak erre, vagy mégis megteszik valamilyen módon, többnyire az nem abban az értelemben történik, amint azt az ősi hagyományokban értelmezték.

Okkult, mágikus technikákat alkalmaznak, olykor “Nyú Édzses” és/vagy tudományosnak mondott fogalmi közegbe, megközelítésekbe ágyazva, vagy akár technokrata-szcientifikus-transzhumanista jelleget is öltve, melyeknek valódi és fő, célja a tudat manipulációja, alapjában véve nagyon is materialista, hétköznapi célok érdekében. A mai kor emberiségének ugyanis többnyire még a valós spirituális technikák, és azok törmelékei is csak pusztán saját személyes materiális-mentális-pszichés jólétének az előmozdításában játszanak szerepet, ezért is terjedhetett el például nyugaton az a rengeteg „meditációs iskola”, áljóga irányzat, melyek szellemi magvát már rég nem a legmagasabb rendű metafizikai cél hatja át, így következésképpen meg sem jelenhet abban.

Például a *transzcendentális meditációnak* már az elnevezése is árulkodó egy avatottabb tudatú törekvő számra, mivel miféle meditáció az, ami nem a transzcendens létre fókuszál, abból eredezteti magát? Mintha létezne nem transzcendentális meditáció is. A tradicionális jóga rendszerében a meditáció, azok útjai, módjai, szintjei, szellemi és praktikus bázisai igen elmélyülten és mély alapossággal ki vannak fejtve, a mai kor embere számára viszont ezen valós ezoterikus tudások, a valós beavató mesterek nélkül mára már elérhetetlenek. Amit ma jógaként, meditációként megismerhet a nyugati ember, az valójában egy szellemi gerincét vesztett külsőség, mely legtöbbször egyedül a fizikai test karbantartását, és a mentális-pszichés működések jobbá tételét szolgálják. Azt sugallják, hogy a meditáció, a jóga olyan szellemi ösvény, amely minden előzetes szellemi beavatás és beavatódás nélkül, bárki számára járható út, bárki jógivá válhat, bárki mesterré avanszálhat, akár egy kurzus után is. Mi sem áll távolabb az igazságtól, mint eme megtévesztő, hamis propaganda. Az utilitarista, praticista, materialisztikus vagy spirituális-materialista szellemi igényekkel rendelkező tömegek megtévesztésére igen alkalmasak ezen áljóga iskolák, melyek a Kali Yuga egyik sajátos lehetőségeként jelenhettek meg. (Ajánlott irodalom lehet a jogában elmélyülni szándékozóknek: *Mircea Eliade: Jóga. Halhatatlanság és szabadság* c. kiemelkedő, szintetikus jellegű munkája, mely elmélyült, alapos, rendszerező és egyedi képet fest a jogáról, annak valós belső tartalmairól, ágairól, módszereiről, formáiról egyedülállóan az európai, nyugati szellemtörténetben.)

Napjaink egyik leggyorsabban terjedő *paraspirituális* eszméje a transzhumanizmus. Spirituális szempontból tekintve az egyik legabszurdabb képződmény, egyfajta *antitranszcendencia*, amiben – spirituális értelemben véve – a szellemi lét emberi szintje alá csúszott, az emberi potenciál teljességét sem bíró, azt nem megismerő, nem megvalósító, abban ki nem teljesedett *lény* álmodozik egy emberen túli, és nem ember feletti – *trans* latin szó, jelentése át, keresztül, túl – létformáról, melyben az emberi léttől való függetlenedést és szabadulást, a technika eszközeivel képzelet el. Ez azonban pont hogy nem függetlenedést, szellemi értelemben vett felemelkedést, hanem alázuhanást, még masszívabb tudati függőséget jelent, mivel mindezt a technika eszközeire támaszkodva képzelet el, így ezen irányzat merőben materialista, szellemi színvonalát tekintve pedig pusztán a naiv realizmus szintjét üti meg. A „tudatosság” fogalmát teljesen materialisztikus szintre egyszerűsítve használják, melynek semmi köze a spirituális értelemben vett, metafizikai realizációban kiteljesedő *tudatosság eléréséhez*, mely a személy feletti, EGYetemes ÉN-Tudatban való végleges, visszavonhatatlan megvalósulást, megállapodást, ki és beteljesedést jelent.

Az álspirituális-spiritizta irányultságok tárháza az, amit ma ezotériának neveznek, mely szinte semmi más, mint ősi exoterikus tudásmaradványok különböző formákba csomagolt újraélesztése, melyek tartalmazznak ugyan ősi igazságokat, de jelen találásuk hasonlatos a gyöngyök moslák közé való keveréséhez. Ezt már tárgyaltam más írásokban, itt nem mélyítem. A valódi értelemben vett ezotéria és ezoterizmus fogalma az esszenciális fontosságú, legmagasabb rendű spirituális igazságok MAGszerű, rejtett, csak a beavatottak, a beavatódott tudat számára feltáruló és

megismerhető valóságára vonatkozik, mely a tömegek előtt, természeténél fogva rejtve van, rejtve volt és rejtve lesz. (ezotéria = rejtett, titkos, csak a belső tanítványi körnek közvetlenül, szóval, tekintettel, jelenléttel stb. átadott tan, beavatás, ennek látszólagos ellentéte, ám valójában kiegészítője, előkészítő, előbeavató szintje az exotéria = a külső tanítványi körrel is megosztott szellemi tan, beavatás) A metafizikai értelemben vett tudás valósága, lényegét tekintve semmilyen formában nem átadható, pusztán annak információs váza, ezen belül is az ezoterikus tudások, jellegükénél fogva írásban ritkán hagyományozódtak, mivel azok lényege, ezek megfelelő értelmezése teljesen esetlegessé válna a beavatott, különböző tudati szinteket elért, megvalósult mester, vagyis a beavatódott tudatú tanító nélkül. Többnyire ez történik ma a régi szellemi hagyományok emlékeivel, az úgynevezett szent iratokkal, hogy avatatlan tudatok magyarázzák, az avatott tudatok által hátrahagyott szellemi tartalmakat, mely következtében a szellemi káosz elmélyül, az eredeti tan pedig sokszor önmagából kifordul, és önmaga ellentétévé lesz.

Hangsúlyozni szeretném, hogy nem ezen dolgok, jelenségek létét és létjogosultságát kérdőjelezem meg, pláne nincs szükségem arra, hogy ítélkezzek felettük, de nyíltan és világosan ki kell fejtennem, hogy mivel *valaminek a megítélése nem egyenlő annak elítélésével*, ezért a dolgok megkülönböztetésére, megítélésére, néven nevezésére a szellemi utat járó emberi lénynek elementáris szüksége van, a metafizikai értelemben vett realizáció, önmegvalósítás és felébredés útját járva. Hatalmas tévedés az a mai „spirituális” berkekben közkedvelt félígazság, hogy az *egység* úgy érhető el, hogy többé semmit semmitől nem kell megkülönböztetni, vagyis mindent kritikátlanul, megrághatlanul és megemésztetlenül kell magunkba fogadnunk, anélkül, hogy azt alaposan megvizsgáltuk volna, megtapasztaltuk volna, ami által a valódi megértés MAGunkban megszülethet. Természetesen ennek a tendenciának is egy ősi igazság áll a gyökerében, mint a legtöbb álspirituális útnak, csak elferdítve és kiforgatva, mert tényleg igaz, hogy a végső felébredést célul kitűző tudat a világot, a valóságot mint saját teremtményét kell, saját tudatán belül saját tudati középpontjából kiáradó, kivetülő valóságként felismernie, így legvégül magába visszavezetnie, mint önön teremtését, DE mindezt személyfeletti értelemben. Csakhogy az ehhez való eljutás útján először pont hogy ennek az ellentéte szükséges lezajljadon benne(m) – amennyiben az intellektus útját járja(om) – nevezetesen a világnak, a valóságnak önön tudatán(omon) belüli tartalmainak, tudati objektumainak a megkülönböztetése, saját tudata(om) természetének a feltárása, megismerése által, azzal párhuzamosan. Ez azt jelenti, hogy először a világ, a valóság tudati objektumokként való azonosítása történik meg, különböző felismerések, tapasztalatok, tudati állapotok megtapasztalása által, mely során a megfigyelő különválik a megfigyelt valóságtól, mintegy leválasztja saját személyfeletti ÉNjéről, az EGY-ÉNről a tudati objektumokat, azok természetének a megismerése által. Ezek után, csak a későbbiekben lehetséges az, hogy végül mindezen tudati objektumok és tartalmak forrására koncentrálva, az ily módon önmagától elkülönített tartalmakat visszavezeti(em) önMAGa(m) önMAGában(amban) felismert, személy feletti, EGY-etemes Tudatába(omba), az EGYetemes Elme forrásába, minden megnyilvánulás és megnyilvánultság létrehozójába, az EGY-ÉNbe.

A fent jelzett praktikák is végső soron az EGYben léteznek, az EGYben bontakoznak ki és az EGYben tapasztalhatóak meg az EGY teremtményei számára. Akinek egyéni, személyes sorsa ezek megtapasztalása, azoknak nem szólnak a fenti gondolatok, de akik egy magasabb rendű spirituális célt, eszményt tűztek ki önMAGuk elé, azok számára elengedhetetlen, ezen jelenségek megvizsgálása, azonosítása, megértése, és megértésből fakadóan a rajtuk való felülemelkedés. Csak azt fogadhatom – vissza – *tudatosan*, kételkedés nélkül MAGomba spirituális értelemben, amire MAGomban, az EGY-ÉN MASAiban is tükröződve ráismertem, amit megismertem és néven neveztem.

10. Gondola a tudat vizén

Az alábbi írás egy kérdésre adott válasz folyamatoként született, melyet úgy gondoltam megosztok EGY-ÉN-MAGom MÁSaival.

„Egyébként van egy kérdésem...ha megengeded. Azon tanakodom, a gondol, gondolat, gondolkodás szavaknak miért a gond a gyökük? Szerinted?” (István)

A kérdés nagyon lényegretörő, lényegre tapintó, és köszönöm hogy felvetetted. Amennyiben a gondot nevezzük meg gyöknek, úgy tulajdonképpen a kérdésedben a válasz már benne is van. Minden gond a gondolkodás által jelenik meg, a gondolkodás a gondolat tárgyaiban nyilvánul meg, a gondolat tárgyai nem mások mint tudattartalmak, a tudat(om) azon tartalmai, melyek az elmének a valóság egészét elemekre bontó, elemző tevékenysége által jelenik meg.

Hierarchikusan vázolva (alászállás az EGÉSZből a RÉSZ, az EGY-ÉNTől az egyén felé):

I. Tiszta Tudat – EGY-ÉN-MAGomság, Teljesség, EGÉSZséÉG,

megnyilvánulatlanság, személyfelettség

(Szabadság, EGYség, EGYetlenség, Végtelenség)

↓

II. Emanatív (kiáradó) Teremtő(i) EGYetemes Tudat – EGYetemes Tudattartalmak

megnyilvánulás, teremtés, személyfelettség, teremtő és létbentartó aktus (folyamatosság)

↓

III. EGYetemes Elme – mint az EGYetemes Tudaton belül létező, megnyilvánulatlan (potencialitásként létező) Tudati Tárgyak (objektumok) megnyilvánításának az eszköze

megnyilvánultság, személyfelettség, a személyesség lehetőségeinek a megjelenése

↓

IV. Egyéniként, egyediként történő alászállás (partikuláris identifikáció) vagyis EGY-ÉN-MAGom megMÁSulása, MÁSokként való önazonosítása, azonosulása

személyesség, megMÁSulás, EGY-ÉN-MAGom alászállása RÉSZként való részesedése önMAGam teremtésébe(n)

↓

V. Az egyedi, egyéni, személyes, individuális elmében megjelenik az EGYetemes Tudat tartalmaiból, az EGYetemes Elme által megnyilvánuló *személy feletti* valóság (objektív tudati valóság) *személyes valóságként* (szubjektív valóság) való érzékelésének, átélésének a tükröződéseként:

a Gondolat és a Gondolkodás.

1. A tiszta tudat ősi spirituális jelentése – az én jelenlegi meglátásom szerint – azon léten és nemléten túli VANság, állapot feletti állapota, melyben egyetlen személy feletti, osztatlan VALÓságként létezem, és ebben a létezésben nem azonosulok semmilyen tudattartalommal, tudati objektummal, mert bár magamba foglalom őket, mégsem tévesztem össze magam azokkal, magyarul nem vagyok megMÁSulva, önMAGam nem azonosítom MÁSkén, (pld. emberi lényként) mert EGY-ÉN-MAGom vagyok, minden lét és létezés, minden nemlét és nemlétezés állapotát meghaladóan VAGYOK, a VANság Örökké-VALÓságában, mint tiszta, makulátlan, semmitől sem megtévedt és megtévesztett, semmivel sem azonosuló VALÓ. Abszolútum, Teljes-ÉG, TELJESSÉG, EGÉSZ vagyok. Meghaladhatatlan, mindent MAGomban fogláló, mindentudó, mindenható, tökéletesen szabad. EGY és EGYetlen, mégis végtelen.

2. A tudattartalmak, ezen fent leírt, meghaladhatatlanul teljes és tökéletes VANságomban nincsenek megnyilvánulva, vagyis megnyilvánulatlan állapotban, egyfajta látenciában léteznek. Láthatatlanok, szemlélhetetlenek, osztatlanok, léten túliságuk miatt teljességgel megtapasztalhatatlanok, mivel nincs senki aki tapasztalja őket. (szem-éjesség hiánya) Ahhoz, hogy Teljességként, EGY-Énként önMAGam végtelenségét, tudati objektumaimnak, tudati tartalmaimnak végtelen sokrétűségét, sokféleségét, fajtát, nemét megtapasztalhassam, meg kell válnom eme lét feletti EGÉSZségemtől, metafizikai értelemben tehát ahhoz, hogy RÉSZesedhessem az önMAGam végtelenségében létező valóságokban, világokban, teremtésekben, önMAGamnak is RÉSSZé kell válnom, az önMAGamból, önMAGamban, önMAGam által megnyilvánult, az EGYetemes elme által létrehozott, megteremtett relatív, RÉSZleges valóságban.

3. Ez a teljesen tudatos, akaratlagos, mindentudó és mindenható VALÓ, vagyis EGY-ÉN-MAGom MÁSként, MÁSokként való alászállása az önMAGom EGYetemes Tudatában létező EGYetemes Elme által kivetülő, létesülő és fenntartott Teremtésbe, mely végső soron önMAGam teljességében létező, EGYetemes Tudati Valóság. Itt jelenik meg az egyéni, egyedi individuális valóság, tudat, elme és valóság, mely tulajdonképpen nem más, mint a Végtelennek a Végesként való önmegtapasztalása. Az érzékszervi valóság is itt válik megtapasztalhatóvá, ama teremtményként, (teremtményekként) és ama MÁSként (MÁSokként) ami/aki ily módon önmagam személyes létezőként azonosítom. Ez az alászállás folyamata, melynek eredményeként a személyes tapasztalatban végül is megjelenik annak a személy feletti valóságnak az érzéklete, érzéki megtapasztalhatósága, személyes tudaton belüli tapasztalata, tükröződése, mely gondolatokat ébreszt, vagyis elindítja az individuális tudaton belül, az individuális elme kognitív-intuitív folyamatait, melyek eredményeként a gondolatok áramlását, csapongását, képződését és felszívódását, megjelenését vagy eltűnését szemlélhetjük.

Ez az a folyamat mely abból a gondból fakad, hogy önMAGam végesként, korlátozottként, behatároltként, elkülönültként, meghatározottként, a külvilágtól, a külső valóságtól függőként és meghatározottként (determináltság) élem át és meg. A gond tehát megelőzi a gondol, gondolat és gondolkodás ősképet, amit nyelvünk szerves, élő gyökrendszerbe ágyazott, és abból kibomló szóbokorként jelenít meg.

Gond – Gondol – Gondola – Gondolat – Gondolkodás

Eme szóbokor önmagáért beszél, akinek csak kevéske, működő intuíciója van az megsejtheti benne a lényegét. A gondola (mint ige és mint főnév) az a cselekvés, mely létrehozza a gondolatot. A gondola szavunk hihetetlen mélységekbe képes beavatni az arra érett, fogékony, érzékeny tudatot, hiszen egyszerre magában hordozza régiesen a *gondola* mint a gondol ige móduszát (pld. csinál, csinála, gondol, gondola stb.) és a *gondola* mint jármű (vízi, légi stb.) jelentéseit. Magyarán a gondolat a gond, gondol-gondola vagyis egyfajta szellemi cselekmény eredményeképpen jelenik

meg. Nem utolsó sorban azért, mert EGY-ÉN-MAGomat MÁSnak gondolom, és ez rengeteg gondot okoz, eme földi MÁSnak. Itt tulajdonképpen a megmásultság állapotában való létezés, az élet valóságában való RÉSZesedés, az érzéki és érzékleti világ valóságának a tudati megjelenése zajlik le, az egyedi, egyéni, személyes, individuális tudaton belül.

Talán nem meglepő, hogy a GOND szónak is van előzménye, vagyis ez is egy őt megelőző töre vezethető vissza. A GON (*1) szótőnek viszont már nehezen felfejthető az önmagában való jelentése, de például a *gon-osz* szavunkban egyértelműen megtalálható, ahol az *osz* minden látszat ellenére teljes értékű, jelentéssel bíró rag, az *oszt*, *osztó* szóbokor gyökeként is felfedezhetjük, vagyis a szétaprózás, feldarabolás, a résszé válás, az *osztás*, *oszlás* stb. van a gyök jelentésében. Ennél tovább nincs értelme elmélyülnünk az alapvető metafizikai kérdés tisztázásához, a nyelvünkben kódolt gond-gondol-gondola-gondolat szóbokor transzcendens valóságból eredő és arra mutató elemzésében.

Az I.-V. pontokban vázolt folyamat látszólag jól elkülönült tudati aktusokon keresztül valósul meg, melyek egymástól függetlenül léteznek. Ez azonban csak egy absztrakt rátekintés, a valóság leegyszerűsítése, sematizálása, pusztán annak az érzékeltetésére, hogy miként jelenik meg a gondolatiság, és a gondolatiságban feltárt absztrakt valóság az egyedi, egyéni, személyes elmében. Valójában minden ilyen folyamat leírhatatlan, minden ilyen valóság absztrakt módon való visszaadása hiányos, töredékes. Eleve az individuális elmébe való zárultság olyan korlátokat jelent, amiben puszta ésszel, ésszerűsítéssel (racionalizálás) nem adható vissza az a valóság, mely törvény és értelemszerűen is meghaladja az ész, az ésszerűség világát. A ráció mindig csak absztrakt módon tükrözheti a valóság teljességének darabjait, az EGÉSZ RÉSZeit, ezért a valóság magyarázata soha nem egyenlő azzal, amit intuitíve szemlélek, vagy amit átéltem, megéltem akár személyes akár személy feletti létminőségekben.

A gondolkodás azonban korántsem felesleges tudati funkció, vagy „luxus” – amint azt egyes álspirituális, áleoterikus stb. – utak lelkes szószólói hirdetik. A gondolatnak ugyanis van forrása. Ez azt jelenti, hogy a gondolat és a gondolkodás tudati természetének az egyéni megfigyelésével egyre mélyebbre juthatunk önMAGunk tudatának a megismerésében, feltárásában. Ez azért jelentőségteljes, mert ha olyan magasrendű metafizikai kérdéseket feszegetünk, mint például hogy „ki vagyok én, mi a világ, mi a valóság, mi a tudatom, mi a forrása az életemnek, mi a forrása a létezésemnek, önmagamnak stb. akkor a gond, gondolat, gondolkodás forrását is saját tudatomon belül kell először azonosítsam, hogy azt visszavezethessem annak forrásába, ahonnan saját személyes létem is ered.

Gondolkodom, tehát vagyok? Metafizikai szempontból vizsgálva részben igaz eme mondás. Amint az is igaz, hogy akkor is vagyok, ha nem gondolkodom. Attól függ, milyen tudati szinten tételezem mindezt. Teljességgént ugyanis meghaladok minden gondolkodást, nem függök semmilyen valóságtól, amiben és amiről gondolataim lehetnek. Részként, megnyilvánultként, létesültként, vagyis emberi lényként azonban kétségtelen, hogy a az egyéni, egyedi, személyes elmében a gondolatok áramlása az, ami meghatározza az életben való létezésemet. Azt is mondhatom, hogy az vagyok, amit gondolok magamról, a világról, másokról stb. A gondolkodás és a gondolatiság ural engem, ha nem gondolkodnék el sem tudnám képzelni emberi létemet. Ez az a pont ahol a legtöbb emberi lény visszariad még a gondolattól is, hogy mi lenne akkor, ha megszűnne benne minden gond, gondolat és gondolkodás, mert azt képzelem, hogy akkor ezzel együtt megszűnne személyes létezése is. A mai kor emberiségének a java része csak a racionális-kognitív funkciókban képes bármiféle önértelmezésre, és ez az, ami egyrészt különös megtapasztalást, létátélést eredményez, másrészt különös, reménytelen rabságot, önön elméje börtönében. Mert mi van akkor, ha nem

gondolkodom? Nem is vagyok? Ki/mi az az én, aki megszűnik a gondolkodással? Megszűnhet-e a valódi énem a gondolkodással?

A tudat természetének a megismerése a válasz minderre. A gondolat nélküliség állapotának a megtapasztalását ugyanis korántsem olyan könnyű elérni, mint azt sugallni igyekeznek bizonyos szellemi áramlatok. A meditációban eljutni a gondolat nélküliséghez, igen magas állapot, mely nagyfokú megvalósultságot (metafizikai értelemben vett realizáltságot) vagyis uralmat kíván önmagam, személyes tudatom, tudatfolyamataim és elmém felett. A gondolatnélküiségben gyakorlatilag teljes mértékű meghaladásra kerül a tudati tartalmakkal és tárgyakkal (objektumokkal) való individuális azonosulás. Így gondolatok sem keletkezhetnek, mivel semmiféle különváltság, így interakció sincs már a szemlélő és a szemlélt között, mivel a SZEMLÉLŐ, a SZEMLÉLT és a SZEMLÉLÉS egyetlen köz-ÉP-PONT-ba tér vissza, és MAG-SZEMként létezik. Ezen létállapotok a jóga különböző tradícióiban mélyrehatóan tárgyaltak, személy szerint viszont nem ezek alapján jutottam a fent ismertetett felismerésekhez, abból fakadóan, hogy ezen spirituális tradíciókra vonatkozó ismereteim igen felületesek. Ezen tudatállapotok megtapasztalása minden szellemi törekvő számára komoly és elmélyült feladat, melyhez a mai világkorszak már egyre kevesebb „külső” támogatást nyújt, ami a mester-tanítvány, beavatás-beavatódás ősi rendjét illeti. Az álspirituális „megvalósítási utak” módszereivel kapcsolatban pedig csak annyit jelenthetek ki, hogy lényegüket tekintve nem csak hogy használhatatlanok egy magasabb szellemi szint eléréséhez, de sok esetben inkább az önMAGamtól való távolodást szolgálják, semmint az eredeti célt, az önMAGamhoz való közelebb jutást. Ugyanakkor van, akinek ez a megtapasztalás szükséges ahhoz, hogy megbizonyosodjon afelől, amit a fentiekben vázoltam. A torta próbája az evés – eme banalitás a szellemi utat járó emberre is érvényes. Csak az a tudás, amit magam tapasztaltam meg.

A gondolat ily módon egyszerre gond és akadály, és egyszerre lehetőség és eszköz az EGYetemes Tudat önön teremtésében egyén(i)ként, egyed(i)ként, személy(es)ként alászálló EGY-ÉNnek, EGY-ÉN-MAGomnak arra, hogy visszajusson önMAGához, saját valóságának rétegeit felfejtve, önMAGam tudatának valóságában. Minderről isteni valóságomban, EGY-Énként gondoskodtam. Ne feldjűk, a *Gondviselés* – eredeti, vallási értelmezésektől megszabadított értelmében – azt a személy feletti valóságot jelenti, mely végső soron EGY-ÉN-MAGom vagyok, a Teljesség, melyre mindig rábízhatom magam anélkül, hogy végleg elvesznék személyes valóságom dolgaiban. Létezik ugyanis a *Szív Útja* is, mely még a metafizikai valóságokon is túlmutat, ez pedig a Gondviselésnek, vagyis az EGY-ÉNnek való teljes és feltétel nélküli személyes önátadást jelenti. Ez a „legyen meg a TE akaratom”-nak feleltethető meg szellemi tartalmát illetőleg a Jézusnak nevezett Krisztus által eme korra hagyott imádságból (Miatyánk). Ez jelen értelmezésben nem vakhítt jelent, hanem egy olyan, a szív szintjén megfogható, abban megszülető, mély és magasztos, kristálytisztá érzést – és nem pusztá tűnékeny érzelmet, még kevésbé érzélgősséget – mely minden létezés és lét osztatlan, egységes, személy feletti forrásába visszavezet. Ez a misztikus intuíció útja, mely teljesen a tiszta, érzelmektől nem eltorzított *érzésre* hagyatkozik, melyben egyre közelebb kerül az alany önMAGához, vagyis az EGY és EGYetlen ÉNhez, mely EGY-ÉN-MAGom vagyok. Ez az út a misztika útja, jellegénél fogva pedig talán a legbensőségesebb, legközvetlenebb, leginkább a közvetlen megélésre és megtapasztalásra centrált, fókuszált, melyben a gondolatiságnak, és az intellektusnak másfajta, más súlyozottságú szerep jut, mint a fent vázolt szellemi úton törekvőnek. A szív útja ugyanakkor – amint azt már több írásomban kifejtettem – nem különíthető élesen el az intellektus útjaitól sem, de ezen utóbbi utakon általában kevesebb, vagy akár extrém esetben szinte semmiféle hangsúly sem tevődik erre.

A gond-ol-a(t) a tudat járműve, melyen el és kihajózhatok EGY-ÉN-MAGom köz-ÉP-PONT-jából, MAGomtól távolodva a tudat végtelen vizein, és amin visszajuthatok addig a pontig, ahol minden

létezés és földi MÁSom forrása ered.

Hasonló következtetésre jutott Czuczor Gergely és Fogarasi János: A magyar nyelv szótára. [1862.] c. munkájukban, amely még nem a finnugrista szemléletet, hanem a valóban magyar, ősi gyökrendszer szerves, nyelvészeti elvét követve fejtegeti a “GON” gyökből kibomló fogalmi kört:

(*1) GON

elvont gyök, mely fen van a gond és gonosz szókban és ezek származékaiban. A go gyökelemből eredt többi szókkal, némi átvitt ért. van rokonságban, mennyiben a gond mintegy öszveszorítja, gyötri az elmét és meggörnyeszi az embert továbbá aki gondol, gondolkodik, egy részről az elmét megfeszíti, más részről a tárgyat minden oldalról meghányja, fürkészi, forgatja; és a gonosz elcsavarodik, elhajlik, elfordul az erkölcsiség, törvények és becsülettől. Hasonlóan a latin cura és curvo, s a magyarral áttétel segítségével hangban is egyező angor és angustus, német Angst és eng, valamint hangban úgy eszmében is rokonok; a szanszkrit dshna pedig (mely szinte hangban is megegyezik a magyar gon gyökkel vagy gond szóval), mindkét értelmet magában foglalja, t. i. 1) görbít, tör, 2) ösmér, tud. Ez utóbbi értelmet követi a hellen ginwskw, ettől: gnwsiV, gnwmh (gondolat), továbbá: a német kennen, können, kundig, Kunst stb. mint megannyi rokonságai a magyar gon, gond szónak és származékaiknak. A gom utóbbi (gonosz) értelmében pedig különösen osztozni látszanak a német kühn, gegen, latin conor, contra, svéd, izland ond (rosz, gonosz) stb. sőt a svédben ande, s izlandban önd, andi, elmét (gondolatot) is jelentenek. V. ö. GO, GOM, GOND és KON, KONDOR, KONOK. / Forrás: [Czuczor Gergely, Fogarasi János: A magyar nyelv szótára. \[1862.\]](#)

11. A REND-SZER

A „SZER” szavunkhoz rengeteg kizárólagosan romantikus, érzelmeskedő, érzelgős, torz jelentés tapadt az utóbbi évtizedekben, hála annak a végeláthatatlan mennyiségű szirupos, „ezo-spiri” irodalomnak, mely a *szer* gyököt úton útfélen a *szeretet* és a *szerelem* szavunkból fosztott, eredeztetett ősgyökként használja, így a *szer* fő jelentéstartalmait is többnyire kizárólagosan csak a már ragozott, képzett jelentésrétegekből fejtí vissza, pontosabban ezen képzett jelentéstartalmakat vetíti rá a *szer* gyökre. Ezen jelenséggel önmagában semmi probléma nem lenne, ha az ily módon létrejött értelmezések tekintettel lennének a *szer* gyökünk egy jóval tágabb értelmi tartományára, melyből véleményem szerint a *szeretet* és a *szerelem* szavunk is képződött, ám azok eredeti tartalma, jelentése jóval meghaladja a ma használt, leszűkült, többnyire valamiféle spirituális-pszichikus-emocionális aspektusokra korlátozott értelmezéseket. Miért is lényeges eme gyökünk mélyebb és magasabb rendű értelmeinek a felfejtése metafizikai szempontból? Azért, mert meggyőződésem, hogy a magyar nyelv olyan ősi fogalmi, tartalmi és képi összefüggéseit hordozza az emberi makro- és mikroverzumnak, melyek képesek *önmaguk*, *önmagu(n)*kat is meghaladó eredetére, forrására, EGYetemességére is rámutatni. A Teremtő tükröződése ez a Teremtetben, a Létrehozónak a Létrehozottban, a megnyilvánulatlan Teljességnek a megnyilvánult Részben.

Nyelvünk gyökrendszerét illetően fontos megjegyeznünk, hogy bármit is tekintünk egy adott esetben alap gyöknek, az ősz gyökök jelentéstartalmára értelemszerűen mindig a már belőlük kibomlott fogalmi körök jelentéstartalmaiból következtetünk, és nem fordítva. Ilyen értelemben pedig mindig egy adott logikai rendszer határozza meg egy gyökből kibomlott vagy kibontható fogalmi rend, képi, jelentéstartalmi szerkezeti egységét. Még abban az esetben is, ha meg tudnánk határozni pár ősi, tovább már nem bontható gyököt, ezeknek önmagukban a racionális logika alkalmazásával már abszolút értelmet nem tulajdoníthatunk, mivel egy gyök *önMAG*ában véve számtalan szóbokornak, vagyis fogalmi, tartalmi, képi jelentésrétegnek, tartománynak adhat életet, további képzés, ragozás, összetétel stb. segítségével. Bárhogy is igyekeznénk tehát a relatív világban abszolút jelentéstartalmakat kényszeríteni alapvető gyökeinkre, mindezen törekvések pusztán egy jól körülhatárolt logikai, szemantikai, morfológiai és grammatikai rend által lehetnek megalapozottak, melyek végső soron nem mások, mint konvencionalitások. Ezen konvencionalitásoknak természetesen egy adott tudati valóságban kell gyökerezniük, vagyis egy adott tudati valóságtartományt és az abban fellelhető logikai összefüggéseket, fogalmi tartalmakat, jelentésrétegeket stb. kell megjeleníteni, a nyelv belső logikai rendszerével összhangban. Ezen a ponton szükséges ugyanakkor a tyúk-tojás, materialista létszemléletben jogosan felvethető dilemmáját tisztázni, ami a valóság-világ-tudat és a nyelv viszonyát illeti, nevezetesen mi volt előbb, a nyelv, vagy az aki beszélte? Természetesen a tudományos-materialista világgépben erre egyértelmű magyarázat létezik, vagyis a nyelv mindig egy már meglévő valóság leképezésére, leírására, absztrahálására született, és fejlődött az őt művelő, őt formáló emberi közösségekkel. Ez a nézőpont természeténél fogva fel sem tételezheti, sőt egyenesen kizárja, hogy esetlegesen az emberi lét és a nyelv azonos időben jelenjen meg, természetesen a fejlődés különböző szakaszait is tételezve, de jelen esetben a fejlődést nem evolucionista értelemben véve, hanem mint az eleve létező potencialitások kibomlásának a lehetséges vagy valós láncolatát. Itt nem mélyítem ezt, mivel két írásomban már foglalkoztam ezzel: A mindenség nyelve, Az ŐS-NYELV

Relatív rendszerben – és a relatív világban minden rendszer ilyen – önmagában semminek sincs abszolút jelentésértéke, pusztán az adott rendszeren belüli összefüggések logikai és konvencionális

együtthatása által nyerhet bármi is, jól meghatározható, használható értelmet, jelentést az adott rendszer elfogadóinak és használóinak a számára. Ez alól sem a nyelv, de még még a magukat egzaktak nevező tudományok sem kivételek. Ezeket azért szükséges tisztáznom, mert számtalan olyan kísérletet láttam már nyelvünk gyökrendszerének a felfejtésére, mely valamiféle abszolút, ám valójában csak önkényesen abszolutizált nézetet próbált érvényesíteni a gyökeink jelentéstartalmaival kapcsolatban. Ezért van, hogy ahány rendszer annyiféle, ahány magyarázat annyiféle és általában egymásnak ellentmondó született az utóbbi időkben az alap gyökeink meghatározását és értelmezését illetően. Nem ezek létjogosultságát vonom kétségbe, mert minden kutatás rávilágíthat újabb és újabb, addig ismeretlen aspektusokra és összefüggésekre, pusztán ezek abszolút érvényességét kérdőjelezem meg. Ilyen módon pedig tisztában vagyok azzal, hogy az általam közreadott nézőpont sem több, de nem is kevesebb egy relatív nézetenél. Azonban ezen nézőpont kerülni igyekszik minden önkényességet, vagyis csak addig a pontig bontja a gyökrendszert, ameddig az annak alapját képező gyök még jól feltárható jelentéstartalommal, jelentéstartalmakkal ruházható fel, a már meglévő nyelvben leképeződött tartalmi összefüggések, jelentéstartalmak, logikai konvenciók mentén. Nem célom tehát a SZERetet és a SZERelem szavunk gyökének a kisajátítása az általam feltárni igyekező összefüggések abszolutizálására, pusztán szeretném bemutatni, hogy a SZER és a REND szavunk milyen egyértelmű összefüggésekben mutat egy közös jelentéstartalomra, fogalmi képi egységre, mely jóval több, mint amit pusztán a SZERelem vagy a SZERetet szavaink jelenleg népszerű, divatos, fogalmi, tartalmi, logikai összefüggései által fejthetők fel, és amely jelentésekkel el lett árasztva a „spirituális” köztudat. Nem utolsó sorban a SZERelem és SZERetet szavunknak is feltárhatóak ezáltal, bizonyos magasabb rendű, sokkal mélyebb és tágabb, a megnyilvánult világon túlmutató, metafizikai perspektívákat megnyitó jelentései.

A SZER gyökünk tisztán és világosan feltárható egyik alapvető jelentése nyelvünkben szinte szinonímiaként feleltethető meg a REND szavunkkal. A SZER gyök képzése által igen színes spektruma bontható ki a REND fogalomkörének, melyet alább négy fő logikai halmazba csoportosítottam:

I. A REND, RENDezettség:

SZER - REND (főnév)

*SZERv - adott RENDben bizonyos elv(ek) szerint rendezett, rendeződött része, megnyilvánulása, megnyilvánítója, ami egy magasabb REND SZOLGÁLATában áll (főnév)

SZERvez - RENDez

SZERVeze(é) - RENDeze(é) (régies igealak)

SZERVezet - RENDezet (főnév)

SZERvezett - RENDezett (minőségjelző)

II. A REND és RENDezettség hiánya:

SZERtelen - RENDetlen

SZERtelenség - RENDtelenség

III. A REND meghaladása, RENDelettség:

SZERfelett - RENDfelett, RENDkívül

SZERfeletti - RENDfeletti, RENDkívüli

IV. A REND és a SZER EGYesülése, összeolvadása:

RENDSZER - A REND SZERvezett, RENDezett megnyilvánulása, a REND SZOLGÁLATA
SZERREND (régiesen, egyházi terminus) - A SZER(tartás) RENDje (vallásokban mint kultikus cselekménysor, pld. egy szertartás rendje, szertartási rend)
SZERTartás – RENDtartás (lásd fent)

A SZER jelentései a CF szótár szerint:

*SZER (1)

fn. tt. szer-t, tb., ~ők, harm. szr. ~e. 1) Általán, holmi anyagi jószág, vagyon, portéka. Mindenféle szerrel üzérkedni. Fűszer, ócska szerek. Átv. gonosz szer, hamis szer pl. ez az ember. Különösen gyógyanyag. Gyógyszer, házi szerek, erősítő, lágyító, oszlató, hánytató, hashajtó, enyhítő szerek. 2) Bizonyos anyagból való eszköz, készüllet. Hangszer, fuvószer, műszer, írószer, lőszer, hadi szerek, gyújtószer, búszer, gazdasági, konyhai evőszerek. Így nevezik különösen túl a Dunán az urasági béresek és ostorosok azon derékszíjhoz kötött s rézkarikákkal cifrázott készülletet, melyen a dohány, zacskó, pénzerszény, tokos bicsak, pipaszurkáló, aczél stb. fityegnek. Ezen szó a sort, rendet jelentő szer szóval, valamint a kedves érzést jelentő szer gyökkel nincs semmi fogalmi rokonságban, s ennél fogva más eredetű. Némileg rokon hozzá a fordított latin res, menyinyiben holmi anyagi jószágot is jelent.

*SZER (2)

falú Közép Szolnok m., NEMES~, falu Szala m.; helyr. Szer-re, ~én, ~ről.

*SZER (3)

elvont gyöke szeret és szerelem szóknak és származékaiknak. A persában is szer jelentései Vullers szerint: robur, potentia (erő); és amor (szerelem); pl. szer-i má nedári, szerelmünket nem bírod (amorem nostrum non habes, idest nobis carus non es). Bővebben l. SZERET alatt.

*SZER (4)

v. SZĚR, fn. tt. szēr-t, tb., ~ők, harm. szr. ~e. Hangzója zárt ě, s ez által különbözik azon szer gyöktől, melyből szeret és szerelem származnak. 1) Bizonyos irányu vonalban egymás után következő tárgyak sora, menete. Dunaszēr, hídszēr, töltésszēr, azaz a Duna, híd, töltés mentében elnyuló út, hosztér, vagy ezen vonalon épült házak sora. Pajtaszēr, kertszēr, pinczeszēr, egy vonalban álló pajták, kertek, pinczék sora. Alsó szēr, felső szēr, házak, épületek sora valamely helység alsó és felső részén. Se szeri se száma, v. szere száma nincs am. minden rend és vég nélküli. Átv. középszēr, két szélsőség közötti állapot vagy tulajdonság. 2) Elvont ért. vett sor vagy sorozat, illetőleg rend, vagyis rokonnemű cselekvények, állapotok, tünemények, ismereteknek egymás után folyó, vagy egymással bizonyos viszonyban álló egyezményes sorozata. Őseink Árpád alatt az első alkotmányi rendeleteket, vagyis szervezést és a helyet, hol ezeket hozták vala, szēr-nek nevezték. (Anonymus. XI. "Et locum illum, ubi haec omnia fuerunt ordinata, hungari secundum suum idioma, nominaverunt scerii, eo quod ibi ordinatum fuit totum negotium regni).

"És hírben áll a puszta tér,

Hol szerződés leve,

S a szerződés emlékeül,

Ma is Szer a neve."

Nagy Imre.

Ezen érteménynyel függenek össze a rendszer, szerkeszt, szerkezik, szerződik, szerez (ordinat), szerzet (ordo religiosus). 3) Egymást felváltva követő cselekvények, állapotok, tünemények, különösen tisztí eljárások, kötelességek sora, s megfelel neki a latin vix, vicis. A bojtárok szerben őrzik a nyáját, egymást fölváltva. Papszerb., menni, mondják túl a Dunán, midőn a hivek illető papjokat egymással váltakozva hordják ingyenfuvarba. "Mikor Zakariás a papsággal szolgálna Isten előtt ő szerének szerzete szerént" (in ordine vicis suae. Münch, cod. Luk. I.) Káldinál: "Midőn papságának tisztében eljárna az ő szerinek rendiben." "Az üdő kedég szerével elmulván" (evolutio autem tempore per ordinem. Bécsi cod. Heszter. II.). Ide tartoznak: szerep (de nyílt e-vel), a szinpadí személyek közt váltakozva működő rend, és a menyinyiségi képzőrag ~szēr, mely régen mély szókhöz is változatlan járult, mint járul némely mai tájszólásban, különösen a göcsejiben is, pl. háromszēr, százszēr, utolszēr, hányszēr, számtalanszēr stb., később az alapszó hangzójához alkalmazkodva lett ~ször, ~szor, pl. ötször, százszor, (quinque, centum vicibus). Ez érteményben hasonló jelentésű az íz, pl. egy ízben = egyszer; három ízben = háromszor; iziben = egyszeriben. 4) Átv. azon mód vagy mérték, vagy szabály, vagy szokás, melyhez képest végrehajtatik, vagy történik valami. Szép szerrel, jó szerrel eszközteni valamit. Könnyű szerrel átesni a dolgon. Jobb szép szerrel elmenni, mint kénytelenségből. (Km.). Szeret tenni valamire. Szerét tenni v. ejteni valaminek. "Vadnak szeret nem tehetjük". Levél 1560-ból (Szalay Ág. 400 m. 1. 387. lapon) "Én nem szoktam sem tanultam az nagy szer szót." Levél 1560-ból (Szalay Ág. 400 m. 1. 361. lap.). Szer fölött gazdag, nagy mértékben, rendkívül, mód nélkül. Alapfogalomban egyezik vele, vagyis ennek származéka szerént am. bizonyos példa módjára, hasonló módon, pl. azon szerént, azon módra; igazság, törvény szerént, úgy mint az igazság, a törvény hozza magával; rend szerént, úgy mint szokott vagy kell lenni; volta szerént, úgy amint van. Ide tartoznak némely összetételek és származékok is. Szertartás, a szokott vagy bevett mód követése. Azon szerű, módu, nemű, hasonlatos. Kisszerű, nagyszerű, szabályszerű. Szertelen, mód nélküli, mértéken túli, kicsapongó, pl. szertelen vígság, szertelen adósság, szertelen magaviselet, illetlen.

A fentebbekből kitűnik, hogy ezen szer szó alapfogalomban bizonyos egymásután vagy egymás mellett létező többséget, illetőleg folytonosságot jelent. Legközebb., rokona sor, s egyezik vele az ujjur szüre (sorrend), oszmanli-török szd'ra, jakut szerge (Vámbéry); továbbá a persa zara, latin series. V. ö. SOR, REND. / Czuczor Gergely, Fogarasi János: A magyar nyelv szótára. [1862.] /

A fentiek tükrében egyértelműen feltárható a SZER és a REND szavain közötti jelentéstartalmi összefüggések, összefonódások és a nyelvben megnyilvánuló logikai összecsengések. Bár morfológiailag a két szó teljesen különböző, és teljesen más gyököt képvisel, nyelvünkben teljesen egyértelműsíthető, hogy akár egymás szinonimáiként is használhatóak, egymás tükrözésére is képesek. Ha azt mondanám REND-etet, vagy REND-elem akkor ez bizonyosan megakasztana sokakat, önkényeskedésnek vélnék a SZER-etet és a SZER-elem mintájára való behelyettesítést a SZER gyöknek. Pedig az így képzett szavak a fentiek tükrében is elég jól érthetőek lennének. Ha most metafizikai perspektívába helyezem mindezt, akkor végső soron arra következtethetnék mindebből, hogy **a SZER-etet a létesülteket, a teremtett világot és a teremtményeket meghaladó, de ugyanakkor önmagában foglaló és önmagából kibontó REND megnyilvánulása, mely rend tulajdonképpen mindenféle érzést, érzelmet és érzelgősséget, vagyis potenciális részrehajlást mellőzve, egyformán, mégis minőségileg differenciáltan ad lehetőséget minden megnyilvánult létezőnek a benne való létezésre.** Ha a SZER-t ilyen értelemben vesszük, akkor ez a SZER teljesen pártatlan, teljesen részrehajlás mentes minden benne foglaltat illetőleg, és semmi köze bármiféle érzéshez, érzelemhez, érzelgősséghez. A SZER-elem és a REND-elem párhuzamba állításával nyilvánvalóvá válhat, a SZER-elem szavunk felfogható a REND-nek egyfajta konkretizálódásaként is, vagyis a megnyilvánult világban való elemi törvényekké bomlásaként, mely egy magasabb szint

megnyilvánulásaként van jelen, van elRENDelve (el-REND-elem). A REND önMAGát bontja ki (szereti) a SZERben, a SZER önMAGát SZEReti (rendezi) a RENDben. Ennek házassága a RENDSZER és a SZERREND, mely szavaink igen MAGAsra mutatnak metafizikai értelemben, és némi intuitív rátekintésben. Itt ezen a ponton természetesen már elhagyjuk a nyelv által szorosan definiálható racionális jelentéstartományok összefüggéskereteit, és átlépünk abba a tudati tartományba, ahonnan a megnyilvánult világ forrásokozik.

A REND – nem más mint az a SZER, mely minden megnyilvánultban kibontakozik. A SZER – nem más mint REND, mely minden megnyilvánultat létben, életben tart. A SZER-elem a REND önMAGa rész-egységeire való bomlása által létrejött számtalan aspektus lehetősége, a megMÁSulás, a MÁSok szemléletének a lehetősége, mely által a RENDben létrejönnek, SZERződnek-SZORződnek, sokasodnak a MÁSok, a MÁSokban a különbözőségek, és mivel ezen különbözőségeket MAGamon kívüliként azonosítom, így emberileg számtalan létezőbe (nem csak emberbe) SZERel(e)mes lehetek, vagyis azt a megnyilvánult RENDet csodálhatom, azon REND előtt hódolhatok – egy igen sajátos tudatállapotban – mely RENDet végső soron szerelmesként, „szerelmes epekedőként” önMAGamon kívülinek élek meg, ezért e RENDdel a SZERelemben való tudati EGYesülésre, EGGYéválásra törekszem. A SZERelem ugyanis bármilyen tárgyra irányulhat, a SZERelem tárgya végső soron mindig önMAGa a SZER, a REND, a RENDben létező megnyilvánultság megszámlálhatatlan tudati objektumainak az összessége.

A REND nem más mint SZER, melyben a SZER megsokszorozódva (-szer, -szor) világgá RENDeződhet, és a világ(om) RENDbe SZERződhet önMAGa(m) Forrásával, Forrásában, Köz-ÉP-PONTjával és Köz-ÉP-PONTjában. A megnyilvánult világ valóságában a SZER nincs REND nélkül és REND nincs SZER nélkül, minden látszat ellenére, mely látszat a relatív világ részleteibe zárt tudatnak, az elme által keltett illúziója által mégis konkrét, átélhető valóságként jelenik meg. A RENDetlenség és a SZERtelenség sem jöhet másban létre, és nem tapasztalható MÁSBan meg, mint a RENDben és a SZERben, a minden megnyilvánult világok MAGvát képező, folyton más és más aspektusait, leKÉPződéseit és megnyilvánulásait kibontani KÉPes: REND-SZERben.

(A SZERtelen a SZERből jön létre, egy fosztóképző által, vagyis SZERtelen csak az lehet, ami a már eleve létező SZER hiányából, hiányában születhet. Ezért a logika azt diktálja, hogy még a SZERencsétlenség is az eleve létező SZER, REND által jöhet létre, vagyis semmi sem véletlen. Káosz csak RENDben létezhet. A SZERencse – a fentiekből következtethető értelemben – nem más, mint egy addig ismeretlen REND megnyilvánulása, mely addig rejtve volt előttem.)

Megjegyzés:

* A SZER (SER) és SZERV (SERV) a latinban IS megtalálható, úgy mint:

1. SER. {series} - sor (a sor, úgy mint pld. sorba rendezés stb. egyfajta SZER, vagyis REND, sorrend)
SER {Serpens} - Kígyó {csillagkép} (a magyarban a kígyó, kígyózik asszociálható a sorral)
2. SERVitor, oris m - szolga
SERVos, i m
SERVus, i m
SERVa, ae f - cseléd, rabszolganő
3. SERVitium, ii n - szolgálat

4. SERVio 4 ii, itus - szolgál vknél {alicui, apud aliquam}, szolgál vmt {átv}, szolgáltatára van vknek v vmnek {átv}
inSERVio 4 ii, itus - szolgáltatára áll vknek {acc, dat}
inSERVio 4 ivi, itus
5. SERVio 4 ii, itus - szolgáltatára van vknek v vmnek {átv}
6. SERVitium, ii n - szolgálati kötelezettség
7. SERo 3 serui, sertus - egybefűz, egybekapcsol, összeilleszt, soroz (SZERkeszt, RENDez)
8. SERta, orum n - fűzér (fűzni bővebb értelemben egymás utáni sorba SZERkeszteni, SZERvezni és RENDezni valamit)
9. SERum, i n - savó {anat, eü} (magyarban a SZER szónak van még hasonló értelme pld. az ellenSZER szóban, ahol a SZER gyök egyfajta lényegiséget jelent, akár pusztán szellemi, akár megnyilvánult, anyagi értelemben is)

A fenti latin szavak tartalmazzák a SER, SERV gyököt, mely mint láthatjuk a latinban is képes egyfajta gyökrendszerként együttműködni egy adott fogalmi rendben, fonetikusan a SER, SERV gyököket pedig SZER, SZERV-ként ejtik. A magyarban a SZERV – akár emberi részként, akár pld. állami intézményként – olyan REND megnyilvánulása, megtestesülése, mely valamilyen magasabb rendű szerveződés, pld. emberi szervezet, vagy államhatalom *szolgálatában* áll, vagyis a SZERVEzett, RENDezett *szolgál(at)* az ami fogalmilag-tartalmilag összeköti a magyar SZERVet és a latin SERV, SERVus-t. A magyar SZER gyök azonban sokkal koherensebben mutat a szervezettségre, rendezettségre mint a latinban lévő SER gyök, a szervezetet például latinul az apparatus, us [m], compages, is [f] szavak jelölik, vagyis a SER gyök - mint egy bizonyos rendezettségi SOR-rend (latinul SER) - jelenléte és ilyen formájú jelentése itt már egyáltalán nem lelhető fel.

A latin nyelv tanulmányozása közben megfigyeltem, hogy egyfajta gyökrendszeriség, még ha hiányosabban is, és egészében véve nem olyan következetesen mint a magyarban de hasonlóképpen fellelhető. Íme pár kiragadott példa: *mater, materia* = *anya, anyag* nagyon hasonló fogalmi rend, képiség mely jelen van mindkét nyelvben, vagy él, lenni, lé, lény, lényeg, lényegiség szóbokor, melyben a lenni = *esse*, lényeg = *essentia* ae [f], lényegi = *essentialis*, e latin szavakban például nagyon precíz következetességgel van jelen. Ezek természetesen csak kiragadott példák, melyek önmagukban semmit sem bizonyítanak, de intuitív módon mégis képesek rámutatni egy magasabb intelligenciára és RENDre, amiből erednek. A félreértések elkerülése végett, nem szeretnék nyelvészeti vitába bocsátkozni senkivel ezen a téren, azt sugallva, hogy a latin esetlegesen a magyarból származna, de felvethetőnek tartom azon kérdés adekvát vizsgálatát, arra nyitott nyelvészek számára, hogy a magyar és a latin nyelvet illetően létezett, vagy létezhetett-e egy olyan, mindkét nyelvet megelőző ősz nyelv, melyből mindkét nyelv részesedett, illetve mindkét nyelv (részben) származik. A magyar nyelv semmiképp sem származhat a latinból, és ugyanakkor az is egyértelmű, hogy a latin sem a magyarból származik, de egy esetleges közös ősz léte - az utódnyelvek megjelenését időben egymástól eltolódva tételezve – vizsgálat tárgyává tehető, és nem elvetendő gondolat. Az összekötő kapocs a magyar és a latin között az etruszk nyelv lehet nagy valószínűséggel, mely mind a magyarhoz mind a latinhoz igen közel áll, egyes nézetek szerint az etruszk abból a feltételezett ősz nyelvből eredezik, amelyből a magyar is. / Prof. [Mario Alinei](#) életműve ajánlott irodalom. /

12. MAGom VAGYOK

Bölcs és ÉG

Böl (bel, bél, ből = belső, belül lévő, régiesen belől, belüle stb., valamiből származó)

B-ÖL (benne van az öl, ölel, pld. anyai öl, magába ölelő stb.)

Bölcs

Bölcső

Bölcs-Ő

Bölcse

Bölcsség

Bölcs-es-ÉG (es régiesen és | eg, ég, egész)

Vajon miért nevezi nyelvünk az újszülött fekhelyét bölcsőnek? Miért van eme szóban benne a bölcs szó, mint meghatározó tő, mely szó magában foglalja a -bol, -bel, -ból ragokat is, melyek a belsőre, a belsőből lévő származtatásra utalnak. Hogy valami valamiből származhasson, eredhessen, megnyilvánulhasson az a relatív világban egy őt megelőzőt, úgy mint okozót, okot, vagy létezőt, létezést feltételez. Ami és/vagy aki valamiből származik, valamiből jön annak létezik egy az őt megelőző valósága. Profán példával élve, csak abból a kenyérmasszából szakajthatok egy zsemlére valót, mely már a zsemlét és a kenyeret is megelőzően létezik.

A bölcsséggel kapcsolatban sokat elárul az újszülötti lét kezdetét meghatározó – bár a mai világra egyre kevésbé jellemző – bölcső, mint tárgynak a bölcs tőből való eredete. Egyszerre tréfás és egyszerre komoly az a szójáték, hogy „ím e bölcső, s benn e bölcs: Ő” A bölcső mint szó is eleve magában foglalja a bölcset, és fizikai értelemben pedig a benne nyugvó gyermeket, akiben eleve, minden erőfeszítést, előzetes tapasztalást, empiriát mellőzően születése után még jó ideig ott a bölcsség, és az az érintetlen, szinte még a teljességben élő bölcs, akiben a világ EGYsége, fényessége, hamvassága, ártatlansága és érintetlensége még nem tört meg. Pusztán racionális szemmel rátekintve a fenti okfejtésre kijelenthető, hogy semmi más, mint üres bölcselkedés, vagy okoskodás az egész, mert ugyan már, egy magatehetetlen kisember, aki valami véletlen etimológiai egybeesés miatt – szerencsés esetben – egy bölcsőben fekszik, ring, sír vagy alszik, ugyan mitől és legfőképp hogyan lehetne bölcs? Hiszen a mai korban a legelterjedtebb nézet az, hogy a bölcsség kizárólag az a valami, ami egyfajta empirikus módon létrejövő, halmazati műveletek során absztrahálódott, racionalizált gondolati párlata (bölcselete) egy életnek. A bölcsségért szenvedni kell – állítják sokan. De vajon mennyiben igaz mindez? Valóban ez az a valami, amit bölcsségnek nevezhetünk, vagy az, amit metafizikai értelemben és azon is túl bölcsségnek nevezhetünk ténylegesen olyan dolog, amely végső soron nem más, mint egy tapasztalási láncolat absztrakt terméke?

„Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be az Isten országába” (Mt 18,3) – mondotta volt a Jézusnak nevezett Krisztus, amennyiben az írások hitelesek. De mi köze mindennek a bölcsséghez? Ideális esetben a gyermeki lét, minél zsemebb, minél közelebbi a jelképesen és fizikailag is bölcsőhöz köthető szakaszhoz, annál közelebb van az Isten országához, mely az üdvözültség, a felhőtlen létezés boldogságával és a született, eredendően létező bölcsség fogalmaival szoros kapcsolatban van. Ezen a ponton azonban szükséges és elengedhetetlen annak a körvonalazása, hogy metafizikai értelemben, mit is értek bölcsség alatt?

A bölcsesség – mint bölcsesség – önmagában az örökké-VALÓnak az élet feletti, megnyilvánulatlan Teljessége a megnyilvánult létezést megelőző, de azt is magában foglaló *ős állapota a tiszta, önmaga teljességében, VANságában lévő Tudatnak, melyben az Abszolútum létezik, s mely az Abszolútumban létezik.* A bölcsesség – leEGYszerűsítve – a Teljesség önön teljességében való létezése. A bölcsesség mindenhatóság és mindentudóság EGYszerre és EGYben, olyan eredendő, ős minősége a léten és nemléten, a dualitás és polaritás világán túli, ám azokat mint potencialításokat önMAGában hordozó létnek, ŐS-Tudatnak, a Teljességnek, melyből minden ered, mely mindent magában foglal, akár megnyilvánult akár megnyilvánulatlan létezőként. A bölcsesség igazából pont ezért a relatív világ eszközeivel a maga teljességében nem megragadható, végképp nem valamiféle tapasztalás által keletkező, empirikus-logikai elmeműködés absztrakt terméke. A tapasztalati halmaza egy emberi lénynak nem nevezhető bölcsességnek. Senki nem válhat bölccsé pusztán azért, mert mondjuk rengeteg mindent átélt életében. A bölcsesség az emberi létezést megelőző állapota az emberként is megnyilvánulni képes ŐS-Tudatnak, Istennek, Teljességnek, melyek egymás szinonimái ilyen értelemben. A bölcsesség eredendő valóság, melyből valójában minden létező származik, létrejön, mintegy RÉSZzé válik és ugyanakkor RÉSZesedik is EGYben, a kiszakadás, a megnyilvánulás aktusában, vagyis a teremtésben. A bölcsesség – legmagasabb emberi értelmet meghaladó értelemben – valójában fogalmilag nem megragadható, pusztán analógiákkal tükrözhető, érzékeltethető, sejtethető, mert a valódi bölcsesség – bár minden megnyilvánult legbelső, elidegeníthetetlen MAGva és LÉNY-EGe, vagyis ősi EGésze, a létesültek világában megnyilvánuló, alászálló ŐS-Tudat, EGYetemes Tudat RÉSZekké bomlásának a következtében azonban annak teljessége, a relatív világba zárult egyedi, individuális tudat számára már csak részlegesen létező és tapasztalható lényegiség.

Ezért áll fenn az a különös paradoxon, hogy a Bölcsesség valójában csak a Teljességben VAN, és mindazon létező ami/aki A Teljességben (Abszolútum), A Teljességből megnyilvánul, tudatilag már csak töredékesen képes reflektálni önMAGa eredendően teljes, tökéletes, meghaladhatatlan lényegére: a Bölcsességre. A Bölcsesség ugyanis mindig az az elve létező Teljesség, melyből minden származik, és amiben minden létezik, létrejön, megnyilvánul, de önMAGát csak akkor tapasztalhatja a maga teljességében meg, amikor visszatér önMAGa forrásába, a minden létesültséget megelőző ŐS állapotába az ŐS-Tudatnak, az isteni és isteni feletti létnek: A Teljességnek.

Bölcs-e, bölcsnek nevezhető-e tehát a fentiek fényében a bölcsŐben ringó újszülött, csecsemő, a zsenge gyermek? Abszolút értelemben nem, ugyanis minden megnyilvánult, ahhoz hogy létezessen, szükségszerűen ki kell váljon az ŐS EGÉSZből, még akkor is, ha ez „csak” tudati művelet. A teremtő Teljesség eme tudati aktusa ugyanakkor a létezés legnagyobb mágiája, hiszen a Teljesség, az EGY úgy MÁSul meg, úgy többSZÖRöződik, úgy SZERződik SZORződik mindenféle SZERzetté, hogy bárhogy is sokasodjon meg, eredendő EGYsége mindig, örökkön-örökké EGY és EGYetlen, sérthetetlen, oszthatatlan, EGYséges és Teljes, mindentudó, mindenható és bölcs marad, a maga tökéletességében és EGÉSZségében. A gyermeki lét – ilyen értelemben – már a megnyilvánult, azaz a kettősségek világának a része, így tudatilag már elhatárolt a Teljességen belül, azért, hogy individuális módon létezessen. Ugyanakkor az újszülött, a csecsemő és a gyermek – minél közelebb áll a fogantatás pillanatához – tudatilag a legvalószínűbb, hogy annál inkább közelebb áll ahhoz a primordiális létállapothoz, melyben a Bölcsesség még a MAGa teljességében létező. A metafizikai értelemben vett tiszta tudat a legmagasabb rendű isteni és isteni feletti lét, a VANság állapotának minősége. A Teljesség – mivel teljesen és tökéletesen tudatos

önMAGában önMAGÁról – ezért MAGa is Tiszta Tudat, mely meghaladhatatlan, és minden Bölcsesség foglalata, teljessége. ÖnMAGában lévő, önMAGától lévő és létező, és minden lét és nemlét kényszerét is meghaladó, felülmúló, attól semmilyen értelemben sem függő Ős SZABADSÁG. Végső fokon minden analóg mindennel, minden szinonimája mindennek, minden mindenben benne van és minden benne van a Teljességben. Így azt is mondhatjuk, hogy Bölcsesség minden, még a megnyilvánultság, a létesültség állapotában is, annak ellenére, hogy a tapasztalati világban – egyedileg különböző mértékben – tudatilag el vagyunk szakítva A Bölcsességtől, a bölcsesség EGÉSZétől, és létezőkként, lényekként pusztán csak RÉSZesedünk benne. Az emberi szenvedésnek – többek között – innen ered, ide vezethető vissza a gyökere. A bölcsességet tudásra cseréltük, abban a pillanatban, mihelyst szakítottunk az Édenben a Tudás fájáról. Mára pedig már a tudás fájának gyümölcseit tévesztjük össze a bölcsességgel, azt gondolván, minél többet halmozunk a tudás gyümölcseiből fel, annál közelebb juthatunk a bölcsességhez. A Bölcsességhez – ilyen értelemben – ezen módszerrel nem juthatunk el, mert mindez a relatív világ, relatív tapasztalásának a része, és ezek a cserepek ezen a módon nem illeszthetők úgy össze, hogy azt az edényt formázzák meg, melyet – szükségszerűen – darabokra törtünk az életben való részesedés, a létesülés, a megtestesülés aktusában, a születésben. De akkor mégis, hogy juthatunk vissza A Bölcsességbe, a bölcsességhez, önMAGunk eredendő, teljes és tökéletes, meghaladhatatlan EGY és EGÉSZ VALÓságához? Mit jelent az, hogy legyünk olyanok mint a gyermekek?

MAG és MAGzat

Mindez az én értelmezésemben – melynek senkire nézve sincs és nem is lehet abszolút érvénye – a következőket jelenti:

- 1.) Mind-ÉN-KI Ős MAGva A Bölcsesség, a MAGa teljességében és MAGában a Teljességben
- 2.) Ebből az EGÉSZből válunk RÉSSZé, RÉSZekké a megnyilvánult világ megtapasztalásához, emberi lényként elengedhetetlen tudati szeparációban, magyarán tudati *el-külön-ülés*-ben.
- 3.) A gyermeki lét – primordiális értelemben – a Teljesség, a Tisztaság, a Bölcsesség, a Tiszta Tudat szimbóluma. Ezért fontos megőriznünk MAGunkban a gyermeket, a gyermeki lét érintetlen tisztaságát, mert ez nem más, mint a kondicionálatlan elme, az az elme, mely mentes attól a fajta fogalmi működéstől, mely aztán a későbbiekben kibontakozik benne, hogy a világot elemekre szedje.
- 4.) Az Ős Gyermek – mint EGYetemes tudati szimbólum – kitörölhetetlen az emberi tudatból, mivel az Emberi Lény ősi MAGvát képi. Amint egy növény a MAGa MAGvában már jelen van a MAGa Teljességében, MAGában hordozza minden lehetőségét a későbbi kifejlődésének, és fejlődési állapotainak, úgy az Emberi Lény MAGva: A GYERMEK. Biológiai szinten, a profanitás szintjén is tükröződik ez a megfellebbezhetetlen valóság. Magyarul nagyon találóan MAGzatnak nevezzük a női petesejt és a férfi ivarsejt EGYesÜléséből létrejött Ős-Sejtet. Ebben a szóban is ott van, az a racionális tudást megelőző, annál sokkal magasabb rendű, intuitív teljességet MAGában foglaló SEJTés, mely ugyan még nincs megnyilvánulva a MAGa lehetőségének kibomlása által, de a sejtés szintjén még tudatában van, önMAGa teljességének. Az Ős-Sejt, másként MAGzat EGY és EGYetlen sejtben már MAGában hordozza a kifejlődni képes lény minden tulajdonságát, lehetőségét minden értelemben. A MAGzat: EGY-ÉN-MAGommal, vagyis személy feletti valóságommal még nagyon szoros kapcsolatban áll. A születés után egyre erősödő, egyre nyilvánvalóbbá váló tudati elkülönülés folyamata az Ős Sejtként fizikai formát öltő Ős-MAGzatban még a legkevésbé jelenlévő valóság. Emberi szempontból – pusztán materialista nézőpontból tekintve – ez egy teljesen tudattalan állapota még az emberi lénynek, ám metafizikai

szempontból szemlélve, ez a Teljességhez, a Bölcsességhez legközelebb álló tudati valóság, a már részben megnyilvánult fizikai lét kezdeti pillanata, az az Ős állapot, melyben még a Teremtő, tudatilag szinte azonos önMAGával, még alig van elszakadva attól a Teljességtől, Bölcsességtől, ami végső soron Ő MAGa.

5.) Az EGY-ÉN-MAGosság szempontjából szemlélve MAGzatként vagyok a leginkább önMAGom, és magzatként is különösen akkor, amikor még egyetlen egy sejtként megtestesülve VAGYOK, majd később már fejlődésnek indulva lebegek, az anyaméh MAGzatvizének ŐS TENgerében. Csak ÉN VAGYOK és a TENger, a MAGzatvíz, amely – fizikai megtestesülésem arányaihoz képest – számomra maga az ŐS Óceán végtelen, a tudat szimbólumaként is felfogható EGY és osztatlan teljessége. Amint az ŐS Sejt – ami személyfeletti EGY-ÉN-MAGom fizikai kivételése – megMÁSulva SZORzódni, OSZTódni kezd, lassan kialakulnak a SZERVEim és a SZERVEim megformálják SZERVEzetem. Mindenek a tervrajza már elve ott van a MAGzatként létező EGY és EGYetlen valómban, sejtemben. Sejtem benn, önMAGomban, hogy mivé leszek. Igen, ebben az állapotomban – a fizikai értelemben vett – a testi MAGam végtelen kicsinységében, szinte EGY és EGYetlen PONTban létezve, sejtként megtestesülve mégis a leginkább közelebb állok a Végtelenséghez, a mindenhatósághoz, a mindentudósághoz és a bölcsességhez. A transzcendens létbe oly szorosan vagyok még ekkor bekötve, hogy az Isten Országában, a Mennyeek Országában létezem. Létem EGY és EGYetlen, oszthatatlan EGÉSZ, és ezt az ŐS Sejtem, MAGzatom is tükrözi, fizikai valóságként kivételülve Anyám méhében. A legmélyebb misztérium ez, amikor a Teremtő beleolvad önön Teremtményébe, úgy, hogy még önMAGától tudatilag alig-alig különül el. Ezért van az, hogy tudatos részében a tudatunknak, az emberi lét eme szakaszairól nincsenek emlékek. Nincsenek tudatos emlékek, de a tudat már ekkor is mindent rögzít, csak egy egész másfajta létállapotú működésben. Ez a misztikus és szent, minden képzeletet felülmúló EGYüttléte, EGYütt létezése Teremtőnek és Teremtettnek, EGY-ÉN-MAGomnak, az örök oszthatatlan, személy feletti Énnak a még EGY és osztatlan személyesülni készülő MAGzati énnel. Mert a személyesség ebben az egy sejtből már ott van, de még csak mint egy később kibontakozó, vagy kibontakoztatható élet létezésének lehetősége, szép magyar szóval potencialitásaképpen. Ezért is igaz az, hogy a fizikai valóság nem pusztán a kiáradása (emanációja) a fizikai világot önMAGából önMAGÁban kibontani és hordozni képes LÉTnek, hanem egyúttal tükröződése is annak, a megnyilvánult világ valóságaiban, tárgyaiban, lényeiben, létezőiben. A fizikai valóság az ŐS-Tudat álma, léte a tudattól elválaszthatatlan mind személy feletti mind személyes értelemben. Ezért hangsúlyozom újra és újra, hogy az emberi lény, nem megtestesül az eleve létező anyagi létben, nem egy ŐS-Sejt az, ami lelket kap, amiben alászáll egy lélek, hanem sorrendileg pont ellenkezőleg: a Szellem megnyilvánul Anyagként, létrehozva az anyagi létet, és ilyen módon a Szellem és a Lélek az anyagiként megnyilvánuló szellemi létben alászáll, hogy mindazt az érzéki, megnyilvánult világban, az érzékszervi valóság, az érzékek birodalmának a valóságában átélje.

Miként EGY és EGYetlen ÉN VAGYOK minden létet és nemlétet meghaladó, minden képzelet teljességét felülmúló Teljességemben, úgy amikor emberi lényként megnyilvánulok a kettősségek világában, akkor egyfajta szakrális matematikát hajtok önMAGamban és önMAGammal létre: kettőből EGY lesz. A női ivarsejt MAGába fogadja a férfi MAGot, és így létrejön földi MÁSom: MAGzatom. Kettőből így lesz újra EGY, és ebben a minden képzeletet meghaladó teremtmői aktusban a szó legszorosabb értelmében is MAGom vagyok, EGY és EGYetlen, EGYedüli létező önMAGam világEGYetemében. „Isten lelke lebegett a Vizek felett”. Isteni lelkem lebeg a MAGzatvízben, és szimbolikus a MAGzatvíz felett, a VÍZ, az IZ-TEN, az ISTENis TEN-MAGosság megMÁSulásának isteni Ó-ceájában, ŐS-vÍZében. A Teljesség, a MAGzati lét első pillanaton kívüli időtlensége, Ős EGYsége MAGom vagyok. EGY, EGYetlen, Teljes és

ŐS-Sejtésében, MAGzatként osztatlanul, majd később a szent, anyai víz TENgerében lebegve.

Bölcs-Ő és kopors-Ó

A születés és a halál, egymás elválaszthatatlan részei az életnek. A bölcső és a koporsó, az önMAGához az élet folyamában, a számszára hullámaiban, kavargásában visszajutni törekvő Emberi Lényben alászállt Isteni Tudat számára ugyanazon valóság elengedhetetlenül fontos, és megkerülhetetlen állomása. A fenti szavakkal eljátszva Ő-belőle, ŐS-MAGomból jövök és a kopó, poros porruhámat levetvén visszatérek a kiindul-Ó pontba, az Ó, ŐS valÓba. Ezen két pont közötti tudati térben feszül, egy láthatatlan, KÉPzeletbeli (virtuális) tengelyen: az életem. A születés momentumánál még közel a teljességhez, de már részben kiszakadva belőle, és a megnyilvánulás fizikai aspektusainak alávetve. A fejlődés, a felnőtté válás folyamatában lassan, fokozatosan egyre jobban eltávolodok EGY-ÉN-MAGom egy-én-magomban, a személy felettinek a személyesbe alámerült teljességének a bölcsességétől. Bölcsőm még emlékeztető, ösztönösen, tudattalanul a legtöbb emberi lénynek, arra az ŐS Létezésre, mely tiszta, romlatlan, s melyben még a Lét és az Élet átjárója élő, létező, szerves, megtapasztalható tudati valóság csecsemői, gyermeki lényemnek. Természetesen már ebben a szakaszban is vannak jelentős különbségek egyed és egyed között, van aki már ilyenkor is alig emlékezik minderre, és viszonylag korán elmerül a tudatlanság világában, köszönhetően a külső világ hatásainak, a kondicionálás különböző eszközeinek, a nevelésnek, az oktatásnak és még egyéb számtalan tényezőnek. Ezek az egyéni sorsok, az egyéni karmák rendjének, megtapasztalási rendjének alávetett történések, tévedés lenne azt feltételezni, hogy minden nem *eleve a személyfeletti valóságomban elrendeltetett*, és valamiféle véletlenek láncolatának a következménye. Ez a nézőpont már a materiális világ valóságában elmerült tudat privilégiuma, mely már elszakadt önön forrásától, kiesett az emlékből önön teljességének, és ilyen módon abban az illúzióban él, hogy a világ, a valóság az ő tudattól függetlenül létező, megdönthetetlen valami, amihez kiváltképp létrehozói, teremtoi minőségben semmi köze. Ez az a pont, ahol az isteni álm valósággá válik, mégpedig megdönthetetlen valósággá azon tudat számára, aki nem önMAGával, hanem álmodott önmagával azonosul. A Teremtő megMÁSul és MÁSként másnak képzei önMAGát, mint ami valójában. Már nincs birtokában a Teljességnek, a Bölcsességnek, a Mindenhatóságnak és a Mindentudásnak. Megnyilvánultként pusztán RÉSZként létezik saját EGÉSZségében, pusztán – látszólag – reménytelenül önön teremtésébe ájult, hullott teremtmény a Teremtő helyett. Ez az ára a teremtés megtapasztalásának. De a játék része az is, hogy az álmodottból ismét előléphessen, előléphessen Az Álmodó szerepébe. Ehhez viszont újra emlékezmem kell.

A metafizikai értelemben vett önmegvalósítás ebből az aspektusból nem más, mint emlékezés. Emlékezés EGY-ÉN-MAGomra, megtestesülésében az önön EGYségemtől való elszakítottságom látszólag hátrahagyott, feladott VALÓságára, az EGY és EGYetlen VALÓságra, melyhez képest minden alászállás, minden létesülés amnéziás álm. Isteni, Teremtői, MÁGusi és minden emberi képzeletet felülmúlóan hatalmas, de EGY-ÉN-MAGom valóságából tekintve mégis: álm. ÁLom. ÁL valami, vagyis nem VALÓdi, mégis akaratlagos döntésként alászállok benne, hogy önMAGam végtelen tudatának, az ŐS-Tudatnak a csodáját, az emberi fogalmakkal megragadhatatlan végtelen teremto erejét, zsenialitását, minden aspektusát és lehetőségét megtapasztalhassam. EGY-ÉN-MAGom döntése a szent amnézia, mely fátyolba borítja mindentlÁTÓ SZEMem, hogy MAGomban MAGomtól elkülönülve MAGányosságomban megMÁSult legyek. Hogy MÁSközül valónak láthassam magam, önMAGom mindentudóságától, mindenhatóságától, bölcsességétől elkülönültek. Hogy EGY-ÉN-MAGom teljessége elérhetetlen, messzi, pusztán

sejthető, ködös álommá váljon megMÁSult szem-éjemben. Hogy újra és újra vágyhassak önMAGam Teljességére. Az Isten Országára, a Mennyek Országára, az Üdvösségre, ahol minden álomszerűség lefoszlik MAGamról, minden örömnök és szenvedésnek vége, mert visszatérek abba az ŐS LÉTbe, az ŐS Tudat minden KÉPzeletet és képiséget meghaladó VANságába, ahol a Bölcsesség és a Boldogság MAGom vagyok: MAGom Teljességében, MAGomban teljes, EGÉSZségének EGében, MAGomban mélyen, ím idebenn. Gyermekek vagyok, soha fel nem nővő, mert MAGában tökéletes. Felnőtt vagyok, álmokat hódító, öröm és szenvedés kötelén táncoló, harc és játék valóságát ízlelő. Aggastyán vagyok soha nem született, mégis halált ízlelő. Minden és mindenki, Mind-ÉN és Mind-ÉN-KI, a Mind-ÉN-s-ÉGben.

MAG-ÚR

Bölcsőm koporsóm is EGYben, s koporsóm egy új bölcső lehetősége. Az élet ura a halál ura, és a halál ura az élet ura. Ki nem ura egyiknek sem, az elvarázsoltként fel nem ébredhet. Meg tudok-e halni még életemben, hogy halálom újjászületésem legyen a Bölcsességben és a Teljességben? Az ébredés csak annak lehetséges, aki kétszer született. Aki kétszer született csak az rendelkezhet annak a bizonyosságával, hogy a valóság álom, s az álom mindaddig a legvalósabb valóság, míg a valódi álmodó benne, bennem, magamban és MAGomban végleg, visszavonhatatlanul fel nem ébred. Amint kettőből újra EGY lesz a háromságban, úgy MAGommal úgy lehetek újra EGY, ha meghalok önön álmom valóságában, hogy önön valóságom álmodójaként EGY-ÉN-MAGom dicsőségében feltámadva az legyek, akivé soha nem válhatok, mert időtlen idők óta, MAGa(m) ura, EGY, ÉN MAGom VAGYOK.

14. Isten a Teljességben

„Isten nem egy tudati objektum*(1).” Vizsgáljuk meg eme kijelentést azonban a Teljesség felől közelítve. (Az Egész felől a Rész felé, az Abszolútumból alászállva a Relativum felé.) Amennyiben valaki intuitív metafizikai logikája ténylegesen és a végsőig menően következetes, látni fogja, hogy Isten sem más, mint tudati objektum, mégpedig a Teljességben létező ŐS-Tudaton belül megjelenő tudati objektum. Minden tudatilag megragadható valóság ugyanis tudati objektum, vagyis magyarrá fordítva és érthetőbbé téve olyan tudattartalom, fogalom, tudati tárgy, amely által a nem elvont, vagyis a *közvetlenül átélhető valóság* elvonttá tehető, a rá vonatkozó fogalmi utalás (absztrakció) által. Így paradox módon minden olyan tudati valóság, amelyre a fogalmi gondolkodás eszközeivel utalok, abban a pillanatban absztrakttá válik, mihelyst azt *nem* EGY-ÉN-MAGom valóságaként azonosítom, EGY-ÉN-MAGomként élem át- és meg. (objektívizálás)

Amint azt több írásomban is kifejtettem, az *istenfogalom* általánosan elterjedt értelmezéseinek a használatával az a legnagyobb probléma, hogy Istent, a különböző vallásos, filozófiai vagy akár még metafizikai irányzatok is, többnyire teljesen dualisztikus, polarizált valóságként jelenítik meg, (pld. Jóisten, aki ellen a Sátán fellázadt stb.) és ily módon olyan tulajdonságokkal és minőségekkel (attribútumok) vétezik fel, melyekben nagyonis tárgyiasult, objektívizált, illetve személyes, megszemélyesített és megszemélyesült, szubjektív valóságként jelenik meg mindaz, ami/aki Isten és isteni. Ugyanakkor általánosságukban úgy láttatják eme nézőpontok Istent, mint aki/ami abszolút hatalommal rendelkező végső, abszolút így meghaladhatatlan VALÓság. Ezen fogalmi káoszt megszüntetendően tehát fontos tisztáznom, hogy **A Teljesség = Abszolútum**, az azon végső és kezdeti VALÓság jelölése EGYben, melyre ténylegesen érvényesíthető azon kijelentés, miszerint az nem egy tudati objektum, pusztán megjelölésként, fogalmi utalásként tűnhet úgy.

A Lét és a Nemlét dualitását is magábanfoglaló, ám azt minden lehetséges nézőpontot szerint meghaladó – és minden szempont viszonylagossága felett álló, ám mindezeket önMAGában hordozó, önMAGában és önMAGából kibontani képes – **Teljesség azért nem tudati objektum, mivel semmiféle absztrakt, objektívizáló részlegesség által, semmilyen racionális, racionalizáló, logikai-fogalmi absztrakció segítségével nem ragadható meg a MAGa teljességében.** (Ugyanakkor az is igaz, hogy *a teljesség* mint szimbólum, természetszerűen olyan fogalom és tudattartalom, mely az emberi tudaton belül, mint absztrakt tudati tárgy /tudati objektum/ létezik.) A Teljesség mégis több mint pusztán A Semmi és A Minden logikailag tételezhető, absztrakt matematikai összege vagy különbsége, eredője vagy hiánya. A Teljesség végső soron benne van minden létezőben és nemlétezőben, és minden létező és nemlétező benne van a Teljességben, ezért túl van minden tudati megragadhatóságon, a tudat és a tudatiság is benne és belőle fakad, így belé tér meg, benne haladható meg. Ily módon a Teljesség *teljessége* nem egyszerűsíthető egyetlen belőle és benne részesülő – és paradox módon – belőle és benne tudatilag elkülönült, azaz tárgyiasult, különbözőséget, elkülönültséget és megkülönböztethetőséget nyert tudati objektum **részségére, végességére.** A Végtelen nem egyszerűsíthető semmilyen végesre, bár paradox módon minden, ami/aki a Végtelen része – és minden és mindenki az – MAGában hordozza a Végtelen Teljességet, mert a végesség valójában olyan tudati mágiája a Teljességnek, a végtelen EGYnek, mely „pusztán” elhitei az önMAGa(am) Végtelen Teljességének VANságában létező Résszel (pld. emberi lény) hogy véges, hogy kívül van rekesztve önMAGa(am) Teljességéből. A Teljesség végső soron

EGY-ÉN-MAGom szinonimája, ilyen módon isten feletti valóságként semmiképp nem utalhatok rá (rám, önMAGamra) valamiféle absztrakción keresztül.

Bármilyen ami/aki elképzelhető, az nem A Teljesség, pusztán Rész a Teljességben. A Teljesség magában hord minden KÉPet, KÉPzeletet, KÉPességet, elKÉPzelést stb. mégis az elme számára teljességgel elKÉPzelhetetlen. Ezen *elképzelhetetlensége miatt soha nem válhat olyan tudati objektummá, mely képileg, fogalmilag, racionálisan megragadható*, pusztán intuitív módon érezhetjük, és valamiféle *a priori* tudással tudhatjuk, hogy VAN, és végső soron ezen létezésnek részeként, emberileg én is (mi is) vagyok, vagyunk. (Ezzel szemben isten – mint fogalom – könnyen tudati objektummá válhat a konkrét attribútumokkal való, képzeletbeli felruházás, elképzelés által. Ahány ember annyi egyedi, egyéni, személyes istenKÉP lehetséges, sőt még egy agnosztikusnak, vagy militáns ateistának is sokszor van vagy lehetséges valamiféle latens, vagy konkrét istenképe, amelynek abszurditását, hiányát, nemlétét vallja vagy tagadja.)

Saját egyedi, egyéni, személyes és EGY-ÉNi, személy feletti létezésemnek átélésben, átérzésben való megtapasztalása a világ(om) legeslegszejtősebb, legbensőségebb és teljesen és tökéletesen absztrakció mentes valósága, mely csak a róla (MAGamról) folytatott fogalmi kommunikáció által válik olyan tudati objektumként megjelenő és megjeleníthető kommunikációs objektummá, mely végső soron képes elhíttetni azt az illúziót, hogy én és a Teljesség, és ÉN és a Teljesség MÁs, teljesen a tudattól(omtól) függetlenül létező, objektív valóság, melyek egymástól végletesen, végzetesen, feloldhatatlanul és paradoxálisan ellentétesek.

Mindezen tudatilag megtapasztalható különbözőségek azonban tudatilag keletkeznek, és tudatilag is oldhatóak fel, szüntethetőek meg. (Az EGYetemes elmébe zárult egyéniesült, személyes tudatrész önMAGa teljességére való ráébredése, a metafizikai értelemben vett önmegvalósítás, realizáció által.) Azonban amint önmagam létét, létezését és valóságát – akár személyes akár személy feletti értelemben IS – nem közvetett, hanem a legközvetlenebb módon az érzés által élelem meg, úgy a Teljességet (Teljességem) sem lehetséges semmilyen absztrakt, tudattól és személyes és/vagy személy feletti tudatomtól független, absztrakt valóságként, avagy tudati objektumként megragadni. A Teljesség fogalmilag tehát pusztán egy olyan tudati szimbólum, mely lényegileg és logikailag egyaránt a maga paradoxalitásában létezik csupán, hogy a fogalmi kommunikáció által utalhassunk arra a pusztán intuitív módon, az érzés által, egyedileg, egyénileg tapasztalható Lét és Nemlét, Élet feletti VANságra, VALÓságra, mely végső soron EGY-ÉN-MAGam VAGYOK. Helyesebb tehát azon kijelentés, hogy A Teljesség nem tudati objektum, pontosan azért, mert A Teljesség semmilyen absztrakció által nem ragadható meg, annak ellenére, hogy minden tudati absztrakció benne, általa és vele, azaz MAGomban, MAGom által és MAGommal létezik és létezhet. Amennyiben tehát Istent a Teljesség fogalmi megfelelőjeként használjuk, úgy érvényessé válik a fenti *(1) kijelentés.

Az emberi lét – mint bármilyen lét – olyan tudati lét, mely a Teljességben, a Teljesség által és a Teljességen belül a Teljességtől elkülönült tudati valóságként, tudatformaként jön létre, és létezik, tapasztalható meg. Ez **egy** olyan paradoxon, mely logikailag a **kettősségben** nem oldható fel. A kettősség (dualitás) ugyanis olyan megnyilvánult tudati lét-lehetőség (potencialitás) az EGYben, mely paradox módon a maga elkülönültségében és megosztottságában az örök, EGY és oszthatatlan EGYségnek alárendelt. (A metafizika metamatematikájába nem véletlenül az EGY a legnagyobb szám!) A kozmikus illúzió, ami az oszthatatlan EGYségben létrehozza az osztott, kettősségekben és polaritás(ok)ban megkülönböztethető tudati valóság-létet, az minden látszat ellenére az EGYetemes Elme kozmikus varázslata. Saját emberi létezésem ily módon olyan varázslat, (MAGia) melyet

hierarchikusan, az emberi tudatteremet is meghaladó VALÓságban, és VALÓság által VAN. Saját emberségem (rész az egészben) megtapasztalhatóságát egy emberfeletti VALÓ varázslataként élem és élhetem meg. Mindez pedig túlmutat még azon, isteninek nevezhető szinteken is, melyekből az emberi valóságot IS Teremtő, Létbentartó, valamint azt Megsemmisítő EGY és EGYetlenVALÓ alászáll, az emberségem által IS tapasztalható valóság megnyilvánulásaként. Ily módon, saját emberi valóságomból az ezt meghaladó – mégis ezt MAGában(amban) foglaló – valóság felé tekintve a következő nézőpontot is átélhetem:

Emberként tudati objektum vagyok a Teljességben. A Teljesség tudati objektum számomra emberként. (ÁLom-ember vagyok az Isten(i) VALÓság(om)ban, és Isten-ÁLom vagyok az ember(i) valóság(om)ban. Egyszerűbben fogalmazva, emberként Istenségem álom-valósága *vagyok*, s Istenként emberségem valóság-álma *vagyok*. Mindebből az egyedüli, minden meghaladó valóság: a VAGYOK.) Emberileg eme paradoxon pusztán logikailag feloldhatatlan, de a minden absztrakciótól mentes önátélésben viszont meghaladható. Minden létezés Alfája és Ómegája: a tudat(om), és minden tudat teljessége: ÉN VAGYOK, a Teljesség MAGom.

15. Aranykor és Vaskor

Az Aranykor a szellemire való tudati lét-fókuszáltság (összpontosítás) maximuma, amiben a testi, a fizikai létezés a legnagyobb mértékben uralt és alárendelt a szellemi valóságnak. A Vaskor a testi, a fizikai létezésre való tudati lét-fókuszáltság (összpontosítás) maximuma, amiben a fizikai létezés a legkisebb mértékben uralt és alárendelt a szellemi valóságnak. Ugyanakkor mind az Aranykor, mind ennek ellentéte a Vaskor, *teljességében tudati és szellemi valóság*, amely a Teljességben, a Teljesség által létező tudati álom-valóság és valóság-álom. Az Aranykor és a Vaskor: EGY-ÉN-ÉN MAGom álma, s ÉN álmodóként és álomként is EGYaránt az VAGYOK.

16. A Legelső és a Legvégső VALÓ

Az Igazság valósága, és a VALÓság igazsága: VAGYOK.

A Legelső és a Legvégső VALÓ

EGY-ÉN-MAGom teljességében és teljességeként:

A Teljesség VAGYOK.

Tartalomjegyzék

SZEM-PONT-OK	3
Fogalomtár	6
1. Kiűzetés	8
2. A szellemi alászáll(ít)ás „ezo-spiri” káosza	10
3. Az ŐS-NYELV.....	14
4. Az ébredés metafizikája	20
5. Isten országa ti bennetek van	27
6. Éberség	28
7. Világ – Valóság – Tudat	29
8. Az EGÉSZsÉGes KÉT-Elkedés	31
9. Az ébredés metafizikája II	35
10. Gondola a tudat vizén	44
11. A REND-SZER	49
12. MAGom VAGYOK	55
13. Isten a Teljességben	61
14. Aranykor és Vaskor	64
15. A Legelső és a Legvégső VALÓ	65
Tartalomjegyzék	66

Az elektronikus könyvet kiadja:

Fazekas József Tamás és a *transzmEnta* kiadó – 2016

<http://transzmenta.fazekas.info>

© Az ébredés metafizikája - 2016

Megjelent és letölthető könyveim:

<http://transzmenta.fazekas.info/kiadvanyok/>

- AZ ELMén TÚL
- Egy Bolond bölcselete
- Végtelen EGY
- EGY és EGYetlen
- Az ébredés metafizikája

Jogi nyilatkozat:

Ezen elektronikus könyv tartalmának, valamint elektronikus és/vagy nyomtatott másolatainak a kereskedelmi célú felhasználása a Szerző és a Kiadó által nem engedélyezett. Személyes felhasználásra a könyv módosítás nélkül, jelenlegi formájában tetszés szerint ingyenesen másolható, továbbadható, olvasásra kinyomtatható.